

GROOVE

Nummer 5 • 2006 Sveriges största musiktidning

Gnarls Barkley

Muse

Beenie Man

David &
the Citizens

Wolfmother

Existensminimum • Universal Poplab • The Doits • New Moscow • Tender Mercies •
Prenumeranter får
Unik CD

Essex Green • Tralala • Totalt jävla mörker • Gentleman • The Pipettes
Ed Harcourt • The Doits • Ebb • Existensminimum • Molotov Jive • The Motorcycle Boy

MEST MUSIK FILM & SPEL

PÅ NÄTET
+ VINYLKIVOR
POCKETBÖCKER
MOBILTELEFONER
MP3-SPELARE ETC.

- OSLAGBART SORTIMENT (280.000+ artiklar)
- 24 TIMMARS LEVERANS PÅ LAGERVAROR
- 5 SÄKRA BETALNINGSMETODER
- KUNNIG OCH HJÄLPSAM PERSONAL
- UTHÄMTNINGSBUTIK I STOCKHOLM

WWW.MEGASTORE.SE
EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

Hej kompis!

visste du att på Megastore.se finner du alla de där skivorna, filmerna och spelen du inte hittar någon annanstans?

Finns det du söker någonstans på jordklotet får vi snabbt hem det till dig.

Självklart har vi även det "vanliga" sortimentet precis som de andra butikerna på nätet.

Testa oss och se.

- **OSLAGBART SORTIMENT (280.000+ artiklar)**
- **24 TIMMARS LEVERANS PÅ LAGERVAROR**
- **5 SÄKRA BETALNINGSMETODER**
- **KUNNIG OCH HJÄLPSAM PERSONAL**

frågor?

08-506 212 71 / kundtjanst@megastore.se

MUSIK / FILM / SPEL / HEMELEKTRONIK
VINYL / POCKETBÖCKER / KLÄDER / PRYLAR / OCH MYCKET MER

WWW.MEGASTORE.SE
EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

Gentleman	sidan 7
Tre frågor till Ed Harcourt	sidan 7
Se upp!	sidan 7
Essex Green	sidan 8
Titta en bilkrasch!	sidan 8
Wolfmother	sidan 9
Favvoplatior	sidan 9
The Pipettes	sidan 10
Totalt jävla mörker	sidan 10
The Doits	sidan 12
Ebb	sidan 12
Existensminimum	sidan 12
Molotov Jive	sidan 13
The Motorcycle Boy	sidan 13
Beenie Man	sidan 15
David & the Citizens	sidan 17
Gnarls Barkley	sidan 20
Tralala	sidan 25
Muse	sidan 26
Albumrecensioner	sidan 29
Egenproducerat	sidan 30
DVD-recensioner	sidan 36
Groove CD 5 • 2006	sidan 39

Att dela eller inte

Visst är det uppfriskande att följa fildelningsdebatten som blossat upp i samband med Storebrors tillslag i Sverige på order av Bush den yngre. Denna gång har globala vinstintressen tagit av sig silkesvantarna och istället skjutit sig i foten. Några mäktiga företagsledare har likt Shakespeares skuggfigur Jago viskat i George W:s öra och fått svenska myndigheter att ta i med hårdhandskarna. Man har därmed lyckats med konststycket att alienera åtminstone en hel generation trafikanter på informationsmotorvägen – generationsklyftan har sällan öppnat sig så tydligt som sommaren 2006.

Jag läser som av en händelse för tillfället Naomi Kleins *No Logo* där författaren förutspår en kraftig motreaktion mot storkapitalet som mer och mer inkräktar på och formar vår vardag och vårt offentliga rum utan vårt godkännande. Boken har några år på nacken och hittills har jag varit skeptisk till att en sådan underjordisk rörelse skulle kunna växa sig stark. Reclaim the streets-rörelsen som Klein sätter stort hopp till verkar mest bestå av huliganer som tycker det är fräckt att krossa fönster. Och andra missnöjda grupperingar verkar trivas rätt bra med det västerländska välståndet,

priset att betala är ju bara urholkat personligt livsrum som ju inte är kvantifierbart på samma sätt. I kriget mot terrorismen måste vi ju alla räkna med att vårt privatliv inte längre förblir lika privat. Eller? Vad skulle Aldous Huxley säga? Eller George Orwell?

Är det inte en gång för alla dags att lagstifta bort vår fria vilja och unika behov? Hur intresserade är vi egentligen av att ta alla dagliga jobbiga beslut själva, är det så självklart att det är nödvändigt att vi ska kunna utbyta idéer och information med varandra utan statliga riktlinjer?

Uppkopplade ungdomar står nu mot lurendrejnarnas lakejer, kampen om friheten på internet kan ha blivit droppen som fick bägaren att rinna över. Naomi Klein kanske får rätt till slut, motståndets tid är här. Hur ska vi ha det i framtiden – är vi en del av problemet eller en del av lösningen? Vad säger du?

Gary Landström, gary@groove.se

Du kan vinna:

Album med Regina Spector
DVD+biljett till Kanye West
bland annat, på www.groove.se

Groove 10 topp

Enligt Samuel Olsson, so@groove.se

- Woven Hand – Mosaic (CD)**
David Eugene Edwards, alltid lika välkommen att underhålla.
- Tim Neu – Lost Along the Way (låt)**
Med ett intro värdigt att jämföras med verk av "The Boss" – det säger väl allt.
- Thom Yorke – The Eraser (kommande solodebut)**
När han öppnar munnen får han självaste tiden att vilja stå still, ryser av spänning.
- Peter, Bjorn and John – Young Folks (låt)**
Det finns ingen bättre start på dagen.
- Stryper live på Sweden Rock (inställd konsert)**
Drömmar blir aldrig besannade.
- Cameron Crowe (regissör)**
Ett bra soundtrack är lika viktigt som en bra story, ibland även den hemliga ingrediensen som får oss att slicka oss runt munnen av njutning.
- The National – Alligator (CD)**
Måste bara resa mig upp och applådera efter varje låt.
- Bruce Springsteen – Wings of Wheels: The Makin of Born to Run (dokumentär)**
När det är gles med bra ny musik behövs inspiration. Någonstans därute svettas, vändas och ler en dröm i uppfyllelse.
- Mars Volta – De-Loused in the Comatorium (CD)**
Du vill bara vara ensam med det som flödar ut ur högtalarna.
- Phoenix – It's Never Been Like That (CD)**
Hur du undviker att gnola på eländiga sommarhitar.

Omslag
EMI

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Groovearbetare
Therese Ahlberg, Mats Almegård,
Daniel Axelsson, Mikael Barani,
Roger Bengtsson, Jesper Bohm,
Fredrik Eriksson, Gabriella Fäldt,
Torbjörn Hallgren, Annica Henriksson,
Erik Hjortek, Robert Lagerström,
Gary Landström, Johan Lothsson,
Per Lundberg GB, Isac Nordgren,
Samuel Olsson, Niklas Simonsson,
Magnus Sjöberg, Mathias Skeppstedt,
Henrik Strömberg, Christian Thunarf,
Johan F Wahlberg

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Prenumerera på Groove

CD med ny spännande musik med varje nummer!

Sätt in 319:- kronor (studenter 269:-) på plusgiro 18 49 12-4
Glöm inte ange både post- och mailadress.

Taking Back Sunday
Louder Now.

CD **179:-**

Panic! At The Disco
A Fever You Can't Sweat Out.

CD **159:-**

Regina Spektor
Begin To Hope.

CD **159:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 25/7 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Independent Music For Independent People

MENDEED - THIS WAR WILL LAST FOREVER
FRÄMTIDENS METAL. HÄR. DESSA FEM UNGA
MÄN FRÅN GLASGOW KOR EN EXTREMT SPÄNNANDE
MIX AV THRASH METAL OCH HARDCORE MED SÄYOGGA
IRON MAIDEN SOLOS. PRESSAR ALLA SOM GILLAR SLAYER,
MAIDEN OCH HÄVINGEN SEVENFOLD...
NUCLEAR BLAST / NR 17032

CHROME DIVISION - DOOMSDAY ROCK 'N' ROLL
SHAGRATH FRÅN DIMMU BORGIR HAR BETTAT DEN
SMUTSIGA ROCK 'N' ROLLEN! MED VÄNNER FRÅN LEXICON,
KOVENANT OCH ASHES TO ASHES HAR HAN SPELAT IN
EN PLATTA SOM LÄR GÅ TILL ROCKENS FÖRSTEN LUKT!
TURBONEGROS 'APOCALYPSE OUIDES'
NUCLEAR BLAST / NR 16832

KRISTET UTSEENDE "SIEG, HALLELUJAH"
RIDDARNA KRING DE FÖRSTÄCKTA ORODET. ÄR TILLBAK!
OCH DET ÄR MED DET STORT TUBEL! ALLA
FANS FÄR LÄMNAS OCH DETTA HELT NYA
GENATIONELLA OCH KONTOVERSIELLA ALBUM!
BLACK LODGE / BLOODSHOT

COLDSEED - COMPLETION MAKES THE TRAGEDY
BJÖRN "SPEED" STRID (SÅNGARE I SOILWORK) OCH
THOMEN "THE OMEN" STAUCH (TRUMMS I SAVAGE
CIRCUS, EX-BLIND GUARDIAN) HAR SLAGIT SINA
FÅSAR INOP OCH LEVERERAR ETT ENASTÄENDE,
MODERNT OCH SENSATIONELT METAL ALBUM.
NUCLEAR BLAST / NR 16852

SABATON "ATERO DOMINATUS"
ÄNTUGEN ÄR DESSA SVENSKA HEAVY METAL
SOLDATERS TILLBAK! MED ANNETT ÖVERTYGANDE
ALBUM! INGEN KOMMER ATT BLI BESVIKEN!
BLACK LODGE / BLOODSHOT

U.S. BOMBS "WE ARE THE PROBLEM"
NYTT ALBUM FRÅN AMERIKANERNA SOM I
ÖVER 10 ÅRS TID LEVERERAT OSS SATIETY
ROCK. 17 PUNK AV MER BUTTICKT SMITT
PEOPLE LIKE YOU (JASON FAN)

BONES "PARTNERS IN CRIME VOL. 1"
ETT AV SVERIGES MEST UNDERSKATTADE
HARDROCK 'N' ROLL BAND. LÄR GRÄY!
VÄLVALDA COVERS MED GÄSTER FRÅN
BACKYARD BANGS, CRUCIFIED BARBARA, M.F.
PEOPLE, LIT HON, PRISONERS...

BATHORY "IN MEMORY OF QUORTHON"
MÅKÄRLOS MINNESBOK ÖVER BATHORY OCH DESS
MASTERMIND QUORTHON. 3 CD, DVD, BOK, ETC.
DE 11 CD:NA KAN ÄVEN KÖPAS SEPARATA
ETT VÄRDEGT FÖRUM TILL HAIL THE HORDES
BLACK MARK / BLOODSHOT

HELLFUELED "LOOK OUT" - VIDEO
NY COOL SINGEL FRÅN HARDROCKARNAS
HELLFUELED. S. SENASTE ALBUM
"BORN IN ROCK" MED VIDEO CD-SPÅR
BLACK LODGE / BLOODSHOT

VOIVOD - KATORZ
VOIVOD ÄR TILLBAK! MED SITT FJORDONDE ALBUM.
ALLA FANS KOMMER ATT KÄNNANDEGEN SÖL FRÅN
FÖRRA PLATTAN. HÄR FINNS EN MER ATMOSFERISK
KÄNSLA. MEN DYNAMIKEN ÄR LIKA TALANDE SOM ALLTID
NÄR DET GÄLLER ETT BUVÄRLIGES BÄSTA BAND!
NUCLEAR BLAST / NR 16742

BRUCE DICKINSON "ANTHOLOGY DVD SET"
1 DVD-SET MED DET BÄSTA AV DET
BÄSTA FRÅN MR DICKINSON'S SOLOKARRIER
Å FIMMARS SPELTID!
LAME TUNNY / LIVEACT

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

DEATHSTARS	CYANIDE	RING SPD DECYR	RING SPD DECYR
EDGUY	SUPERHEROES	RING SPD EDSUR	RING SPD EDSUP
HAMMERFALL	HEARTS ON FIRE	RING SPD HAHER	RING SPD HAHEP
IN FLAMES	TAKE THIS LIFE	RING SPD INTAR	RING SPD INTAP
SABATON	PRIMO VICTORIA	RING SPD SAPRR	RING SPD SAPRP

Skicka ett SMS till 72401 och skriv JOIN SOUND

så får du en gratis lista på alla signaler till din Mobil

www.soundpollution.se

En riktig gentleman

Uppsala Reggae Festival bjöd förra året på det bästa utbud av reggaeartister som vårt land någonsin skådat. Men trots alla jamaicanska stjärnor så var det tysken Tillmann Otto som drog störst publik av alla. Sverige älskar Gentleman.

– Reggae har alltid funnits där, det spelades mycket reggae hemma, berättar den ödmjuka tysken på jamaicansk patois. Men den stora förändringen för mig var när jag åkte till Jamaica första gången, att se vilken betydelse musiken har där. Jag åkte dit sex veckor på sommaren när jag var sjutton och efter det har jag åkt dit så ofta jag kan. Det var ungefär i den åldern som jag började göra egen musik också. Att bli artist var aldrig något jag planerade, något jag trodde att jag skulle kunna hålla på med i framtiden. Jag bara gillade att göra musik, att sjunga i mick-en. Det var som terapi på något sätt.

Hur var Köln som reggaestad när du växte upp?

– När jag var yngre fanns det inga skivbutiker eller sound systems, i alla fall inga jag kände till. Reggae i Tyskland håller på att etablera sig men den är fortfarande underground. Om jag spelar i Tyskland så är det mycket mer folk än på mina spelningar på andra platser i Europa, men många som kommer är inte inne på reggae. Inget fel med det men det är mer ungdomar som vanligtvis lyssnar på Britney Spears och annan listmusik.

När Gentlemans andra skiva *Journey to Jah* kom ut 2002 så blev jag helt knockad. Här dök det plötsligt upp en okänd tysk som sjöng fantastiskt och minst lika imponerande var alla gäst-artisterna på skivan. Capleton, Junior Kelly, Luciano, Bounty Killer. Alla tillhör toppartisterna inom dagens reggae.

– Det finns en sak som du inte kan göra innan du åker till Jamaica och det är att planera. Jag kunde inte sitta hemma i Tyskland och planera vilka jag ville jobba med. Jag bara åkte dit för att göra ett album och sedan träffar du folk genom att vara där. Det är i studion som alla samarbeten föds.

Gentlemans senaste album *Confidence* är lika fullpackat med celebra gäster och har blivit en minst lika stor framgång som föregångaren. Men samtidigt är det endast hans tredje skiva på sju år.

– Bra saker tar tid. Jag turnerar mycket över hela världen. Det finns så mycket i livet och musik är en del av det. Ett sätt att uttrycka sig själv och manifestera något, att lämna någonting efter sig. Vi har gjort mycket liveshower nu men jag hoppas vi kan göra ett album inom ett år, förhoppningsvis tidigare.

Förresten, var kommer ditt namn ifrån?

– Oj, jag vet inte riktigt. Plötsligt bara fanns det där. Jag tror det var för att jag öppnade dörren för tjejerna, att jag var en gentleman.

Isac Nordgren

3 frågor till...

...Ed Harcourt som är aktuell med sitt nya album *Beautiful Lie*.

Grooves recensent tyckte i vårt förra nummer att nya plattan är mer svårtillgänglig än dina tidigare alster. Vad tycker du?

– Jag håller inte med alls. Har hon lyssnat på den överhuvudtaget? Skivan är väldigt direkt. En del är kanske extremt långsamt, men jag försöker inte göra något coolt. *Beautiful Lie* handlar om vänskap, hur folk lever och ibland lurar sig själva.

– Jag gillar titeln, men den är varken cynisk eller ironisk. Skivan är baroque'n'roll, orkestrerat kaos, egensinnig melankoli. Äsch, jag vet knappt vad jag pratar om. Du måste höra det själv. Man får väl tycka vad man vill, men då måste man veta vad man pratar om. Jag går inte och säger till James Blunt att jag ogillar hans musik. Det är bara inte min grej.

När du var runt 20 år gammal sägs det att du hade en stadig repertoar på cirka 300 låtar. Stämmer det?

– Jo, jag skrev väldigt mycket en period då jag flyttade till London. Jag hade inte många vänner, arbetade deltid som kock och hade mycket tid över till att skriva. Jag gillar inte att skriva låtar inför en skivinspelning, så jag skriver så mycket jag kan hela tiden. Vissa av de gamla låtarna finns faktiskt med på *Beautiful Lie*.

På Arvikafestivalen förra året var du klädd i en stilig vit kostym. Är det ditt vinnande koncept?

– (skratt) Du menar safarikostymen? Nej, jag har en ordentligt vit kostym nu. Eller så använder jag en svart. Eller varför inte en röd, det skulle jag kunna tänka mig.

Christian Thunary

Se upp!

En epidemi har drabbat Malmös musikliv. En epidemi vars smitta spridit sig snabbt och gripit tag i främst personer med särpräglad musikstil. Förra veckan var jag hemma i Malmö, denna fullkomligt härliga stad som man blir glad bara man hör namnet på, då verkligheten slog mig. DJ-epidemin har intagit Malmö.

Upptäckten gjorde jag först i min bekantskapskrets där DJ-ing på hobbynivå plötsligt blivit professionell sysselsättning mot betalning. Men även på krogen märkte jag att DJ var ett ofta återkommande och gärna betonat svar när yrke kom på tal. Plötsligt, som över en natt, är vänner, pojkvänner, arbetskamrater, släktingar och lärare (ja, faktiskt!) just DJ:s. Syndromet gynnar givetvis Malmös musikutbud, men

att ha det epitetet framför sitt namn är inte alltid synonymt med kvalitet.

Vad är det då som är så hippt med att vara just DJ? Vad är det som gör att vanliga dödliga trånar i kö utanför båsen? Själv går jag under det väldigt fantasirika namnet DJ Tess. För mig är makten i att få spela precis den musik jag gillar en del av tjueningen med att få vända plattor, men det allra bästa med att spela är när publiken uppskattar musiken – eller visar intresse för mina mixar och mina nya skivor. Och i vissa fall är det bara kul att folk ler igenkännande åt en nostalgisk dänga.

Som när jag för en tid sedan spelade Svenska Akademiens *Vetande* från första skivan och en tjej blev alldeles tokig och äntrade det dittills tomma dansgolvet och

gav järnet. Eller den där gången när jag spelade Gang Starrs *Full Clip* och ett spontant battle utbröt på golvet. Det är då det är extra härligt att stå i bålet – när musiken och dansgolvet är i symbios. Det är också först då jag tycker man kan kalla sig för DJ.

Under mitt besök hemma var jag och kompisarna på Art4pleasures avslutning där Timbuktu, som sägs vara frälst i New York, bland annat spelade några sköna New York-beats och hela tiden checkade av så att dansgolvet var med. Kvällen var ett bra exempel på lyckad kommunikation.

Lycka uppstod på samma sätt när jag som skribent för Groove blev igenkänd på stan. Du kille som kom fram till mig på gågatan i Malmö för att diskutera hiphop, störtkönt gjort! Mer sådant!

Musik handlar oftast inte bara om toner och sång, utan lika mycket om miljön där musiken spelas. Därför blev jag väldigt glad över att få höra att Caribe Creole snart ska öppna i stan. Caribe Creole är Möllans, Malmö och kanske Sveriges första restaurang med västindiskt kök, inredning och musik. Ur en bar med halmtak kommer västindisk öl serverad till karibiska rytmer. Underbart tycker jag!

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Essex Green

Sweet Home Cincinnati

Jason Frank Rothenberg

New York, New York, metropolernas metropol. Livets glada dagar fyllda med obegränsade möjligheter – eller ett klaustrofobiframkallande ekorrhjul? På tredje fullängdaren filosoferar The Essex Green kring valet att stanna hemma eller blicka mot nya vidder. Och i sommar spelar de på Accelerator-turnén.

Trion The Essex Green frontas av dess beståndsdelar. Micken vandrar mellan medlemmarna och samtliga bidrar med låtkompositioner. Hierarki är ett icke-existerande begrepp och grupprocessen tajt. Tillsammans väver de en sällan skådad röd tråd i sitt sound.

– Det faktum att vi är tre låtskrivare gjorde att varje person inför *Cannibal Sea* hade tre år på sig att skriva fyra schyssta låtar. Sätt det i kontrast till en soloartist som på tre år ensam måste skriva tolv bra låtar, säger ena gitarristen Chris Ziter.

Bandet är baserat i Brooklyn, New York, varifrån Ziter nyligen flyttade till Cincinnati – för kärlekens skull. – Jag älskar New York och älskade min tid i Brooklyn. Men New York är inte som någon annan stad. Den bygger på tunnelbanekultur och det är för dyrt att ha bil. Det är spännande, eftersom det är liv på gatan även klockan tre på morgonen, men ger samtidigt en känsla av klaustrofobi för att det är svårt att ta sig därifrån.

Det är inte för inte som hemmiljöbyte är det stora temat på Essex Greens nya skiva *Cannibal Sea*. Alla medlemmar flyttade till New York från mindre orter. Var och en av de tolv låtarna berör ämnet mer eller mindre.

– Att flytta är en av de svåraste och mest traumatiska saker man kan utsätta sig själv för. När man är ute på turné får man se många platser man aldrig sett förut, säger Chris Ziter.

– Vissa platser är otänkbara att bo på, medan man kan föreställa sig att starta ett liv på andra. Var du än befinner dig finns det alltid någon plats som kan vara bättre. Ideal och verklighet – it's a blessing and a curse.

Stilen från föregående verket *The Long Goodbye* känns igen. Plattan är

en helgjuten enhet utan något som helst överflöd. Faktum är att *Cannibal Sea* vinner över *The Long Goodbye* alla gånger. Mycket kan bero på att produktionen förbättrats avsevärd.

– *The Long Goodbye* spelade vi till häften in själva innan vi mötte vår producent Brett Meyers. Vi är inga toppingenjörer när det handlar om inspelning, så han gjorde det han kunde. På *Cannibal Sea* var han med ända från start. Vi hade alltså en starkare grund att stå på och han hade otroliga förstärkare och annan utrustning vi kunde låna.

Det är bara att hoppas att Jeff och Sasha också tar sitt pick och pack och drar. Och att turbulensen inspirerar till två nya flyttlass i stil med *Cannibal Sea*.

Christian Thunarf

Titta en bilkrasch!

krönika Ibland undrar man. Det ser ut som en tanke. När Rockpartys spelschema släpptes nyligen så var det en krock som var väldigt intressant. Nämligen på fredagsnatten runt 01.30 då Brian Jonestown Massacre krockar med Babysambles. Finns några som kommer att ställa in, fastna i tullen och aldrig dyka upp eller börja slåss innan de går upp på scenen och bestämma sig för att splittras så är det inga som har större odds än de två banden. Brian Jonestown som diktatoriskt leds av den geniale/galne Anton Newcombe har gått igenom nästan lika många medlemmar som The Fall och med diverse missbruksproblem ofta varit närmare döden än en ny platta. Medan Babysambles självmordsbenägna frontfigur Pete Doherty troligtvis börjar närma

sig prinsessan Dianas rekord i framsidor på skvallerblaskor.

Båda banden har också en tendens att antingen vara helt lysande på scen eller en total katastrof, liksom har båda banden en tendens att dra till sig folk som går att se dem bara för att se den där väntade bilkraschen hända mitt framför ögonen. Ska Pete dö på scenen just när jag tittar eller ska Anton ännu en gång spöa upp sina medmusikanter och sen sparka en tjej i publiken i huvudet?

Och just därför känns det som att Rockparty har tagit det säkra före det osäkra och lagt dem på samma speltid, samma kväll. Förhoppningsvis dyker i alla fall ett av banden upp, och eftersom de kommer att dra samma sensationslystna publik så är det

bara att invänta besked på vilken scen det blir konsert. Och detta är ju så förbannat trist för både Brian Jonestown och Babysambles är två riktigt bra (men ojämna) band som båda förtjänar framgång och ett rejält genombrott. Jag har sett Anton och grabbarna ett par gånger och de är en bra kväll ett av världens bästa liveband. Jag har aldrig sett Babysambles, men jag såg Libertines både med Pete och utan, och det var nästan samma sak som Manic Street Preachers med och utan Richey. Det var helt klart bättre utan, men något saknades och detta något var det farliga – det som var rock'n'roll.

Tyvärr lägger jag mina pengar på att Pete Doherty med statister inte dyker upp. Jag menar, tar han sig igenom tullen är

bara det värt en bragdmedalj och om han gör det och sen lyckas ställa sig på scenen innan han dör så är ju det en liten sensation i sig.

Så ställ ni in er på en riktigt bra spelning med galne Anton och var nöjda med det. Jag tror absolut att Rockparty visste vad de gjorde när de bokade dem på samma tid.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

Wolfmother

The Doors. Led Zeppelin. Muddy Waters, Jimi Hendrix och David Bowies Ziggy Stardust. Listan med artister blir lång när man drop-par namn som inspirerat australiska Wolfmother. Betydligt mer överraskande som influens är komedifilmen *Anchorman*.

Så tufft att håret krullar sig

– Det är ett makalöst flöjtsolo i den filmen, berättar den krullhårige sångaren Andrew Stockdale entusiastiskt.

– Will Ferrell försöker imponera på en tjej och kör ett jazzflöjtsolo som slutar med att han sprutar eld ur flöjten. Och vi tyckte att ett sånt solo skulle passa perfekt in i låten *Witchcraft*. Dessutom är flöjt ett sextigt instrument.

Självtitlade *Wolfmother* har spelats in i Cherokee Studio, som för alltid är förknippad med Pink Floyds *The Wall*. Men Andrew Stockdale är inte så särskilt imponerad av vad studion kunde erbjuda, trots historien.

– Jag tänker inte gå in på detaljer men det var... ehm... var... det var en gammal studio. Jag kände mig ganska neutral till den. Det var bara ett ställe vi jobbade i.

Jag älskar hur du sjunger på låten *Love Train*.

– Tack!

Det är så där lite skakigt, huttrande.

– Precis. Det är lite voodoo över det. Jag försökte göra något i stil med vad Jagger

gjorde i *Sympathy for the Devil*. Och så försökte jag tona ner det. När man spelar i ett band med elgitarrer så blir det ibland att man bara skriker hela tiden. Musiken väcker liksom fram det. Men det är kul att du nämner det för jag gör det inte så ofta. Det bara hände.

Du pratar om att skrika mycket – hur påverkar aggressivitet er musik?

– Jag tror egentligen inte att det är frågan om aggressivitet. Det handlar om maskulinitet. Om du sätter män i ett rum med gitarrer, då kan du vara en man, högljudd, du behöver inte be om ursäkt för dina testosteroner. En del män går igenom ritualer för att bli män. Vi startade ett band. Det är vår ritual till manlighet. Eller till att bli vuxna. Eller till både och.

Skulle inte Wolffather vara ett passande namn i så fall?

– Wolfmother är mer balanserat. Vargen symboliserar jägaren och mamman symboliserar fostran. Det kommer från

storyn om varginnan och tvillingarna Romulus och Remus. Chris föreslog det. Alltså, vår basist.

Sista medlem att fullgöra trion är trummisen Myles Heskett. Alla tre lever idag på musiken. I hemlandet Australien har de turnerat häcken av sig och fick förra året utmärkelsen Årets bästa album. Samma album som nu nått Sverige.

Ni är på väg att breaka stort verkar det som. Hur ser ditt liv ut om ett år?

– Om ett år? Vi går upp på scenen till nästan stadion i Sverige och spelar inför tusentals vackra blondiner. Besöker varma källor och annat som finns i ert land.

Alright! Och vem får flest rubriker i Wolfmother?

– Most headlines? Jag tror jag får flest hairlines. Det var ett skämt, did you get it? Jepp. Blir lite svåröversatt.

– Ha ha ha! Coolt. Men angående rubriker så är vi alla väldigt förnuftiga unga män som gillar att surfa på nätet, vara hemma och... hm... undviker rackartyg.

Torbjörn Hallgren

Några artister och deras favvo-plattor

Dominic Aitchison Mogwai

Talk Talk
Laughing Stock
(Polydor, 1991)

"Ett album som en kompis tjatade om hur länge som helst. Vi kände bara till Talk Talks pop och hade ingen ork att kolla upp det. Han tröttnade till sist och köpte skivan och gav den till oss. När vi lyssnade satt vi bara och gapade för vi förstod inte hur man kunde göra sån enorm musik. Det är så mycket tystnad och utrymme och första gången man hör den tror man att det inte finns någon struktur, men ju mer man lyssnar desto mer inser man hur komplex den är. Det är även en skiva som man hör att de inte gjort för någon annan än sig själva och det är faktiskt så den bästa musiken kommer till. Jag känner inte till någon skiva som ens liknar den här."

Dimbodius

Steve Harley and Cockney Rebel
Face to Face
(EMI, 1977)

"Bara omslaget borde ha gjort det omöjligt – Steve i svart-rött linne vänder sig om med harig blick när han känner sitt trenchcoat-alteregos håriga näve på axeln. Och glam-miga kostymer och smarty lätttexter kryddade med franska (för att inte tala om tyska) glosor är ju inte riktigt min grej. På de 15 år som gått sedan högstadiesfesten då min kompis Mimmi stolt placerade nålen på den repiga vinylen har jag aldrig hört dem spelas på radio eller överhuvudtaget nämnas någons. Men Steve Harley and Cockney Rebel är fantastiska och trots alla motstridiga känslor, eller så klart precis just på grund av dem, älskar jag *Face to Face*!"

The Pipettes

The Pipettes är ett popband från Brighton. Ett popband, bestående av sju tjejer, som föddes ur idén att ta tillvara på 50- och 60-talets dansanta popmusik. Phil Spector och hans "girl groups" är ledstjärnan, samtidigt som en samtida, hemsnickrad prägel vilar över kommande debuten *We Are the Pipettes*. Titeln är en ärlig presentation, då musiken har en stabil kärna av rock men ändå inte låter som andra band. De har redan hunnit gästa Sverige ett flertal gånger.

Tuggummikänslan hos The Ronettes, The Shirelles och The Shangri-Las gör sig ständigt påmind och skiljer The Pipettes från mängden av slentrianriffande band. Rose, som spelar keyboard och är en av sångerskorna, har många starka åsikter.

– Det ska handla om bra låtar och dans. Ingen gör sådant längre och vi vill sprida den musik som många verkar ha glömt. Vi vill visa vad musik ska vara och *hur* den ska framföras.

Missionen är enkel och ädel. Den innefattar koreograferade danser och identiska, prickiga klänningar.

– Vi vill bryta ner barriären mellan publik och band. En konsert ska främst vara en rolig upplevelse. Många har sett oss som oseriösa och inte riktigt förstått grejen, men nu har vi en stark fanbase i Sverige och England.

Det är inte bara musiken som är viktig. Rätten att vara kvinnlig och kapabel är en stor del av konceptet.

– The Beatles förstörde på ett sätt för den efterföljande musiken. Dom var essensen av ett "manligt band" och "genier med gitarr". Dom marknadsfördes som högre stående, vilket har resulterat i att dom kopierats i över 40 år. Det blev ett stopp för andra roliga saker att hända.

Vad anser du om tjejband som kategorisering?

– Tjejband är inte en genre, som det verkar ha blivit. När man kallas för tjejband klumpas man ihop med alla andra tjejer som spelar musik, trots att musiken skiljer sig jättemycket åt. Det är vi glada att utmana. Vi är ett popband. Vi är inte så intresserade av rock'n'roll, det har gjorts så mycket och bara blivit en formel.

Produktionsmässigt låter det nästan som om självaste Phil Spector varit framme. Hur har ni gått tillväga?

– Phil Spector producerade fantastiska poplåtar som var direkt tilltalande. Skillnaden är att vi har skrivit låtarna själva och bara fått hjälp med arrangeringen av stråkar och horn i studion. Där kunde vi göra sådant som är omöjligt att uppnå live.

Många av era texter verkar handla om pojkar. Varför då?

– Vi skriver om saker vi känner till. Det är knappast djup poesi, vissa texter bygger på upplevelser och erfarenheter, medan vissa är rent påhittade. Syftet är att folk ska kunna relatera till dom. Även pojkar, förhoppningsvis...

Christian Thunarf

Totalt jävla mörker

Tillbaka, och arga som fan

De stod utan skivbolag och deras mest välkände medlem hade slutat dyka upp. Men Totalt jävla mörker satte ner foten och började om på nytt. Nu är de stenhårda norrlänningarna tillbaka med sitt självbetitlade tredje album.

– Det kändes hopplöst, berättar sångaren Fredrik. Som att vi var världens sämsta band. Jag hade skickat ut en del promos men inte fått något svar. Så skickade jag en promo till Regain Records på chans och det visade sig att dom var råpeppade. Dom har pröjsat plattan och till och med finansierat en video till oss, och det är typ apstora saker för oss.

På vägen har bandet tappat frontfiguren Inge, också känd från The (International) Noise Conspiracy, men verkligen samlat ihop sig och gjort sitt mest helgjutna album hittills. Singeln *Kall värld* lär få fler att upptäcka bandet.

Ert nya album är självbetitlat. Är det för att markera ett nytt steg, utan Inge och med nytt bolag?

– Egentligen var det ju inte tänkt så men vi kom inte på någon titel som var tillräckligt bra. Det är många som frågar

just om det är ett sådant steg och på sätt och vis kanske det är det. Anders, vår andre sångare, tyckte att vi gjort vår motsvarighet till Metallicas svarta album och det ligger nog lite i det. Några kommer hata den och några kommer att älska den. Och den kanske kommer att nå ut till en större publik. Nu ska man ju inte jämföra med Metallica, eftersom vi spelar hård musik. Vi har funnits i nio år nu och det var ju en period i början då vi inte egentligen kunde spela. Från att inte kunna spela till hur vi låter idag tycker jag är en riktigt bra resa.

Ska man döma efter era titlar så är det ganska tunga grejer ni sjunger om?

– Vi heter ju faktiskt Totalt jävla mörker så man får ta i så att man nästan knäcker sig själv. Liksom de flesta kängtexter så handlar många om krig och död men vi har exempelvis också en låt som *Psykets*

heroin som handlar om psykvården. Det går liksom inte att säga nåt som är halvbra utan man måste säga att allt är skit för att nå fram.

En konsert med er måste innehålla en massa låtar eftersom dom är så korta?

– Med extranummer kommer vi kanske upp i femton.

Det blir väl ändå bara runt en halvtimme?

– Jo, men kommer du till ett nytt ställe och kör längre än tjugo, tjugofem minuter så tycker folk att det är atråkgigt. Håller man ett högt tempo så måste inte publiken tycka att varenda låt är typ den bästa dom hört, dom kommer tycka det är bra i alla fall. Vi försöker ge allt när vi spelar och om vi skulle spela fyrtio minuter så skulle vi bara ligga på marken och kräkas efteråt.

Isac Nordgren

BORDER MUSIC

Sommarkampanj i din butik!

*The Tough Alliance - Jens Lekman - Franks - Embassy - Erik De Vahl
Sir Eric Beyond - La Mass - Mattias Alkberg RD - The Bear Quartet
Rusty Faces - Svenska Akademien - Kristian Anttila - Boys - Sophie Rindheden
SCI-FI Skane - Mattias Hellberg - Le Spart - The Kristet Uscende - Ossler
Peggy Lejonhjörta - Mamkystrikes - TLAC (Three Is A Crowd) - El Perro Del Mar
Sibiria - Mount Mordie - Blushbirds - Quit Your Dayjob - The Knife
Suburban Kids With Biblical Names - Sambassadeur - The Radio Dept. - Loukso
David Fridlund - David & The Citizens - Emil Jensen - Satanic Surfers - The Legends
Acid House Kings - Jonny Wilsson - Pelle Carlberg - [Ingeniing!] ... etc.*

hundratals titlar ... något för alla!

www.border.se

blågult guld

The Motorcycle Boy

Oskar Humlebo alias Motorcycle Boy är trött, eller snarare utmattad. Anledningen är en närkamp med några hästar under gårdagen. – Vi var mitt ute i Skånemyllan för att spela in en video. Hästarna gnagde på stativet men det gick jättebra till slut. Vi får se om dom hamnar i bild.

Inspelningen ingick i hans musikaliska sidoprojekt, ett electronicaband tillsammans med flickvännen. Men den här texten fokuserar på soloartisten Oskar som producerat allting själv, från tanke till konvolut.

– Jag har hållit på med musik sedan jag var nio år, berättar han. Det började med att jag sjöng i en gosskör. Men, det var först för tre år sedan som jag tänkte, ”vad fan det här kan jag ju göra något bra av”.

Idag är han visserligen osignad, men inte utan material. En skiva har producerats i hemstudion han byggt i vardagsrummet och musiken sprids – om inte på annat håll så genom husväggarna.

– Som tur är bor jag i ett hus där alla spelar musik.

Givetvis finns drömmen om skivkontrakt, men han har inte så bråttom. Han har fått förlagskontakt med Per Wikström, som bland annat har signat Nicolai Dunger.

– Det vore verkligen roligt att bara få ge sig hän och visa upp sig för många fler. Men branschen idag är helt kraschad. Det är inte lätt att ta sig fram när det finns så jävla mycket skräp i mediebruset.

Trots att han ogillar marknadsföring har spelningarna börjar trilla in. Förutom en stadsfestival för små band på jättestor scen i centrala Malmö väntar en turné i forna Jugoslavien.

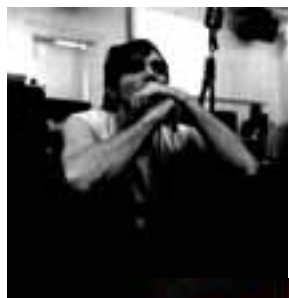
– Med lite flyt spelar jag i Ljubljana i augusti. Det är säkerligen en ganska annorlunda publik.

Å andra sidan kräver musiken en speciell publik, då den inte är helt enkel att ta till sig. – Gemene man tycker säkert att min musik är lite konstigt. Men den börjar sprida sig till folk som bryr sig.

Motorcycle Boy kommer från filmen med samma namn.

– Namnet passar perfekt ihop med musik. En sorts skev romantik. Naivt, rätt, vackert och trasigt.

Gabriella Fäldt

Ebb

För att slå in öppna dörrar: det finns massor av musik i världen. Ny musik som ständigt forsar över oss i en stadig ström. Mycket är också av det dränkande slaget: stort, pompöst och forsande gör den allt för att sno åt sig just dina öron. Någon borde tala om för de mest bombastiska bidragen att det egentligen fungerar bättre åt andra hållet. Det minimala och försiktiga kan vara nog så intagande och trollbindande. Mycket mer än det pompösa.

Allt det där vet självklart Ebb. Han har valt att kalla sig just Ebb eftersom han gör musik som är tillbakadragen, försiktig och inte ett dugg påträngande. Precis som när vattnet drar sig ut från strand sjunger Ebb i naken falsett om att han bara är gjord av musik eller om livet på tv (*I'm All Made of Music* och *Life is on TV*). Det kanske också beror på försiktighet att han tycker det räcker med Ebb. Det riktiga namnet är inte så viktigt. Musiken är det viktiga och den har han alltid hållit på med.

– Jag fick en liten akustisk gitarr i julklapp av pappa när jag var fem eller sex och då började jag väl göra musik kan man säga.

Efter att ha sjungit och spelat gitarr i ett antal pop- och rockband tröttnade Ebb för ungefär tre år sedan på rockens begränsningar. Han bestämde sig för att utforska electronican, men utan att överge popen. – Popen och electronican är verkligen lika viktiga för mig, dom är två sidor av min musik.

Under de två senaste åren har Ebb suttit hemma med sin gitarr, en synt och en del mjukvaruprogram och filat på *Loona*. Det album som nyligen släppts på svenska bolaget Gaymonkey Records. Det är en knastrande, elektroniksurrande upptäcktsresa som samtidigt går säkert fram på en melodisk popstig. Det är barfotamusik för ljumma sommarkvällar. Alltid skört och vackert, elektroniskt och akustiskt.

Skivans omslag visar en tecknad Ebb som sitter lutad mot ett träd och spelar akustisk gitarr. Han har själv inget emot att likna musiken vid en skog.

– Det är en plats där man kan få ro. En glänta där man får vara sig själv, en öppen och välkomnande plats som är varm och skön att vara på.

Mats Almegård

Existensminimum

Att gå in och ut ur ett missbruk är så klart ett helvete. För mannen bakom Existensminimum tog det tack och väl stopp.

– Jag avgiftade mig i slutet av förra sommaren, säger Magnus Henriksson. Det bjöds rätt friskt på allt möjligt i den här branschen. När känslolivet kommer upp är det svårt att hantera.

I bakgrunden hörs Magnus barn. Familjen bor tillfälligt i en sommarstuga på Ingarö i Stockholms skärgård. De har lämnat Gotland, därifrån Magnus Henriksson, 31, gjorde sig känd som producent för band som Pascal och Antennas. Han spelade också trummor med Moneybrother. Till hösten ska familjen flytta in i ett stort 1800-talshus i Finspång. Dit kommer Magnus Henrikssons studio att följa med.

Det har gått två år sedan han släppte *The On and On*. En EP som skapade viss uppmärksamhet men var alltför svårsmält och spretig för att tjusa några större massor. Många väntade ändå på fortsättningen – och nu har den kommit i form av fullängdaren *Last Night My Head Tried to Explode and I Wrote Everything Down*. – Jag har dokumenterat en känsla av förvirring. Gick igenom konstiga känslomässiga turbulenser. Det var svårt att skriva just då när känslorna pågick. Jag memorerade de ögonblicken. Sen har jag mentalt gått tillbaka och skrivit utan att i efterhand försöka tänka objektivt. Första spåret låter som ett rasande Spacemen 3 som lekt med mer än elden, för att sedan växla till en hoppfull röst som längtar efter något äkta att hålla fast vid. Redan där har Existensminimum blottat den jagade själen han pratar om.

Vänner, och tidigare Moneybrodern, Henrik Svensson var drivande under inspelningen. De började i januari och var färdiga på en månad.

– Vi tog de första idéerna och körde. Det känns mer äkta än EP:n som var mer matematisk.

Skivan är hans sätt att dela med sig av sina erfarenheter. Magnus Henriksson ser ingen anledning att hålla det för sig själv.

– Vill jag inte ha kontakt kan jag skriva dagbok istället.

Johan Lothsson

Molotov Jive

Karlstadbandet Molotov Jive är nyss hemkommen från Barcelona och inspelning av musikvideo till låten *Made in Spain*.

– Vi funderar på att skriva om andra geografiska platser nu så att vi får åka dit, vi börjar nog med Rio de Janeiro, skrattar Anton Annersand, bandets sångare och gitarrist.

Iklädda kaptensuniformer har de gjort den spanska staden osäker under ett par dagar, och tillbaka på hemmaplan är det inte heller händelselöst.

– Det är överhuvudtaget spännande tider för alla i bandet. Vi spelar lite varstans i sommar, på Arvikafestivalen till exempel, säger Anton.

Molotov Jive föddes i Karlstad, staden där solen alltid lyser, och nog har deras framfart varit lite av en solskenssaga. De hittade sättningen för tre år sedan och spelade in sin första demo i ett båtgarage. Men det var först när de lyckades vinna en tävling för osignade band i Norge som allting hände. Priset var en stor spelning i Stockholm och i publiken satt en bolagsman från BonnierAmigo.

– Han blev väldigt tagen, och efter det snackade vi och blev signade. Hela vin-

tern har varit helt oerhört splittrad. Vi har pendlat fram och tillbaka till Stockholm för plattan, för att mixa och färdigställa allt.

Albumet är ännu inte släppt, men singeln går varm på P3. *The Luck You Got* och Molotov Jives stökiga popmusik (som bland annat jämförts med såväl Libertines som tidiga The Who) sprider sig därmed genom Sverige.

– Jag hoppas att folk ska omfamna vår andra singel på samma sätt när den kommer. Hade jag själv köpt den hade jag älskat den, säger Anton.

Musik har det alltid funnits gott om kring bandet, de har spelat i lokalband i Värmland sedan de var tidiga tonåringar. Men nu har, som Anton uttrycker det, kidsen blivit stora.

– Vi spelade på Arena i Karlstad för några veckor sedan. Det kom 600 personer, det hade vi aldrig räknat med. Det var en känslösam spelning. Att spela är verkligen det roligaste vi vet. Vi har alltid varit lite naiva och dumma i huvudet. Men det har funkat. Vi ger allt nu, så får vi se vad som händer sedan.

Gabriella Fäldt

The Doits

I min hemort finns det ett uttryck som används när man vill att någon ska fixa något snabbt – gör't! Alltså en sammandragning av "gör" och "det". The Doits namn kan översättas till något liknande och dubblar som mantra. Kvartettens nya skiva *Lost, Lonely & Vicious* spelas nämligen in och mixades på blotta tio dagar.

– Det gick fort. Vi skulle egentligen vara i studion i 14 dagar, säger bandets sångare och gitarrist Altay Sagesen.

Han fortsätter och säger att inspelningen är den enklaste de någonsin gjort. Christoffer Lundquist från Brainpool har suttit bakom mixerbordet och har pressat bandet i nya riktningar.

– Han ville att vi skulle spela in live. Vi la alla instrument samtidigt, men sången lades på i efterhand. Ibland lät någon gitarr ostämd, med det tyckte Christoffer bara var bra. Jag tycker att skivan har fått en rårare känsla jämfört med vad vi har gjort tidigare.

Han tillägger att musiken är mer levande nu än tidigare och att han blivit bättre på att skriva låtar.

– Vi har lyckats fånga det som var bra på första skivan.

Men det räcker inte enbart med skicklighet enligt Altay. Det handlar även om tajming och att radio och tv börjar spela ens skiva.

– Det räcker med att två andra band släpper en skiva så är rock-kvoten fylld.

The Doits har vandrat en bit från den ursprungliga visionen. Planen var att de skulle låta som Johnny Thunders, men låtarna Altay skrev gick alltid dubbelt så fort och lutade mer åt det poprockiga hållet. Nu har han och bandet tagit ytterligare ett kliv bort från grundidén.

– Jag har lyssnat mycket på powerpop, vilket jag till viss del även gjort tidigare men nu har det nästan blivit tvångsmässigt. Det har varit mycket The Posies, Artful Dodger men även någon gammal Blue Öyster Cult-dänga.

Mikael Barani

Återutgivningar

Lift To Experience "The Texas Jerusalem Crossroads" 2CD
Release 2006-06-14

Denton, Texas har visat sig ha en skön koppling till grym rockmusik och trion "Lift To Experience" är inget undantag. Nu släpps deras episka dubbelalbum från 2001. Rent musikaliskt rör sig trions musik i närheten av Birthday Party, Pixies och The Gun Club.

Josh Ritter "Golden Age Of Radio" CD
Release 2006-06-14

Josh Ritter har blivit hyllad och utsedd till den perfekta länken mellan Dylan och Springsteen. I mars släpptes hans senaste album "The Animal Years" och nu så återutges hans hyllade album från 2001 i midprice. Du har väl inte missat en av vår tids mest begåvade låtskrivare?

Various Artists "Gangsters, Latin Soul & The Birth Of Salsa 1967 - 75" CD
Release 2006-07-05

Den N.Y baserade labeln Fania är kanske världens coolaste label. Under ca ett årtionde gav de ut den musik som vi idag känner som Salsa. "Gangsters, Latin Soul & The Birth Of Salsa 1967 - 75" är ett axplock av de bästa artisterna du kan hitta inom genren. Dessutom får du kanske världens genom tidernas snyggaste omslag på köpet. Skivan släpps i midprice.

Aktuell pop

Pipettes "Meet The Pipettes" EP
Ute nu

Pipettes är 2000-talets Ronettes. Musik som du blir glad av och vill dansa till. Detta är en 5-spårs EP. Hela albumet släpps 19 juli och innehåller P3 favoriterna "Dirty Minds", "Your Kisses Are Wasted On Me" och sommarens stora anthem "Pull Shapes".

Chris Stills "Live In Paris" EP
Release 2006-06-07

Chris Stills är son till Stephen Stills (CSN). Precis som sin pappa har han en fantastisk röst men Chris musik är mer åt Jeff Buckley hållet än åt Crosby, Stills and Nash. Detta är en 6-spårs EP live från Paris. Debutalbumet från denna ytterst begåvade kille kommer i september.

Declan O'Rourke "Since Kyabram"
Release 2006-06-21

Declan O'Rourke har sålt Platina av detta album i hemlandet Irland och det är lätt att förstå. Skivan är skön pop med typiska Irländska inslag. Innehåller singeln "Sarah". Declan är Sverige aktuell under juni.

Aktuell rock

Midlake "The Trials Of Van Occupanther" CD
Release 2006-06-07

Midlake är bandet som blev handplockade av Flaming Lips att vara förband på deras aktuella europa turné. Musiken har sin förankring i 70-tals rocken men låter ändå modernt och fräscht. Ett av de mest omtalade och spännande banden just nu. Innehåller singeln "Roscoe".

Amusement Parks On Fire "Out Of The Angeles" CD
Release 2006-06-07

Amusement Parks On Fire är inspirerade av band som My Bloody Valentine, Sigur Ros och Spiritualized. På detta, bandets andra album har Michael Feerick fulländat soundet som han blev kraftigt hyllad för på debuten som kom redan för ett år sedan.

Paul Weller "Catch-Flame!" 2CD
Release 2006-06-14

Catch-Flame! spelades in på sista giget under "As Is Now" Turnén. Inspelningen skedde på Alexandra Palace den 5/12 '05 och det hörs att det är ett tight band som backar upp en heltänd Paul Weller. Denna fantastiska dubbel CD inkluderar låtar från hela Paul Wellers enorma karriär.

CD SPECIALISTEN
GÖTEBORG, UDEVALLA, TROLLHÄTTAN

MEGANETZ
JÖNKÖPING, KARLSTAD

SKIVFÖNSTNET
STOCKHOLM

TROPEZ RECORDS
UPPSALA

HAIZ PRAIZ
ÖREBRO

FOLK Å RÖCK
MALMÖ, LUND, HELSINGBORG

RECORD HUNTER
STOCKHOLM

KINGLIGH SKIVOR
SÖDERÅLJE

SKIVBÖRSEN
VÄSTERÅS

SKIVHÖRAN
ÖSTERSUND

Beenie Man

Bjuder upp till dans

Senast stoppades hans turné efter arga protester från gay-aktivister. Med nya plattan *Undisputed* i ryggen vill den självutnämnde dancehall-kungen Beenie Man ha en ny chans att få Europa att dansa.

Jonathan Mannion

I samband med Beenie Mans förra album, *Back to Basics* från 2004, möts han och en rad andra reggaeartister av en proteststorm från brittiska och amerikanska gayaktivister. Den engelska organisationen Outrage vill till och med få Beenie Man åtalad för att vissa av hans texter anses glorifiera våld mot homosexuella. Något åtal blir det inte, men Beenie Man blir tvungen att ställa in flera spelningar i både Europa och USA.

Enligt Outrage förlorar Beenie Man upp emot fyra miljoner kronor på grund av de inställda konserterna, och snart är dancehallstjärnan tvungen att komma med en offentlig ursäkt. Dessutom startar några stora reggaeaktörer diskussioner med gayaktivisterna. I februari 2005 kommer parterna fram till en överenskommelse där stora delar av reggae-industrin (bland annat skivbolagen VP och Greensleeves och den betydelsefulla distributören Jet Star) lovar att arbeta mot våldsamma anti-gaytexter inom reggaemusiken. Gaygrupperna lovar i sin tur att hålla tillbaka sina protester.

Att Beenie Man nu vill lägga den tråkiga uppmärksamheten bakom sig är tydligt. Han pratar hellre om sin kommande skiva *Undisputed*.

– Jag är den obestridda mästaren inom dancehallmusiken, säger han angående albumtiteln. Och jag har aldrig varit nere för räkning. Ingen kan tvivla på min förmåga. Bevisen finns där, i musiken.

Och musiken på *Undisputed* handlar mycket om hederlig digital dancehall. Det är party och dansskorna på. Och Beenie verkar inte särskilt påverkad av den politiskt och kulturellt medvetna roots reggaen som dominerat scenen den senaste tiden.

– Nä, det är inte min grej att tala om för dig hur du ska leva ditt liv, säger han. Det är fel att försöka tvinga på någon sina åsikter.

Undisputed skulle släppts redan i juni på Virgin, men nu har utgivningen flyttats fram till slutet av augusti. På Jamaica är artisterna vana vid att skicka låtar till pressning direkt efter inspelning, men Beenie Man har inga problem med storbolagens långsamma arbetsprocess.

– Jag spelar fortfarande in nya singlar varje vecka för att hålla igång karriären inom dancehallen. Det kommer jag inte att sluta med. Men om Virgin vill släppa mina album så gärna för mig. Och jag litar på att dom vet vad dom håller på med.

22:e augusti 1973. Beenie Man föds under namnet Moses Davis i Kingston, Jamaica. Han börjar med musiken tidigt, blir upptäckt i en talangtävling och gör sin första inspelning redan som åttaåring. Han jobbar med olika sound systems, men de riktigt stora framgångarna dröjer till 1994 när singeln *No Mama No Cry* når förstaplatsen på de jamaikanska topplistorerna. 1997 kommer det internationella genombrottet med låten *Who Am I*, och 2001 vinner Beenie Man en amerikansk Grammy för albumet *Art & Life*.

Numera har Beenie Man sex egna barn mellan 4 och 14 år. Och en av dem har så smått börjat sin egen musikkarriär.

– En av mina döttrar sjunger, säger han. Men hon är bara tio år, och inte riktigt

redo för studion ännu. Hon gör mest r'n'b, men hon gillar förstås dancehall också. Hon är ett av mina största fans.

När *Undisputed* landat på skivdiskarna lovar Beenie Man att göra nya turnéförsök i Europa.

– Ja, mannen, jag kommer över och spelar i Europa i höst. Sverige också. Men jag vet inga konkreta datum.

Ett glädjande besked. Fast de stora dancehallstjärnornas turnéplaner ska nog tas med en hel näve salt. Med eller utan gayprotester. Men Beenie fortsätter prata om Sverige och Europa.

– Stockholm är fantastiskt, säger han. Jag har goda vänner där. Det är ju väldigt annorlunda från Jamaica, men jag bryr mig inte om vart folk kommer ifrån så länge dom respekterar mig som artist. Och det kommer en hel del bra reggae och dancehall från Europa. Jag gillar Seeds och Gentleman till exempel. Finns Christiania kvar förresten?

Ja, jag tror det. Du gillar Christiania, va?

– Ja, mannen, vad tror du?, flinar Beenie Man.

Daniel Axelsson

Don't sweat it, rock'n'roll saves.

www.groove.se

Prenumerera på Groove.

1 år/10 nummer för 319:-
studenter 269:-

En fullmatad CD med den
bästa nya svenska musiken
i varje nummer!

Plusgiro
18 49 12-4.
Uppge både post- och mailadress.

GROOVE

Sveriges största musiktidning

På bilden: Timo Räsänen. Foto: Johannes Giotas.

Inte längre hatt & blås-pop

Två album och sex EP:s ligger bakom kvartetten. Inför sitt tredje album har David & The Citizens haft motgångar och blivit allt rockigare under resans gång. Groove beslutade sig för att besöka studio och råkade där även få med ett finger i beslutsprocessen.

Från en mintgrön Nissan Micra svischar de skånska slätterna förbi denna mulna tisdagsförmiddag. Efter en dryg halvtimmes bilfärd från Malmö svänger vi in mot en rad äldre sommartorpsliknande byggnaderna. Skivbolaget Bad Taste Records studio ligger här väl kamouflerad bland idyllen där grannntanten säljer billiga ägg och lånar ut duschen när vattnet krånglar för grabbarna i studion. Väl inne bland husets tydliga kontraster mellan lantligt timmerbygge och modern studioteknik pågår slutmixandet för David & The Citizens tredje album *Stop the Tape, Stop the Tape*.

Alltsedan David & The Citizens bildades 1999 har gruppens medlemmar kommit att förändras. Jenny Wilson och Karl-Jonas Winqvist valde tidigt att satsa helhjärtat på First Floor Power och tidigare i år beslutade Alexander Madsen och Mikael Carlsson sig för att hoppa av. Sångaren David Fridlund serverar nu en kopp thé och med en smäll i dörren spatserar den väldiga hund som skämtsamt kallas för bandets femte medlem in genom dörren. Efterföljandes är John Bjerkert som numera är trummis i kvartetten. Gitarristen Magnus Bjerkert nickar takten då han till synes nöjt överblickar mixningen. Endast två dagars arbete återstår och även fast det uppstått problem med en basgång som måste spelas in på nytt tycks gruppen ha en avslapp-

nad iver och glädje över att få spela upp sitt kommande album.

– Det är ungefär som att visa någon utomstående sin hemstad, skrattar Magnus.

David beskriver första skivan *For All Happy Endings* som väldigt brokig med 100 olika instrument. EP:n *Are You In My Blood?* som släpptes tidigare i år gav försmak på vad som kan väntas då det kommande albumet *Stop the Tape, Stop the Tape* har ett påtagligt tyngre sound med tydligare rockinfluenser. Mer gitarer och nästan inga trumpetor eller pi-nobaserade låtar har tagit dem bort från den "hatt-och-blås"-pop David påstår att gruppen kallats.

– Jag köpte en elgitarr hösten 2004 som automatiskt ledde till att låtarna fick en annan karaktär, förklarar han på rak arm.

– Musiken är mycket rappare och det är jävligt mycket bättre trumspel på den här plattan, tillägger Magnus i samtalet om förändring.

– Samtidigt känns det som ett sympatiskt sätt att få fram ett nytt sound också. Att det råkade bli så bara för att vi skaffade en elgitarr istället för att man söker något nytt, fortsätter John.

Från mixerbordets högtalare dånar en aningen The Pixies-klingande och stundtals instrumental låt som David förklarar är titelspåret och själv beskriver som "malande".

– Jag gillar ordet malande. Ett monotont sound som sakta byggs upp, beskriver han istället.

Då de spelar upp nästa spår och jag uttrycker förtjusning över den intensiva trumma som avslutar låten skrattar bandmedlemmarna förvånat.

– Du bestämde just slutet, ropar Magnus och berättar att de inte kunnat bestämma sig för att antingen fejda ner låten eller behålla trummorna.

Under det gångna året har man kunnat följa David & The Citizens studio-

arbete på deras blogg. En blogg som till stor del varit mörk och präglats av motgångar.

– Det har utan tvekan varit den mest problematiska inspelning vi gjort. Inte i studion utan runt omkring. Folk har gått bort och två bandmedlemmar har lämnat skutan. Alla beslut vi tagit under resans gång har vi tagit för att kunna överleva som band, berättar Magnus.

– Det känns faktiskt som att om vi inte hade spelat in nu så hade vi nog inte funnits som band. Det har varit en lång process och det tror jag man kan känna i skivan, avslutar David.

Efter kaffepåtar och fortsatta samtal om olika skivbolagserbjudanden och vad som egentligen hänt med Feven har tiden sprungit iväg. Studioarbetet måste fortsätta, hunden tycks vara rastsugen och den mintgröna Nissan Micra åker nu tillbaka mot Malmö.

Erik Hjortek

KEANE

Standard CD • Deluxe Limited Edition

Den limiterade Deluxe-versionen innehåller bonus-DVD med bilder från inspelningen, demos, live-bilder och 24-sidig booklet.

WOLFMAOTHER

Psykadelisk rock influerat av band som Led Zeppelin, Black Sabbath och The Mars Volta !

ALBUM UTE NU!

SKÖNA SOMMARVAX!

THE FEELING • TWELVE STOPS AND HOME

SNOW PATROL • EYES OPEN

DIRTY PRETTY THINGS • WATERLOO TO ANYWHERE

ORSON • BRIGHT IDEA

Film, fiktion och flum

Cee-Lo Green och Danger Mouse lever ut sina filmfantasier på skiva. I bakgrunden skymtar en mystisk person vid namn Gnarls Barkley.

JAG SITTER PÅ SANDERSON Hotel i London och väntar på att få ta hissen två våningar upp och träffa Gnarls Barkley. Ett sms piper till i min mobiltelefon och jag blir ombedd att åka upp.

Hissen är kolsvalt med stjärnhimmel i taket. Det känns filmiskt på något sätt, som om jag seglade ute i rymden i *2001 – ett rymdäventyr*. Hissen stannar, dörrarna öppnas och en skivbolagsagent möter med ett stressat leende.

Ytterligare fem minuters väntan, Gnarls Barkley sitter i ett marknadsmöte. Inte så värst filmiskt eller? Det påminner på sin höjd om biografernas gamla slogan om att man ska komma några minuter tidigt för att inte missa reklamen. Skillnaden är att marknadsmötet inte är offentligt. Jag hör bara en ivrig brittisk röst genom dörren. Låter han inte lite som den där överklassengelskan i *Match Point*? Jo, jag är visst kvar på biospåret. – På en skiva går man från a till b. Att gå den vägen är som att vara med i en film, en *motion picture*.

Orden ringer inte i huvudet än. Jag har inte hört dem. Men snart ska jag göra det. Närmare bestämt i rummet där det just nu pågår marknadsmöte.

Belysningen i korridoren är dämpad. Det går inte att sitta någonstans. Jag står i den varma korridoren och svetten börjar rinna i pannan. Inte riktigt som i *Bar-ton Fink* där hotellväggarna svetts så att tapeterna lossnar – men ändå.

Att jag bara ser filmscener framför mig är naturligtvis Gnarls Barkleys fel. Deras album *St. Elsewhere* startar med ljudet av en filmrulle som vevas igång i en projektor och sedan kommer bilderna slag i slag, nästan som 24 rutor per sekund; soul, pop, gospel, hiphop, boogie och en Violent Femmes-cover. Ihoptryckt på 37 minuter och 30 sekunder, fördelat på fjorton låtar.

– Det var först när skivan var färdig som vi kom på att vi ville ha med ljudet av en projektor i slutet. Då kändes det logiskt

att också ha en i början, förklarar Brian "Danger Mouse" Burton.

Marknadsmötet är över och jag slår mig ner på en stol framför soffan där Danger Mouse och hans kompanjon Thomas "Cee-Lo Green" Callaway sitter. Danger Mouse hälsar och frågar om Hultsfredsfestivalen, medan Cee-Lo mest ägnar sig åt sin mobil. Han kikar upp och nickar när jag kommer in i rummet. Ett annat klassiskt filmupplägg alltså: good cop/bad cop. Bara det att den här gången är det jag som ställer frågorna, inte den snälle snuten.

Hur mycket av inspirationen till *St. Elsewhere* har kommit från filmer?

– Rätt mycket skulle jag tro. Film är en oerhört stor inspirationskälla för oss båda. Vi har försökt göra en cinematisk och visuell skiva som målar upp bilder, eller filmiska händelser för lyssnaren, berättar Danger Mouse.

Cee-Lo tittar upp från sin mobildisplay.

– På en skiva går man från a till b. Att gå den vägen är som att vara med i en film, en *motion picture*.

Jag hinner inte ställa någon följdfråga och kolla vad han menar förrän hans mobil börjar ringa. Den elake snuten har talat, och det är lönlöst att förvänta sig en förklaring på hans korthuggna uttalande.

MEN TROTS DET FLUMMIGA uttalandet är det inte svårt att se att Gnarls Barkley har mycket med film att göra. Varje låt på *St. Elsewhere* är som ett presumtivt soundtrack: inledande knäppgospel i *Go-Go Gadget Gospel* hade inte skämts för sig i *Blues Brothers*, pompösa hiphop-popen i *Storm Coming* skulle kunnat backa upp Michelle Pfeiffer i *Dangerous Minds* och *The Boogie Monsters* släpiga boogierock med skräcktema kunde platsat i såväl *Scary Movie 4* som *Rocky Horror Picture Show*. Det är en skiva som låter varierat, snudd på spretigt. Men den hålls ihop av

Cee-Los röst och den där filmiska känslan.

Men det är inte bara skivan som låter oerhört filmisk. Danger Mouse har tagit sitt alias från en tecknad film. Promotionmaterialet består av bilder på duon där de klätt ut sig till figurer i olika filmer. Bland andra *A Clockwork Orange*, *Matrix*, *The Big Lebowski*, *Superman* och *Wayne's World*. Dessutom har de spelat live utstyrda som karaktärer ur *Trollkarlen från Oz*.

Vad kommer ni att klä ut er till i Hultsfred?

– Vi vet inte riktigt själva än. Hade vi vetat hade vi inte avslöjat det ändå. Det ska vara en överraskning när man går och ser oss, säger Danger Mouse hemlighetsfullt.

Live spelar Gnarls Barkley med ett stort band. På skiva är rubbet samplat. Danger Mouse gjorde sig ju känd som killen som mosade ihop Jay-Z:s *Black Album* med Beatles *White Album* till *The Grey Album* och han har även producerat Gorillaz. Han flyttade till och med till England för många år sedan för att han älskade triphop. Så det är rätt uppenbart att det är samplingar som galler.

– Vi har bara gjort några spelningar, men det har funkade väldigt bra. En del låtar låter exakt som dom gör på skivan, andra blir radikalt annorlunda, säger Danger Mouse.

ST. ELSEWHERE SPELADES IN I Atlanta och är resultatet av att de båda träffades 2003. Danger Mouse hade just gjort skivan *Ghetto Pop Life* tillsammans med Jemini. Han var mitt upp i arbetet att göra en remix på ett av spåren och kom att tänka på den lille knubbiga mannen med den raspigt stora rösten: Cee-Lo. Han i sin tur hade året innan släppt sitt första soloalbum *Cee-Lo Green and his Perfect Imperfections* efter tiden i Goodie Mob och Dungeon Family. De träffades och kom bra överens. Danger Mouse passade

dessutom på att presentera ytterligare några låtar för Cee-Lo, för ett eventuellt samarbete.

– Vi slutade remixsessionen med att gå igenom lite idéer som Danger hade. Jag tror jag fick höra sex låtskisser. Av dom är fyra eller kanske till och med fem låtar med på *St. Elsewhere*.

DANGER MOUSE ÄR PRODUCENTEN som gör all musik. Han samplar, lägger på hiphopbeats eller så knölar han ihop pop, rock och Motown-soul. Allt för att få till en stämning.

– Det är korrekt. Stämningen är viktigast. Jag vill att folk ska känna att dom får följa med till en plats som heter *St. Elsewhere*.

Hur skulle du beskriva den platsen?

– Det är ett bra ställe som man kan åka till. Ett ställe som accepteras som ett ställe, svarar Danger Mouse och nu är det hans tur att vara kryptisk.

– *St. Elsewhere* är som ett landskap där det växer fram en stad, lägger Cee-Lo till.

Efter att Danger Mouse lagt den musikaliska grunden är det Cee-Los uppgift att komma in, skriva text och fixa en bra melodi som harmonierar med bakgrundsskisserna. Cee-Lo ska helt enkelt befolka den där staden som Danger Mouse byggt, med texter och sång. För musiken vill Cee-Lo inte ändra ett dugg på.

– Jag vill inte ge mig in och säga något om musiken, jag vill inte förolämpa den. Snarare hitta en väg in i en låt, en väg som jag själv kan färdas. Jag tycker att det härliga med skivan är att den är så uttrycksfull, oskuldsfull och organisk. Det är musik jag inte kunnat göra med Goodie Mob.

Ja, du kände dig rätt låst där?

– Ibland blev Goodie Mob-uniformen lite för trång. Jag hade en rang i hierarkin. Det var hedrande att få vara en del av bandet, men jag har så mycket mer än

bara musik som passar GM-konceptet. *Crazy* hade aldrig passat till exempel.

Så hade Cee-Lo inte slutat i Goodie Mob hade världen saknat mördarhitten *Crazy*. En låt som kombinerar hiphop-beats med sentimentala stråkar, körer med soulkänslor och r'n'b-vibrationer. Hade den kommit för två år sedan hade den varit självskrivnen som ledmotiv i filmen *Ray*. Fastän den inte är skriven av Ray Charles. Men den speglar galenskapen och känslan hos en av världens största pianister perfekt. Eller så är det bara jag som vägrar tänka på annat än film. För den är ju inte med på något soundtrack. Det är bara en sjukt bra låt som skrivit in sig i historien som världens första nedladdningsetta. Innan den släpptes som fysisk singel hade den nämligen erövrat Englandstoppens förstaplats – baserat på nedladdningar. På den platsen stannade den i åtta veckor. Inte särskilt vanligt att låtar klarar det!

– Det är klart att det är roligt att bli historisk, hehe. Men vi tänkte inte så mycket på hur den skulle slå när vi skrev den. Vi bara gjorde den, berättar Cee-Lo.

Handlar *Crazy* om rädslan för att bli knäpp?

– Det kan man säga. Jag har gjort saker som betraktats som galna men för mig har det varit det rätta. Möjligen är det så att folk tycker att man är knäpp om man inte gör som dom förväntar sig hela tiden. I skivbranschen finns det så många regler och jag bryter gärna mot allihop, haha! Den här skivan är en enda stor möjlighet för mig att vara tokig, säger Cee-Lo med ett raspiigt skratt.

Du sjunger om dina hjältar som "vågade förlora". Vilka är dom?

– Jag har många hjältar; Jim Morrison, Bob Dylan, Martin Luther King och Malcolm X. Dom sågs nog som "crazy" av sin samtid, men det gör dom inte längre. Att vara knasig är en sak som förändras med tiden vi lever i.

CEE-LO HAR LAGT IFRÅN sig telefonen för länge sedan. Nu är det han som skrattar och ler mest, som svarar spontant. Han skojar och är på gott humör. Danger Mouse har däremot säckat ihop i sitt hörn av soffan och gäspar stort om och om igen. The good cop har bytt plats med the bad cop – som det alltid är i snutfilmerna. Precis när jag tänker det avrundar Cee-Lo sin lilla utläggning om Goodie

Mob med att säga att han hellre spelar i Gnarls Barkley.

– Jag är hellre Keyser Soze här än Cee-Lo där, hahaha!

Kan han läsa mina tankar? Eller är film så viktigt för dem? Vi har i vilket fall som helst landat i *The Usual Suspects*. Eller *De misstänkta*, som den heter i svensk översättning.

I den filmen var Keyser Soze den stora gåtan. Vem han var och vad han hade för bakgrund var det stora dilemma för polisen att klura ut. Precis som i filmen har Gnarls Barkley en liknande gåta. Inte Danger Mouse, inte Cee-Lo. Det handlar om personen vars namn finns stämplat över skivomslaget. Men vem är Gnarls Barkley?

– Gnarls Barkley är en kombination av oss båda, eller en verklig person, svarar Danger Mouse trumpet.

Det sägs att ni tagit namnet efter basketspelaren Charles Barkley.

– Jag råkar veta att det är han som är döpt efter Gnarls – inte tvärtom, skrattar Cee-Lo. Hör man *Crazy* inser man att Gnarls finns och att han bor i *St. Elsewhere*.

Cee-Lo böjer sig fram och viskar över bordet:

– Det är faktiskt han som sitter där borta.

Han pekar på livvakten som uttråkat sitter och läser en serietidning. Och visst. Det är säkert han. I samma stund öppnas dörren och skivbolagsagenten rycker åter upp mig ur min filmiska sinnesstämning. Cee-Lo reser sig och skakar hand, Danger Mouse ber om ursäkt för att han inte är så pigg och säger att han måste gå och vila. Han har kämpat sig igenom slutet av intervjun trots en mördande huvudvärk. Det är som ett lyckligt slut i en Hollywoodkomedi. Ingen av killarna är bad, båda bara good.

Men kom ihåg att det inte är de där två som är viktigast. De lägger grunderna. Fixar musiken och sjunger in texterna. Men egentligen är det någon annan som styr. Ser ni en serietidningsläsande person bakom scen i Hultsfred, då vet ni vem Gnarls Barkley egentligen är. Glöm Stålmusen och låga c. Det här är filmens riktiga huvudperson.

Låt eftertexterna rulla.

Mats Almegård

DAVID LINDH - CHOCOLATE & SEAFOOD
ALBUM UTE NU
www.myspace.com/davidlindh

FIREFOX AK - MADAME, MADAME!
ALBUM UTE NU
www.firefoxak.com

TIMO RÄISÄNEN - I'M INDIAN
ALBUM UTE NU
www.timoraisanen.se

HELLO SAFERIDE - WOULD YOU LET ME PLAY
THIS EP 10 TIMES A DAY
EP UTE NU
www.hellosaferide.com

MER PÅ RAZZIA I HÖST:
The Plan - Walk of gold
Tripoli - Walk on
Mange Schmidt - Kejsarens nya kläder

WWW.CALIROOTS.COM

CHEAP MONDAY

BÄSTA UTBUDET, SNABB LEVERANS, FRAKTFRITT ÖVER 1200 KR

**KÖP
ONLINE**

Caliroots.com
Store/Gallery:

BRUNNSGATAN 9, 11133 STOCKHOLM 08-568 499 08 INFO@CALIROOTS.SE

**PEACE
LOVE**

7-8 juli • Borlänge

Patti Smith [US]

The Cardigans

New York Dolls [US]

HÅKAN HELLSTRÖM

THÅSTRÖM

LALEH • The Essex Green [US]

Mando Diao • Ed Harcourt [US]

Lisa Miskowsky • Lisa Ekdahl

Nationalteatern

LOOPTROOP • Lena Philipsson

Dia Psalma • The Sounds

Sahara Hotnights • Teddybears STHLM • Dag Vag

The Haunted • Dark Tranquillity • Soilwork

The Slaves • Vive La Fete [BE] • Rikard Wolff

Sugarplum Fairy • The Radio Dept • BWO

Hello Saferide • Takida • Hardcore Superstar

Suburban Kids With Biblical Names • Alf

Robyn Hitchcock & the Minus 3 [UK/US]

Whyte Seeds • Islands [US] • Silver Jews [US]

The Kristet Utseende • Alice in Videoland • Pascal

Stefan Sundström • Timo Räisänen • Burst

Staffan Hellstrand • Timo Räisänen • Lo Fi Fnk.

Deathstars • Totalt Jävla Mörker • Firefox AK

Kristian Antilla • Magnus Carlsson • Engel

Hell on Wheels • Astral Doors • Sky High

Bob Hansson • Max Peezay

The Animal Five

**Demokratidagar
4-6 juli, mer info:
www.peaceandlove.nu**

**8:e upplagan!
Utsålt -03,-04,-05!**

**Festivalpass 750:- + förköp
Endagsbiljett 450:- + förköp**

www.peaceandlove.nu

Biljetter: www.ticnet.se / 077-170 70 70 eller hos ATG-ombud samt turistbyråerna i Dalarna

KÄRLEKEN I DALARNA

**FESTIVAL
BUSSEN.COM**

naz

Mycket människor, mycket kul

Det är sen fredagseftermiddag i East Village på Manhattan. New York badar i solsken. Jag träffar Tralala på baren Botanica, en trappa ner under markplan. Vi får flytta på oss några gånger innan vi kommer undan de skrålande högtalarna.

Tralala, som i sommar besöker Sverige och Emmabodafestivalen, består till vardags av sju personer. Fyra tjejer framför varsin mikrofon och tre killar bakom gitarren, basen och trummorna. Men på plats i den lilla baren är sångerskorna Nicole Lang, Liane Moccia och trummisen Josh Madell. De beställer in varsin drink och berättar historien om bandnamnet.

– Vi hann bara göra ett par spelningar innan vi fick skivkontrakt. Och från början hade vi ett annat namn, Tight Fit, men det visade sig att ett gammalt australiskt band hette så, så vi var tvungna att byta, säger Josh Madell.

– Det fanns en massa olika namnförslag. Bland annat Wonder Regular. Jag kom på det namnet och älskade det, förklarar Nicole. En kille på skivbolaget älskade också namnet, men sedan berättade hans fru att det var en tampongstorlek. Jag blev förkrossad. Men sedan var det faktiskt hans fru som kom på namnet Tralala.

– Det finns många referenser till namnet. Bland annat från en bok av Hubert Selby som heter *Last Exit to Brooklyn*. Den finns också som film med Jennifer Jason Leigh som huvudkaraktären Tralala. Det är en underbar bok, en underbar film och

en underbar karaktär. Samtidigt som det är ett otroligt roligt och fånigt ord, skratrar Josh.

Är ni ett fånigt band?

– Nej, vi är roliga och det är en stor skillnad på rolig och fånig, replikerar Josh.

– Vi tar bara inte allt så allvarligt, fyller Liane i.

– Vi försöker vara ett roligt rock'n'roll-band. Catchy och enkelt. På nåt sätt tror jag att det här bandet är en reaktion mot många av New York-banden som försöker så hårt hela tiden, dom strör sina krossade hjärtan över musiken, trots att det kanske inte alla gånger känns så originellt, säger Josh.

Just nu håller bandet på att spela in demos med låtar som är tänkta att bli det nya albumet. Inget releasedatum är satt, men inspelningen är tänkt att börja i juli. Och de är överens om att det kommer bli annorlunda.

– Från början hade vi Harold; som skapade bandet, hade visionerna och skrev låtarna, förklarar Liane.

Harold hade samtidigt med Tralala även bandet Hong Kong. Och under inspelningen av Tralalas skiva blev Hong Kong signat av före The Cars-sångaren

Ric Ocaseks skivbolag. Och efter modigt övervägande valde han att satsa helhjärtat på Hong Kong. Istället plockades Marty Violence, från Nicles andra band Direct From Hollywood Cemetery, in på bas.

– Vi kommer ju fortfarande att vara en vokalgrupp med harmonier. Men jag tror den nya skivan kommer ha mer struktur gentemot den förra skivan som var ganska enkelt uppbyggd, säger Nicole.

Till exempel handlar en av de nya låtarna om en kolgruveolycka i Virginia förra året.

– Det är en annorlunda låt och inte vad bandet egentligen handlar om, men det har fungerat bra, försäkrar Josh.

– Och det är varken en ledsam ballad eller en politisk låt, utan mer en rå människoskildring, säger Nicole.

Bandet jämförs annars ofta med The Ramones, mycket på grund lekfullheten och tramsigheten som hela tiden rymmer i de snabba, raka och enkla poplåtarna.

– Du behöver inte sätta dig ner och fun-

dera över texterna, säger Liane.

– Men det betyder inte att dom inte kan vara smarta eller intressanta. Det finns vissa regler när du gör en låt till Tralala. Du måste först och främst ha i beaktande att det kommer vara fyra tjejer som sjunger den, så det kommer inte att bli någonting personligt. På nya skivan skulle jag säga att hälften av låtarna är partylåtar om att gå ut med dina vänner och ha kul, fortsätter Josh.

Att Tralala består av sju olika individer gör allting svårare, och gör att allt tar lite längre tid. Förutom då faktumet att även gaget ska delas på sju.

– Ibland är det rena mardrömmen, säger Liane.

– Visst blir det problem ibland, bara som att skriva en spellista med sju personers åsikter, säger Nicole. Men problemen går över väldigt fort. Det är som på scen – mycket människor, mycket kul och mycket som händer.

Jesper Bohm

Roman Barret

Muse

Ut ur det svarta hålet

Engelsmännen i Muse är inga domedagsprofeter även om att deras låtar alltid handlat om apokalyps och dyster kärlek. Nya skivan *Black Holes and Revelations* är dock bandets mest positiva hittills.

– **I'M NOT A VERY** doomy person, säger Matthew "Matt" Bellamy och viftar med fingrarna likt en elak trollkarl i färd med att förvandla en prins till en padda.

Jag påpekar att hans gester motsäger hans uttalande. Han tittar förvånat på sina händer och skrattar sedan nervöst.

Varken han, basisten Chris Wolstenholme eller trummisen Dominic "Dom" Howard är några depp-jeppar som väntar på katastrofer av bibliska mått. De visar sig i stället vara ett gäng chillade snubbar som hellre sörplar te än slungar pints på lokala puben. Att deras förra skiva *Absolution* slog igenom verkar inte gjort dem till rockstars.

– Sådan här lyx är jag verkligen inte van vid, säger Matt och gestikulerar ursäktande över den frukt och fika som står uppdukad på bordet mellan oss, compliments of Grand Hotel i Oslo.

Han är spenslig, bär kavaj och sitter mitt i en stor soffa som ser ut att vara från tiden då män och kvinnor tyckte att stora vita peruker och krås var det nya svart. Rummet vi befinner oss i går i samma stil och är mörkt och murrigt. Trots att det till storleken är som ett mindre hus kapslar det in oss på ett sätt som jag inte riktigt kan sätta fingret på.

Någonstans i mitt bakhuvud ekar Muse klassiska influenser. Bandet har alltid präglats av Matts passion för musik från den romantiska eran, alla som hört det dramatiska pianointrot till *Apocalypse Please* vet vad jag menar. Bandets fjärde skiva *Black Holes and Revelations* är enligt Matt mer positiv än deras tidigare släpp. Men det betyder inte att låtarnas teman blivit lättsamma.

– Det känns som om risken för ett kärnvapenkrig börjar likna den under Kalla kriget, säger Matt. Sen har vi oljekrisen som stundar. Framtiden känns som en tom rymd. Det behöver inte vara något negativt, utan det kan vara något bra som får folk att förstå att en förändring verkligen behövs.

MUSE LEVER SOM DE LÄR. De har utforskat nya vägar bland annat genom att fördjupa det digitala intresset.

– Nu har vi *lärt* oss hantera alla elektroniska grejer som vi använder, säger Matt. Tidigare var det mer att vi hittade greier

i studion och tyckte att dom var häftiga. Vi hade ingen aning om hur man egentligen använde dom och det blev lite som det blev.

"Dom" håller med.

– Vi hade speciellt en maskin som vi bara öste på med. Det var skitkul och det kändes verkligen som om vi utvecklades musikaliskt. Det märks på låtar som *Supermassive Black Hole* och *Take a Bow*.

Just *Take a Bow* är onekligen ett bevis på att grabbarna rattat rätt. Här blir lyssnaren en boll i ett flipperspel och åker med huvudet först omkring i ett data-drivet inferno medan Matts röst leker Freddie Mercury. Stämmorna flätas in i varandra och bildar en änglakör.

– Den är väldigt lättsam och upplyftande, säger Chris. *Butterflies and Hurricanes* från förra skivan är kanske den låt som mest liknar det vi gjort nu.

CHRIS ÄR LÅNG, SATT OCH ser ut att vara klädd för lite lugnt och slappat häng på en söndagskväll. Armarna vilar brett åt varsitt håll på ovensidan av soffans ryggstöd medan han pratar om att trion inte ville upprepa sig.

– En stor grej var att göra denna skiva helt olik allt annat vi gjort tidigare, annars hade det blivit tråkigt.

En kliché – visst. Men eftersom jag hört skivan är jag beredd att skriva under på det han säger. *Black Holes and Revelations* är på många sätt en sorts skiljelinje mellan då och nu. Muse har tagit det bästa från förr och bakat ihop det med något nytt. Vilket tydligt märks på skivans upplägg som kan delas in i två halvor. Den första delen är mer elektronisk medan den andra främst är rockig. *A Soldiers's Poem* är den lugna skiljelinjen mellan dem.

– Den är väldigt bar och avskalad, säger Dom. Den är simpel men ändå storslagen. För mig känns den som en punkt då jag kände att vi verkligen hade åstadkommit något speciellt.

Dom tittar upp. Han ger intrycket av att inte vara säker på om han ska prata, men gör det ändå. Skjortan, slipsen och pullovern ligger som lager ovanpå en personlighet som är försiktigt humoristisk

och efter ett tag visar sig vara överraskande självgående.

– Ta en låt som *Knights of Cydonia*. Den är typiskt Muse men blickar ändå framåt genom att blanda in alla sidor av oss. Just med den låten ville vi måla en bild av folk på hästar. Någon sorts Morricone-känsla.

Ennio Morricone är en berömd italiensk musikkompositör som gjort soundtracks till ett otal spaghetti-westerns ända sedan 60-talet. Matt lämnade England för Italien och anger landet, Morricone och instrumentalmusik som stora influenser på nya albumet. Rötterna till Muse nya skiva finns även inom familjen. Matts far George spelade i ett instrumentalband på 60-talet.

– Bandet hette The Tornados, säger Matt. När jag var liten tyckte jag inte att pappa var särskilt cool, men nu på senare tid har jag börjat fundera på om inte hans band var häftigare än mitt.

REDAN NÄMNDNA KNIGHTS OF Cydonia och även låten *Hoodoo* inleds med vad som är en direkt referens till Matts far. Tänk *Pulp Fiction*-soundtracket så är ni på rätt spår. *Hoodoo* glider sedan över till att bli en ballad, och efter ett tag hamnar pianospelandet igång vilket är inledningen till en dramatisk explosion som drar iväg åt alla håll.

Inför *Black Holes and Revelations* gjorde Muse massvis med låtar och Matt säger att den till slut höll på att bli för spretig. Till exempel valdes ett antal pianobaserade låtar bort till förmån för gitarrerna. Bandet valde även att banta ner beatsen.

– Skivan blev till slut alltför mångfaceterad, säger Matt. Det fanns alldeles för mycket material som lät som elektroniska varianter av Bollywood-låtar. I slutändan valde vi dom låtar som vi kände mest för.

Dom håller med och säger att han tror att bandet nått en barriär där de måste sälla mer mellan gitarr och piano.

– Det är en väldigt fin balansgång för att få det att bli rätt, för mycket piano hade gjort skivan alldeles för mesig och glatt.

Alla tre säger att de var sugna på att göra ett dubbelalbum där en av skivorna skulle vara helt pianobaserad. Nu blev

det inte så men gruppen öppnar ändå för ett annorlunda Muse i framtiden.

– Vi började inspelningen genom att spela igenom både nya och gamla låtar i jazzversioner, säger Dom. Jag skulle gärna plocka ner arrangemangen och spela på jazz-klubbar om typ två år. Chris håller med och intygar att de definitivt snackat om en jazzig framtid.

– Vi spelade in allt live med endast fyra mickar, säger Chris. Det blir nära och intimt. Jag tycker om den närhet som finns på dom inspelningarna.

BÅDA SÄGER ATT TIDEN i studion förde bandmedlemmarna närmare varandra. Chris menar att på turné är allt helt galet. Man spelar, sover i bussen och när man sen vaknar är man på nytt ställe. I studion fick de en chans att komma ifatt med varandra.

– Studion är mer som att vara hemma, säger Chris. Man upptäcker hur man utvecklats som personer.

– Vi har kommit väldigt nära varandra under åren, säger Dom. Vi har blivit mer som en familj. Jag upptäckte att vi hade förändrats som individer, vilket man lätt glömmer bort när man umgås så mycket som vi gör. Det är under den kreativa processen ens ögon mot varandra öppnas.

Och vad såg du?

– Jag tänker nog mest på hur vi från att ha varit ett stängt gäng nu öppnat upp oss som band. Förut tänkte vi bara på att spela.

Var det något som smittade av sig på skivan?

– Ja, den känns uppriktigare mot det vi gjort tidigare. Förut har vi alltid varit pressade under inspelningarna. Nu hade vi tid och då har vi vågat vara ärligare. Matts texter har blivit ärligare.

– Ja tror att jag för första gången verkligen säger vad jag känner, menar Matt. Jag är inte så drömmande längre. Å andra sidan ser jag inte längre än år 2012.

Vad händer då?

– Jag vet inte. Klockan elva minuter över elva på förmiddagen den 21 december äger en planetarisk händelse rum. Det kan vara slutet på något – eller en ny början.

Mikael Barani

Fraktfritt på CDON.COM, värde 29 kr

FESTIVAL
HELA
SOMMAREN!

HULTSFRED 15-17 juni:

Bullet For My Valentine

The Poison (Rabattkod: HULTSFRED)

Coheed and Cambria

Good Apollo I'm Burning Star IV (Rabattkod: HULTSFRED)

Lordi

The Arockalypze (Rabattkod: HULTSFRED)

Within Temptation

The Silent Force (Rabattkod: HULTSFRED)

ROSKILDE 29 juni-2 juli:

Morrissey

Ringleader Of The Tormentors (Rabattkod: ROSKILDE)

Bullet For My Valentine

The Poison (Rabattkod: ROSKILDE)

Strokes

First Impressions Of Earth (Rabattkod: ROSKILDE)

Tool

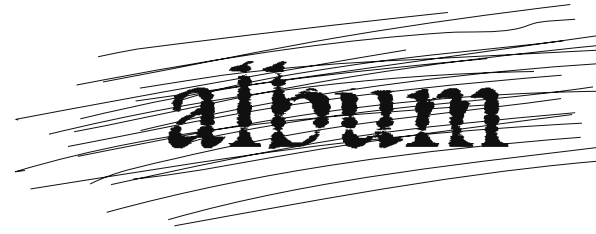
10,000 Days (Rabattkod: ROSKILDE)

Matisyahu

Youth (Rabattkod: ROSKILDE)

CDON.COM

För mer information om hur du använder din rabattkod gå in på www.cdon.com/rabatt

ANGELS & AIRWAVES

We Don't Need to Whisper

SURETONE/UNIVERSAL

“Det här är det mest kraftfulla jag någonsin gjort” sa gitarristen och sångaren Tom DeLonge i ett MTV-inslag nyligen. Undrar hur hans två forna lagkamrater från Blink 182 ställer sig till det. För även om trummisen Travis Barker verkar ha fullt upp med glamlivet i Hollywood och sin TV-serie så fick de ju helt klart en del presterat tillsammans. Men visst har DeLonge en liten poäng, för hans nya projekt Angels & Airwaves visar klar potential och större musikaliska perspektiv och pretentioner än Blink-killarna på sitt debutalbum. Skilsmässan från det gamla bandet verkar inte satt särskilt djupa spår, för på exempelvis *The Adventure* finns en storhet i vardande. Kvartetten har melodikänslan men hoppar över Blink 182:s pubertala infall. Mer seriöst, helt enkelt – och det funkra klart bra. Inte klockrent, men de ger förmönelser om att vilja vara med och tampos om fans och försäljningssiffror ett bra tag framöver.

Niklas Simonsson

THE BEAR QUARTET

Eternity Now

A WEST SIDE FABRICATION/BORDER

Jag missade nästan förra skivan med The Bear Quartet. Jag hörde den i en bil på väg till Hjo förra sommaren, mer blev det inte. I helgen var jag där igen (i Hjo) men jag valde att inte ta med *Eternity Now*. Den är inte så där jättebra. Och inte så att jag låter mig störas av att de håller på att greja med elektroniska maskiner och sjunger lite sporadiskt ibland bara, utan att jag bara tycker den väldigt tråkig. Lite som gammal postrock, som Trans Am. Jag har ett par Trans Am-skivor som jag inte lyssnat på på många år, tog fram dem och konstaterade att de faktiskt var rätt kassa. Skittråkiga. *Eternity Now* är bättre men ändå väldigt ointressant musik. Säkert vill många säkra sig och säga någonting att de inte förstår den eller kanske haltar omkring och hoppas att den ska bli någonting som den inte är, vacker kanske. *Eternity Now* är faktiskt ganska ful, fast inte på ett gött sätt utan bara lite ful så där. Jag har ingen önskan att The Bear Quartet ska göra *Moby Dick* igen eller *My War* eller vad nu alla deras skivor heter. Jag råkar bara tycka att *Eternity Now* är rätt kass. Tyvärr.

Fredrik Eriksson

BEFORE THE DAWN

The Ghost

LOCOMOTIVE/SOUND POLLUTION

1999 startade Tuomas Before The Dawn som ett soloprojekt. Fyra år senare hade det blivit ett band av projektet och två plattor följde innan Tuomas bestämde sig för att köra det som ett soloprojekt igen. Den trivsamma blandningen av metal och goth är behaglig genom hela skivan och kan liknas vid Grand Magus med Mission-tendenser även om denna man inte ljuder så vass som JB Wiedling i Grand Magus. Några fler låtar som *Repentance* och *The Ghost* hade aspirerat på årsbästa-listan.

Roger Bengtsson

THE BLACK NEON

Arts & Crafts

V2/BONNIERAMIGO

Jag gillar när band singlar slant om hur de ska låta från det ena spåret till det andra. Det blir ofta varierat om låtmaterialet inte är av jämn kvalitet. Nu har The Black Neon en gedigen samling låtar och behöver inte oroa sig för den biten. I stället ligger fokus på variation och underhållning. Från att vara ett digitalt The Beatles förvandlas de till Air och lyckas även med att vara lika kyliga som The Jesus and

Mary Chain. *Arts & Crafts* är en rolig skiva som jag gärna smäller på i sommar när det bjuds upp till grillning, frisbeekastning och trevligt häng i kvällsolen.

Mikael Barani

BUSTA RHYMES

The Big Bang

AFTERMATH/UNIVERSAL

Busta har funnits med i gamet rätt länge nu och vi har nog alla vant oss vid hans jovialiska uppenbarelse i tv-rutan och hans mjukmörka tordönsstämma. Mycket annat på *The Big Bang* känns igen också. Mixen mellan modern r'n'b och modern hiphop, det stora antalet kända gästartister (Swizz, Missy, Dr Dre, Q-Tip, Nas, J Dilla, Erick Sermon, Kelis, Raekwon, Timbaland, will.i.am) och textämnena; brudar, kaxigt skryt, vapen, glidarliv, New York, pengaproblem, fallna bröder och annan get-toromantik. Allt är således som det ska vara.

Swizz Beatz-proddade Daft Punk-samlade singeln *Touch* it har med sin mullrande bas och spattiga rytm krattat manegen för resten av plattan som dock känns mer konventionell. Missy Elliott är snuskig på *How We Do it Here* och Q-Tip som vanligt överlägset nice när han poppar upp. Rick James-samplingen i *In the Ghetto* är klockren, de sköna refrängerna likaså. Och Kelis-samarbetet i *I Love My Bitch* är faktiskt också riktigt njutbart medan hennes hunk Nas bara ställer in skorna på *Don't Get Carried Away*. Avslutande *Legend of the Fall Offs* är en stark signoff med Busta som spöklik gravsättare av konkurrerande "artister" – respekt kan som bekant vara något man frammanar genom att måla upp sig själv som större än livet. Och Busta är riktigt krallig. Fortfarande.

Gary Landström

CAMERA OBSCURA

Let's Get Out of This Country

ELEFANT/BORDER

Glasgows utmärkta popsextett har på album nummer tre arbetat ihop med Jari Haapalainen (*Let's Get Out of This Country* är inspelad i Sverige och halva svenska musikkåren – däribland Victoria Bergsman – har lånats in). Kan-ske just därför har gruppen vandrat längre bort från Belle & Sebastian-arrangemang och anorakpop för att istället inrama låtarna med ett fylligare Concretes-doftande sound. Det är på både gott och ont. Den nya plattan innehåller betydligt svängigare spår än vad som funnits med på de tidigare. Titelspåret, *Lloyd, I'm Ready to Be Heartbroken* och *If Looks Could Kill* är riktiga poppärlor. Samtidigt skulle man kunna säga att Camera Obscuras charm låg i deras försynta 80-tals-tweepop som nu till viss del fått stryka på foten. *Eighties Fan* från debut-plattan med det ständigt återanvända *Be My Baby*-introt är fortfarande min favoritlåt. Och någon liknande finns inte med på denna platta.

Jag saknar även John Henderson som inte är med i bandet längre. Men det är petitesser. Aw in aw, the record's Barry, it hus tae be said.

Annica Henriksson

JOHNNY CASH

Personal File

COLUMBIA/SONYBMG

Det är konstigt att det alltid dyker upp "bortglömda" inspelningar med artister när de gått ur tiden. Djupt inne i mörka källarhålor, uppe i lådan på vinden, inne i skafferiet eller varför inte i bankvalvet i Zürich. Alltid är det musik som ingen hört med unika tagningar. Har ingen tänkt tanken att det kanske finns en anledning till att just dessa versioner blivit bortglömda.

I Johnnys fall handlar det om en dubbel-platta med låtar inspelade i juli 1973. Vackert

som vanligt när det gäller Cash och *Personal File* är verkligen en platta man bör ha om man säger sig gilla Johnny Cash. Men det är något som får mig att må lite dåligt ändå. Just själva grejen att profitera på de döda. Hoppas att stålarna går till Cashfamiljen i det här fallet.

Ett tips till alla nu levande musiker: se till att ge ut all musik medan ni är vid liv. För vem vill vara rikast på kyrkogården?

Per Lundberg GB

CELTIC FROST

Monotheist

CENTURY MEDIA/EMI

Sångaren i Sodom sägs vara lite avis på come-backande Celtic Frost. Hans argument är ganska bra: Sodom har spelat kontinuerligt sedan början på 80-talet, men lika gamla Celtic Frost får större uppmärksamhet för att de lagt av och sedan gör comeback.

Och så är det. Men Celtic Frost är också ett mer creddigt band än Sodom någonsin varit. Nu gör de i alla fall comeback med sitt sjunde studioalbum *Monotheist*, efter fjorton års väntan i mörkret.

Och det är en stark återkomst. Du behöver inte vänta upp med klassikern *To Mega Therion* för att uppskatta dagens Celtic Frost. Bandet kallar sin musik avantgarde extreme metal, precis som förr, och det är fortfarande en bra beskrivning. Det är metalliskt, släpigt och konstnärligt men ändå catchigt. Till viss del är producenten Peter Dägtgren säkert ansvarig för det.

Tom Gabriel Fischer sjunger med en enorm pondus genom hela skivan, vilket ger intrycket av ett band med självförtroende. Och det borde de ha efter en sån här skiva.

DIVERSE ARTISTER

Ström: Pausfågeln remixad

Skiftet

CONTAINER/DOTSHOP.SE

Sveriges electronica-elit. Smaka på det. Är det positivt eller negativt? Sveriges electronica-elit bakar kladdkaka. Sveriges electronica-elit intar Fallujah. Sveriges electronica-elit remixar pausfågeln. Sveriges electronica-elit leker industriarbetare. I alla fall har skivbolaget Container, med Håkan Lidbo i spetsen, samlat kända svenska producenter av elektronisk musik till två konceptalbum.

Ström är ett radioprogram som i en första omgång sändes i P2 i vintras. För att återuppliva den saligen insomnade pausfågeln bad programmakarna artister göra låtar runt fågelsånginspelningar. Tolv "remixar" finns nu på skiva, varav två inte sänts i radio tidigare. Det närmast konstanta kvittret gör skivan till en somrig enhet, trots artisternas olika stil. Några av artisterna har mest har lagt fågelsången ovanpå en låt, medan andra har samplat och klippt i den för att verkligen använda den som instrument. Till exempel manglar Folie en rödvingetrast på ett nästan acid-liknande sätt, och Saralunden gör riktigt skumma saker med en härmsångare på skivans för övrigt mest traditionella poplåt (innehåller mänsklig sång). Det är kul, och även om artisterna var för sig inte alltid bidrar med det bästa de någonsin hävt ur sig så funkra skivan som helhet.

Skiftet undersöker vad som händer om man behandlar musiker som industriarbetare, och stänger in dem i en studio i åtta

Mina favoriter är stoiska *Os Abysmi Vel Daath* och *Ground*.

Torbjörn Hallgren

COLDSEED

Completion Makes the Tragedy

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

I morse vaknade jag med två Coldseeds-låtar i huvudet. Samtidigt. Det är den bästa komplimang ett band kan få.

Coldseed är Blind Guardian-trummisen Thomen Stauchs nya förhållningssätt till metal. Med *Completion Makes the Tragedy* vill han göra mer modern hårdrock. Till detta har han headhuntat sångaren Björn Strid från Soilwork. Det var smart gjort, för Björn Strid är en fantastisk sångare. Hans insatser på exempelvis *My Affliction* visar att hans strupe är ett multiinstrument.

Björn Strid har själv beskrivit bandet som en mix av Rammstein och Alice in Chains. Och det finns kopplingar, men när andra band härmar Rammsteins robotriff så är Coldseed bara inspirerade av dem.

Albumets största krux är att syntljud och studiojobb är lite överjobbade. Men det förstör inte helhetsintrycket. Bästa låt är *Democracy Lesson*. Där har Coldseed fått till en refräng som vägrar lämna lyssnarna även efter att CD-spelaren kallnat. Det är också den ena av de låtar som går runt i huvudet på mig. Den andra är *My Affliction*.

Torbjörn Hallgren

COMETS ON FIRE

Avatar

SUB POP/BORDER

Kaliforniens brinnande kometer kan inte låta bli att genrehoppa, oftast i en och samma låt. Man kan bocka av hur många influenser som

timmar (paus för fika och lunch) med uppdraget att improvisera fram musik. Undrar om det är en tanke bakom att det bara är män som varit med att producera skivan (vilket inte är fallet på *Pausfågeln remixad*)? En kommentar till synen på industriarbete som ett traditionellt manligt jobb, den muskulösa mannen bland stål och sot? Har man glömt alla kvinnor som förstört lederna i repetitiva fabriksjobb? Eller är det bara vanlig manlig tanklöshet bakom valet av artister?

De åtta timmarna improvisation delades sedan upp och var och en av artisterna klippte ner sin timme till en låt. Här faller analogin med industriarbete: det är inte dokumenterat hur lång tid det tog artisterna att sedan bearbeta råmaterialet. Resultatet är repetitiv techno och house, några riktigt bra skönt gungande låtar och några ganska tjugiga spår. De olika artisterna känns igen på sina respektive stilar, men man kan också höra att de använt sig av samma ljudbas – element återkommer över skivans 37 minuter och skapar en enhet. Det blir något mer än bara ännu en technosamling.

Henrik Strömberg

Så, den här gången var det inte lika kul. Ja, jag hade ett härligt dilemma förra omgången. Underjorden kändes fräsch och väldoftande, fylld med liv och ja, allt annat av tramsiga omskrivningar. Nu blev det visst röstmånad med en gång. Trots detta, några letade sig fram och ingav hopp. Fast visst känns hela det här lite onödigt? Vad är det som dessa rader ger? En gång i tiden hade jag en tanke om att kanske detta skulle kunna vara en genväg mellan konsument och producent men jag är inte lika säker på att det är det längre, eller att det någonsin varit det. Ändå strömmar skivorna in, vad ska vi göra? Kom med förslag!

Från Örebro kommer **Copilot**. De rör sig lite i samma fära som Isolation Years gjorde i början, kanske inte lika episkt. Deras sångare är behagfullt könlös och oengagerad, ja nästan loj. Det kan vara deras styrka. För de har en tendens att krängla till det lite ibland men då är det fint att de undviker de stora gesterna. Allt behöver ju inte vara sådär jättemycket hela tiden. Fast på det hela taget är det fint på det där tråkiga Konsum-sättet. Ett kvarter med en närbutik och Godi Godi, perfekt och lite tryggt.

Göteborgska **The Sorayas** är ju inte heller sådär jättespannande egentligen, det vet nog en hel del vid det här laget. De har hållit på i evigheter och synts lite varstans genom åren. Jag skrev en rätt risig artikel om dem en gång i tiden när de precis släppt en 7" på Dolores. Fast nu har det visst hänt någonting. Jag tror grungen är borta? Eller i alla fall stora delar av den. Kvar är någon slags 90-tals-gitarrop, amerikansk sådan. Ganska fin, välgjord, balanserande mellan det minst sagt otvåkliga och det mycket, mycket charmiga och bra. Jag tror att jag lutar mig mot det senare. Kazzoerna kanske? Ju mindre Hole desto bättre.

Så två hermeliner. **Scoop Rock & Soul Theory** är den ena. Vad ska jag säga mer än att jag är förstummad. Deras *Stranded People EP* är inte bara supermastrad och ligger som ett smäck i min stereo, utan dessutom något så ovanligt som digital hiphop som inte bara låter b-film utan riktigt bra. Också utan grime-tendenser. Bara fantasifulla beats, kompetent versande och en tuff tysk. Vad säg man? Jo, tack, tack och "än finns det hopp för svensk-producerad hiphop". Förstår bara inte vad den här skivan gör här. Ta bort hälften av låtarna (behåll *Hell of a Guy!*) och släpp en 12"! Det är lite sorgligt annars.

Så hermelinen jag egentligen skulle skrivit om till de vanliga recensionerna men som säkert kommit bort då och det hade varit mycket tråkigt. För egentligen är **Computes Computopia EP** ett riktigt släpp på ett litet, men dock, skivbolag. Ändå, gränsen mellan egenproducerat och skivbolagssläpp är tolkningsbar. *Computopia* passar nog i både här och där. Skit samma. Compute, eller Ulrika Mild, är nog en av de mest begåvade musikerna jag är bekant med. Det brukar ofta stanna vid kompetens med sådana människor, men Compute är också väldigt fantastisk popmusik. Lo-fi syntpop visst, men låt er inte luras av genren, där under finns det fin musik. Musik som, precis som de skriver, pendlar mellan det naivistiska och det mörka, mellan det moderna och någonting som känns väldigt genuint, inte gammalt. Lite som aktuella Emma Bates Otur fast på ett sätt lite mjukare och råare och kanske lite bättre.

Fredrik Eriksson

För kontakt:

Copilot: jonas@lebowski.se

The Sorayas: myspace.com/thesorayas

Scoop Rock & Soul Theory: 360degrees.se

Compute: johannes@phonetique.se

helst. Ja, okej de flesta härstammar dock från något fack som slutar på -rock och var som mest populärt på 70-talet. Prog-rock, psych-rock, space rock, acid rock, hard rock med mera. Men ändå. Inledande *Dogwood Rust* är en furios Blue Cheer/Hawkwind/Stooges-urladdning medan *Jaybirds* folkrockmelodi byggts ovanpå ett jazzgroove. De här killarna är så insnöade att de förmodligen inte ens vet om att vi haft millenniumskifte. Härligt säger jag. Tunga riff, knarkdimmehum och skningslösa slag på pukorna. *Avatar* är svår att motstå. Om jag kunde skulle jag odla Crosby-mustasch och feta polisonger redan idag.

Annica Henriksson

DEF LEPPARD

Yeah!

UNIVERSAL

Coverplattor kan, åtminstone för rockband, vara ett oerhört trötthetstecken. Så det är inte med porlande hänförelse i sinnet som jag dyker ner i Def Leppards *Yeah!*. Senaste studioalbumet kom dessutom för fyra år sedan (om jag inte räknat helt galet), så frågan är hur det står till med inspirationen egentligen.

De flesta låtvalen är från inhemska britkollegor. Och lika ofta gör låtvalen att det blir lite fel, när man ska "rocka till" vissa av spåren – The Kinks *Waterloo Sunset* och Roxy Musics *Street Life* var av förklarliga anledningar inte fyllda av rytande gitarrer i originalversionerna. Bowies *Drive-In Saturday* blir även den bara en väldigt platt tolkning, eftersom original-sångarens röst gör sitt för låten. För så välsignat unik stämning är inte Joe Elliott i närheten av.

Det ska som sagt till en del för att ro coverprojekt i land, och Def Leppard lyckas väl inget vidare. Så när du läser detta hoppas jag att bandet gjort klokt i att inte lägga merparten av sitt Sweden Rock-framträdande på denna skiva. Tycker även att de utmanar ödet för folk med sinne för hård galghumor och skadeglädje när den enarmade trummissen Rick Allen på bilder i bookleten utrustats med en gitarr. Vad ska han göra – spela på den...?

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISTER

Heartworn Highways

LOOSE/BORDER

I mitten av 70-talet höll countrymusikens landskap på att förändras. Ett antal unga artister befann sig utanför den välputsade musikaliska mittfåran, gjorde sin egen grej och höll på att skapa det som skulle kallas outlaw country. Om det handlade den lilla filmen *Heartworn Highways* som kretsade kring bland andra Guy Clark, Townes Van Zandt och David Allan Coe. Namn som med tiden skulle slå igenom stort.

Den här skivan innehåller 20 låtar som spelades in speciellt för filmen samt några spår med dialog. Känslan är mer än avslappnad och det är härligt att höra alternativa versioner, med kanonljud, av storverk som *L.A. Freeway*, *Desperadoes Waiting for a Train* och *Waitin' Round to Die*. *Heartworn Highways* rymmer med andra ord massor med bra musik, varav några spår råkar vara de allra första inspelningarna med Steve Earle, Rodney Crowell och John Hiatt, unga grabbar som senare skulle bli alternativocountry-ikoner. De finns också med på ett antal bilder i det medföljande häftet där varje låt kommenteras ingående.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

Who Will Buy (These Wonderful Evils) volym III

DOLORES/EMI

Den tredje delen tar vid där de andra slutat – där 60-talet långsamt smälter samman och slutligen övergår i 70-tal. Popen blir hårdare,

mer utsvävad och proggen börjar poppa upp här och där. Uppåt Vaggarnas *Jag hatar politik* visar prov på just detta. I likhet mer föregångarna märker man och förundras över vilka guldklimpar som finns, och vilket nöje det måste varit under återuppräkningsarbetet. Att det är en kulturskatt i storlek med Nuggets-boxen är kanske att ta i, men det håller mycket god klass. Man har till och med överseende med vissa klavertramp (Matches version av *Sympathy for the Devil* riskerar att ge Keith Richards ytterligare en hjärnblödning, om han skulle komma över ett ex av denna samling). Candles *In a Vision* och *Vampire* med Björn Farnne är lyckligtvis direkta motsatsen, med riktigt bra låtar.

Fortsätter det i detta tempot kommer det finnas en riktigt diger samling att komplettera bredvid Back From the Grave- och Pebbles-samlingarna inom några år...

Niklas Simonsson

FRISKA VILJOR

Bravo!

CRYING BOB/SONYBMG

Det är ibland lätt att dra förhastade slutsatser, att genom att höra ett bands namn döma ut det som komma skall innan skivan ens fått snurra igång. Vad som är skönt med dessa förhastade slutsatser är att de ofta bryts sönder till minsta partikel när du väl ger det fixerade en ärlig chans.

Friska Viljor är trots sitt proggklingande namn ett av skälen till att jag känner mig stolt över Sverige och de musikförmågor som landet besitter. Med debuten *Bravo!* plockar de redan från första ton fram det bästa humöret och charmar allt och alla som kommer i deras väg.

Medlemmarna i bandet är väl meriterade sedan tidigare, då de bland andra figurerat med Marit Bergman och The Concretes. De har dock inte låtit sig skrämmas av utmaningen att själva leverera och har tillsammans stämt gitarr, bas, mandolin, sax, orgel och de andra instrument de besitter, för att göra stämningen du befinner dig i underbar.

Redan innan albumsläpp har vi kunnat njuta av singeln *Gold* som tidigt dansade högt på den svenska singellistan. Den är dock bara en av elva glädjespridande låtar som lyfter

GREG GRAFFIN

Cold as the Clay

ANTI/BONNIERAMIGO

Om man lyssnar noga på titelspåret till Greg Graffins andra soloalbum kan man höra hur Bad Religion-sångaren guidar musikerna genom slutet av låten. "Two more", ropar han. Och så "last one" innan musiken tonar ut. Låten är inspelad bara en timme efter att han för första gången visat musikerna ackorden.

Det är inte bara de snabba, spontana inspelningsmetoderna som minner om en svunnen tid. Hela skivan är en hyllning till gammal, amerikansk musiktradition. Här byter Graffin den snabba punkrocken mot uråldrig folkmusik, bluegrass och lugn countryrock. Egna låtar blandas med sånger uppgrävda ur Amerikas lantliga låtskatt. Allt framfört med stor värme och suverän sång. Medlemmar från det kanadensiska bandet Weakerthans agerar kompband tillsammans med en rad duktiga gubbar på instrument som banjo och mandolin. Dessutom gästjunger Jolie Holland på flera spår.

omgivningen för varje gång de utför sin resa genom högtalarsystemet. Med detta verk har jag den friska viljan att tro att de ska vara en av de länkar som för Sverige tillbaka till indietoppen.

Samuel Olsson

NELLY FURTADO

Loose

GEFFEN/UNIVERSAL

Blygsöta lilla kanadensiskan Nelly Furtado har bestämt sig (alternativt har någon managertyp bestämt för henne) att tuffa till sin attityd och börja rappa och sjunga om manslukerskor (*Maneater*) och promiskuösa tjejer (*Promiscuous*). Dessutom har Timbaland kallats in som producent för att föra in ljudbilden i 2000-talets upphottade r'n'b-fära. Resultatet blir dessvärre inte speciellt lyckat. Hon borde istället fortsatt göra harmlös känslolapp. Nu känns det som hon förställer sig och fejkas en musikalisk utveckling hon inte riktigt är vuxen.

Men bättre låter faktiskt hennes reggaeton-försök i skojiga och kaxiga *No Hay Igual* där rytmerna och den uppkäftiga sången skulle kräva utrymme i vilket sound system som helst. Synd bara att hon inte fläskat på med en rejält fladdrande sub-bas också, då hade euforin blivit total. Nu stannar *No Hay Igual* vid att vara plattans bästa spår. Och konkurrensen är inte direkt knivvass.

Gary Landström

GORGOROTH

Ad Majorem Satanas Gloriam

REGAIN/BORDER

Norge har alltid haft en tendens att föda de elakaste och värsta black metal-banden och Gorgoroth är verkligen ett av de starkast lysande. Med idel medlemsbyten beroende på lathet, självmord och fängelsestraff har de släppt åtskilliga skivor i ett försök att upplysa världen om satanism och dess fördelar. Detta är ännu ett och låter både bättre och piggare än på länge. Ljudbilden är klar och hård och låtarna sitter där de ska. Troligtvis den bästa skiva de fått ihop hittills, synd bara att de tar sig själva på ett så förbannat stort allvar, för *Ad Majorem Satanas Gloriam* är ett riktigt roligt och positivt släpp.

Mathias Skeppstedt

Det är roligt att höra hur Graffins i sina egna låtar, trots stilbytet, behåller sin speciella fraserings- och låtskrivaridentitet. Man kan riktigt höra att de lika gärna kunde hamnat på en Bad Religion-skiva, fast i en helt annan kostym då förstås. Greg Graffin är en fantastisk talangfull snubbe, och något av ett unikum i den annars rätt så likriktade punkrockbranschen. Han är biologiforskare, har skrivit en bok med titeln *Evolution, Monism, Atheism and the Naturalist World-View* (!) och ser ut att köpa sina kläder på den amerikanska motsvarigheten till Kappahl. Och nu vet vi också att han älskar "old-time" musik. Härligt.

Daniel Axelsson

VOIVOD - KATORZ

"VOIVOD, the only band that makes me feel like I am floating in space - true magic"

Phil Anselmo

LTD. EDITION
DIGIPAK
AVAILABLE!
OUT: **27.07.2006**

LTD. EDITION
DIGIPAK
AVAILABLE!
OUT: **20.07.2006**

CHROME DIVISION - DOOMSDAY ROCK 'N ROLL

"CHROME DIVISION's new album is a groovy mixture of stripped down Rock 'n Roll and classic Heavy Metal. Their Domsday Rock 'n Roll is an intense force to be reckoned with!"

SCREAM (Norway) - Hakon

ALL SHALL PERISH THE PRICE OF EXISTENCE

Extreme Death Metal Massacre Part III!
Mindblowing Band from the USA.

OUT: **03.08.2006**

DELUXE EDITIONS

DIMMU BORGIR
Godless Savage Garden
+ 2 unreleased Bonustracks
(live in Brazil 2004)

OUT: **13.07.2006**

SINERGY
Beware The Heavens
+ 3 Bonustracks & Videoclip
Feat. Marco of NIGHTWISH &
Alexi of CHILDREN OF BODOM

WATCH OUT!

BLIND GUARDIAN A Twist In The Myth

LTD. EDITION DIGIPAK INCL.
BONUS TRACK!

IN STORES: **31.08.2006**

DIE APOKALYPTISCHEN REITER Riders On The Storm

LTD. EDITION DIGIPAK INCL.
BONUS TRACK!

IN STORES: **24.08.2006**

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
New from \$5.00 USD - http://www.nuclearblast.com/mbz - Or order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Ditzingen - Germany
Tel: 07145 938024 - Fax: 07145 935594 - e-mail: majors@nuclearblast.de oder:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

NUCLEAR BLAST

**NO. 1 IN EXTREME
DOWNLOADS!**
CHECK THE
**NUCLEAR BLAST
DOWNLOAD SHOP!**
www.nuclearblast-musicshop.de

DE STARKASTE STARTFÄLTET UNDER EM FINNS PÅ FRIHAMNSPIREN.

LISTAN BLIR BARA LÄNGRE OCH LÄNGRE OCH TYNGRE OCH TYNGRE. MISSA INTE THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES, MILLENCOLIN, THE HELLACOPTERS, CKY (US), BACKYARD BABIES, PETTER, ARCH ENEMY, HOWE GELB (GIANT SAND) (US), ESKOBAR, HENRIK BERGGREN, LISA MISKOVSKY, THE DEARS (CAN), THE ROGERS SISTERS (US), THE EMBASSY, SÉBASTIEN TELLIER (FR), SNOOK, I'M FROM BARCELONA, C.AARMÉ, TIMO RÄISÄNEN, BURST, SLS, NO FUN AT ALL, FIELD MUSIC (UK), SLAGSMÅLSKLUBBEN, STURE ALLÉNS DANSORKESTER, THE SLAVES, WHYTE SEEDS, SCISSORS FOR LEFTY (US), ASTA KASK, BLINDSIDE, AVATAR OCH GREG DULLI AND THE TWILIGHT SINGERS (US).

DEN 9 AUGUSTI PRESENTERAR VI DESSUTOM GBG GRIME BASH PÅ TÄLTSCENEN MED FÖLJANDE UPPSTÄLLNING: MAX PEEZAY, JAMMER & EARS (UK), WILEY & SCRATCHY (UK), SLIX & TINCHY STRYDER (UK) + DJ KARNAGE (UK), SLIM, D-CHI, DOUBLE K (NFL KRU) SAMT DJ-SM.

**FRI
ENTRÉ**

VI SLÄPPER FLER STARKA KORT UN DAN
FÖR UN DAN PÅ GÖTEBORG.COM.

Projektledning Göteborg & Co.

**DET STORA KULTURKALASET
EM-FESTEN I GÖTEBORG
4-13 AUGUSTI**

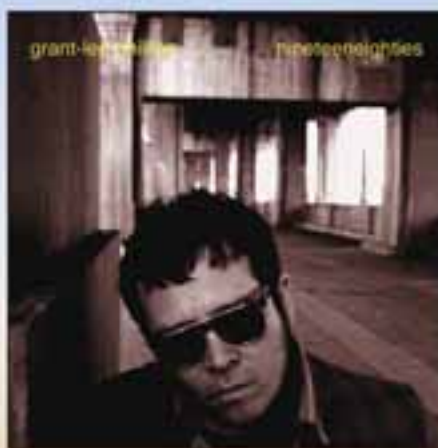

MUSIK FÖR LÅNGA NÄTTER...

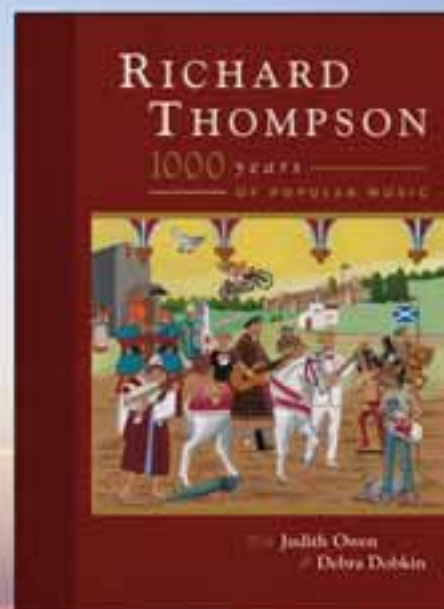
FRANK BLACK FAST MAN, RAIDER MAN

The Pixies-ikonen Frank Black är tillbaka med nytt ambitiöst 27-spårs dubbelalbum, med många celebra musiker som gäster.

GRANT-LEE PHILLIPS NINETEENEIGHTIES

Förne Grant Lee Buffalo frontmannen Grant-Lee Phillips återvänder med en skön coverskiva tillägnad 80-talet. Här gör han personliga tolkningar av låtar från REM, Pixies, New Order, The Church, The Cure m fl.

RICHARD THOMPSON 1000 YEARS OF POPULAR MUSIC

Richard Thompson har gjort ett urval av sina favoritlåtar från ett helt årtusende, vilka han framför på denna fullmatade DVD+2CD.

HOLIDAY FOR STRINGS

CD

STILL

Lilla huset på prärien-kompositören David Rose fick en stor hit på 40-talet med sin *Holiday for Strings*, en typisk easy listeningstandard med romantiska stråkar. Om det är därifrån dessa svenska killar tagit sitt namn vet jag inte. Jag låter det vara osagt. Kvintetten kan i alla fall inte beskylldas för att vara easy listening. Holiday For Strings låter som ett krautrockband som knarpar valium istället för hallucinogener. Och stundtals som ett avskalat Silverbullit. Det är monotont och närmast hypnotiskt, låtarna skulle försvinna in i sin egen dimma om de inte accentuerats av trummisens omätligt snygga kantslag. Inget band jag vill se en lördagkväll med dansskorna på, samtidigt är svårt att sitta still till den pulsan de discorytmen i *Touch the Tiger*. "It's good music to chill out to", sa Gud om Vini Reilly, jag säger detsamma om Holiday For Strings. Det här är inte något dussinband. Det här är experimentellt, snyggt och suggestivt. Hatten av.

Annica Henriksson

THE HOLY GHOST

Welcome to Ignore Us

FARGO/BORDER

Koncentrera dig djupt på att stå still och lyckas du så är jag imponerad! Redan från första andetaget är intensiteten uppe i max. The Holy Ghost är ännu en rock'n'rollprodukt med produktionen stationerad i New York. Bandet har i ett otal amerikanska medier uttalats som kronarvingar till The Strokes och bör erövra Europa. Med en dansant rock'n'rollpunk som andas lika mycket MC5 som The Ramones och Rolling Stones fyller de upp glaset till kanten utan att spilla en enda droppe.

Den klassiska sättningen gitarr, bas, trummor och sång gästspelas stundtals av en blåssektion som har så mycket luft i lungorna att de vägrar nöja sig förrän det är uttömt. Läger du sedan till energin från grunduppsättningen som varvar marschtrummor med skräniga, skitiga gitarrer, dansant pulserande bas och Christopher Dean Heines karismatiska sång har du precis det rätta virket för en perfekt festivalspelnig.

Behöver du sista låten till den perfekta mixen inför sommarens festivaler, så finns det ett helt gäng. Lyssna, njut och dansa till *Bastard Sun*, *Commercial* och *Genghis Khan*.

Samuel Olsson

VAN HUNT

On the Jungle Floor

CAPITOL/EMI

Och priset i kategorien "Årets blandning av Lenny Kravitz och Prince" går till Van Hunt!

Med plattan *On the Jungle Floor* har han lyckats para ihop Lennys rockiga bohemstil med Prince-kvidande över sexiga beats. En puttrande soulrockgryta blir resultatet, dock är Van lite snål med de exotiska kryddorna.

Tyvärr känns Van Hunt mer intressant på pappret, innan lyssning, än när man väl bekantat sig med hans andra platta *On the Jungle Floor*. I soulfunkrockens högsta liga har typ bara The Roots, Kanye West, Red Hot Chili Peppers, Outkast, NERD, D'Angelo, Gnarls Barkley och några till kvalat in under denna mansålder, och vill man mäta sig med de riktigt stora elefanterna bör man ha en väl utvecklad snabel. Och det har inte Van. Men vissa spår är ändå välhängda. Som skönt omhändertagna Stoooges-covern *No Sense of Crime* som Van ger en slags Bowie-behandling. Och finlemmade semiballaden *Being a Girl*. Och ett par till. Men det räcker inte ända fram.

Jag är ännu inte beredd att sälla mig till Vans hyllningskör, men oddsen på att han inom fem år gör en sensationell platta är inte höga.

Gary Landström

HYDROPONIC SOUND SYSTEM

Mixtape Mentality

SWEDISH BRANDY/BORDER

Med sin patenterat rossliga röst förklarar hiphopmångsysslaren Bobbito Garcia att det nu handlar om Hydroponic Sound System, musikkollektivet som för sex år sedan släppte debutalbumet *Routine Insanity*. Efter att ha sysselsatt sig med skivbolagsarbete och diverse remixjobb åt Polyphonic Spree och Azeem kommer nu uppföljaren *Mixtape Mentality*.

Texasbon Bavu Blakes är södern version av en tidig Defari då han i öppningsspåret *50K* skrävlar på och föreställer sig 50 000 fans. Tillsammans med rapparen Headcrack förekommer någon av dem båda på albumets samtliga spår som alla är producerade av teamet Skin och Rube. R'n'b-sångerskan S'Ence framför den souliga *Catch a Flashback* och i den stenhårda *Closing Time/Reggie Rush* spottar Headcrack storytelling som gör att du sätter dig ner. Lyssnar du sedan på den varma glädjen i instrumentala *M.J.Q.P.R.J.J.P.* så inser du fort att hela den svenska sommaren gärna får regna bort.

Debutskivan jämfördes med tidig De La Soul och Public Enemies *It Takes a Nation of Millions*. Med sig i bagaget har *Mixtape Mentality* fortfarande 90-talets känsla för markanta trummor och stora förkärlek till jazz och soul. Lagg sedan till knivskarpa kontraster mellan mörker och glada dansanta slingor. *Mixtape Mentality* har en väldigt bred blandning låtar som ändå lyckas hålla ihop och bilda

en helhet. Jag hoppas för guds skull bara att uppföljaren inte dröjer lika länge.

Erik Hjortek

ICE CUBE

Laugh Now, Cry Later

LENCH MOB/EMI

"I'm the father of this gangster shit/never thought that I have a bunch of bastard kids". Mannen bakom storheterna NWA och West Side Connection har väckts ur sin dvala. Efter sex vilår från musiken tycks abstinensen slagit in och Ice Cube släpper nu sitt sjunde album.

Stundtals tycks klockan ha stått still. Svarta solglasögon, rutig skjorta och chinos – under introet *Definition of a West Coast G* och åtföljande *Why We Thugs* är Ice Cubes tidiga 90-tals-L.A. högst närvarande. Ice Cube är fortfarande förbannad, fortfarande stenhård och fullständigt kompromisslös.

Laugh Now, Cry Later består egentligen av två läger. En halva gangster och andra halvan mer conscious. I det förstnämnda lägret återfinns bland annat den långt ifrån nyskapande *Smoke Some Weed* där ett skruvat ljud och en cittra backar upp texten om vikten av en pipas fyllning. Tillsammans med Snoop och Lil Jon vänder sig *Go to Church* mot klubbpubliken och hänvisar alla eventuella räddhargar till kyrkan. *Click, Clack – Get Back* är fortsättningsvis Ice Cubes varning om att skjuta först och fråga efteråt. Kort sagt är han fortfarande fel man att jävas med.

Ice Cube är idag 37 år, familjefar, välbetald skådespelare och tillika filmproducent. Av logiska skäl brister därför trovärdigheten i flera av *Laugh Now, Cry Later*s hårdare spår. Ice Cube är en gudfader inom sitt gebit och antagligen så är det med denna vetskap som albumet kört fast. Poserandet med pistol i konvolutet och albumets horder av hårda ord känns idag mest som ännu en av hans filmroller. Albumets egentliga höjdpunkter återfinns därför på de spår som jag upplever mer ärliga och conscious. Ice Cube fäser "I'm from a place where the fuckin Terminator is the guvener" i den politiska *The Nigga Trap* för att sedan till det Teak & Dre-producerade spåret *Child Support* sätta ner foten och påtala sin roll som trendsättare inom gangsterrappen. I den romantiska historielectionen *Growin Up* visar Cube som hastigast också sin välkända begåvning att dela ut kängor mot branschvänner då han påtalar hur Eminem under hiphopens begynnelse endast låg nerbäddad i sin husvagn.

En comeback är för en artist ett tungt lass att dra. Ice Cube levererar en traditionsenlig platta som är ett måste för fansen. Ett album med några riktiga höjdpunkter när den sänker

sin hårda gard, klart godkända produktioner men som på det stora hela tyvärr försöker klamra sig kvar alltför mycket i de gamla goda gangsterdagarna.

Erik Hjortek

INDIA.ARIE

Testimony: Vol. 1, Life & Relationship

MOTOWN/UNIVERSAL

Inkännande och inspirerande India.Arie är en solstråle i livet för den som öppnar sinnet på glänt. Hennes omfamnande grooves och positiva grundsyn genomsyrar alla 16 spår på *Testimony: Vol. 1, Life & Relationship* som bara är hennes tredje platta, trots att det känns som hon förgyllt mitt liv längre än sedan 2001.

Känslan i låtarna är fortsatt akustisk, organisk och intim. India.Arie befinner sig nära i din lyssningsupplevelse, hon vill att du ska öppna upp dig själv för detta fantastiska liv vi alla har rätt till och förtjänar. Hennes mission är att celebrera livet genom musiken, musik som ibland kan upplevas väl r'n'b-tillrättalagd och skrynkelfri. Men oftast är den naturlig som... ja, naturen själv som hon också hyllar så fort tillfälle ges.

Testimony: Vol. 1, Life & Relationship är ett levande och livsgivande stycke musik och dessutom en ypperlig chans för killar att komma i kontakt med sin kvinnliga sida. Ta den!

Gary Landström

KAPTAIN SUN

Blood, Rock n' Roll & Black Angels

METAL BREED RECORDS

En lyckad riffest med death'n'roll varvat med inslag av heavy metal-gitarrer. Andy Wong låter i mångt och mycket som L-G Petrov (Entombed) och jag skulle tro att samtliga i denna svenska kvartett sneglat både en och två gånger åt den stockholmska dödsboogie-skvadronen. Inget fel med det när resultatet håller måttet mer än väl och jag tror på en ljus framtid för Kaptain Sun. Textmässigt finns det inte så mycket att komma med och det är verkligen på sin plats med mer angelägen och/eller genomarbetad lyrik. Följande rader hämtas ur avslutande *Psychotwins* och säger det mesta: "Their endless evil grins/Born from awful sins/I call them psychotwins/The worst of evil kind/It's here it all begins/I call them psychotwins."

Roger Bengtsson

MATTHEW DEAR AS AUDION

Fabric 27

FABRIC/BORDER

Med en kommande tolvåars tillsammans med Ellen Allien i sommar och tidigare släpp på ansedda bolag som Perlon, M_nus och Ghostly vet Matthew Dear hur man rockar en klubb. Men han är inte bara en gudabenådad

Vi är en av Skandinavien största butiker med ny vinyl. Leverans sker omgående. Vi tar Visa & Mastercard över säker sida men du kan också betala mot postförskott. www.Blenda.com

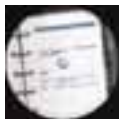
Booka Shade
Movements
2LP 179.-
CD 179.-

Ellen Allien
Orchestra Of...
2LP 179.-
CD 179.-

Phoenix
It's never been...
2LP 189.-

Joel Mull
Reminder
12" 89.-

The Knife
Marble House
Rex The Dog mx...
12" 89.-

Gnarls Barkley
St. Elsewhere
2LP 199.-

Okänd
Rekorder 5
12" 89.-

Camera Obscura
Let's get out of...
LP 189.-
CD 159.-

Tuning
Comments of...
LP 149.-
CD 169.-

Stevens Sufjan
Avalanche
CD 169.-

Boards Of Canada
Trance Canadian..
EP 139.-
Cd EP 129.-

Numark PT-01
Bärbar skivspelare
1199.-

Technics 1200/1210
Skivspelare
4975.-

Dj-Set för nybörjare
2st Skivspelare, mixer
& Hörlurar.
Numark 3750.-

UGER, KB & RED TOP PRODUKTION PRESENTERAR

ACCELERATOR

THE BIG ONE

3 JULI MALMÖ FOLKETS PARK

THE RACONTEURS • DEATH CAB FOR CUTIE • HOT CHIP • SILVER JEW
THE ESSEX GREEN • REGINA SPEKTOR • YASHTI BUNYAN • ATMOSPHERE
JOSEPHINE FOSTER • THE SPINTO BAND • KING CREOSOTE
ISLANDS • LOVE IS ALL • JENNY LEWIS WITH THE WATSON TWINS

5 JULI GÖTEBORG TRÄDGÅR'N

DEATH CAB FOR CUTIE • ARCTIC MONKEYS • SILVER JEW • HOT CHIP
THE ESSEX GREEN • REGINA SPEKTOR • YASHTI BUNYAN • ISLANDS
THE SPINTO BAND • KING CREOSOTE • JOSEPHINE FOSTER
ROBYN HITCHCOCK & THE MINUS 3 • LOVE IS ALL
JENNY LEWIS WITH THE WATSON TWINS

6 JULI STOCKHOLM MÜNCHENBRYGGERIET

THE RACONTEURS • ARCTIC MONKEYS • HOT CHIP • SILVER JEW
THE ESSEX GREEN • REGINA SPEKTOR • THE RESEARCH • LOVE IS ALL
YASHTI BUNYAN • ISLANDS • JOSEPHINE FOSTER • ATMOSPHERE
THE SPINTO BAND • KING CREOSOTE • THE JAI-ALAI SAYANT

2006

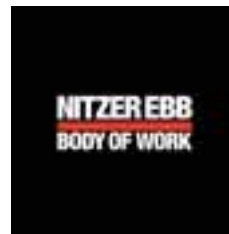
Se www.luger.se/accelerator för mer info. Biljetter säljs nu!

FÖRKÖP STOCKHOLM: TIGNET 077-1707070 WWW.TIGNET.SE (TIGNET SÄLS VIA ALLA TIGNET OCH ATG-OMBUD I HELA LANDET)
BILJETTER FINNS ÄVEN PÅ PET SOUNDS, SOUND POLLUTION AND RECORD HUNTER. 18 ÅRS ÅLDERSGRÄNS.

FÖRKÖP GÖTEBORG: PUSTERVIKSBILJETTER: 031-13 06 80, WWW.PUSTERVIKSBILJETTER.COM, TIGNET 077-1707070 WWW.TIGNET.SE
(TIGNET SÄLS VIA ALLA TIGNET OCH ATG-OMBUD I HELA LANDET). 18 ÅRS ÅLDERSGRÄNS.

FÖRKÖP MALMÖ: TIGNET 077-1707070 WWW.TIGNET.SE (TIGNET SÄLS VIA ALLA TIGNET OCH ATG-OMBUD I HELA LANDET)
SAMT SEDVANLIGA LOKALA FÖRKÖPSTÄLLEN. INGEN ÅLDERSGRÄNS.

UGER

producent av minimala funkstänkare. Som DJ ser han också till att få fram den allra svettigaste och fysiska sidan av det minimala soundet. Denna DJ-mix från Londonklubben/bolaget Fabric är inget undantag. 18 spår som vibrerar och pulserar av små ljudglidningar, minimala beats och exakta break. I några spår tar Audion intryck av Richie Hawtin och tar element från olika låtar – för att mixa ihop till något nytt. Han är dock inte intresserad av att få ihop fem-sex spår till en låt – som Hawtin. Primärt är snarare att få till funkig, fungerande, minimal techno. Det lyckas han storslaget bra med!

Mats Almegård

MATMOS

The Rose Has Teeth in the Mouth of a Beast
MATADOR/PLAYGROUND

Drew Daniels och Martin Chase Schmidt har gjort elektronisk musik baserad på ljudet av plastikoperationer, tonsatt amerikanska inbördeskriget och backat upp Björk på hennes *Vespertine*-album. Men förutom att vara en del av Kaliforniens (och hela världens) klubb- och electronicascen är de båda herrarna akademiker. Det märks på deras nya skiva med det långa namnet *The Rose Has Teeth in the Mouth of a Beast*. Enligt dem själva var det Drew Daniels tur att bestämma tema för en Matmos-skiva och han ville göra ett album i dubbel bemärkelse: dels en skiva, dels en serie porträtt som de man finner i ett fotoalbum. Han valde sina historiska favoriter för att få till ett album som var "gay, gay, gay".

Av personporträtten att döma har han lyckats fint. Kända bi/homosexuella ikoner som William S Burroughs, Larry Levan, Valerie Solanas och Patricia Highsmith ägnas varsitt porträtt. Men särskilt gay i betydelsen glatt är det inte. Det är snarare rätt mörka porträtt som fylls med Matmos vanliga besatthet för udda sätt att skapa ljud. Som *Semen Song for James Bidgood* där Drew Daniels samplar sin egen sperma, eller *Snails and Lasers for Patricia Highsmith* där sniglar får krypa runt bland laserstrålar som styr en theremin. Det finns en del andra, rent ut sagt vidriga, ljud på skivan. Så det är en riktig skattkammare för ljudälskare. Dessutom har varje låt anpassats efter den person den tillägnas såtillvida att Burroughs får en rag, Kung Ludvig II av Bayern en hovbankett och Larry Levan skivans svängigaste låt.

Det är en intressant skiva i ordets bästa bemärkelse. En del låtar är äckliga i sitt konstanta sökande efter udda ljud, andra är bara innovativa. Ibland är det högfilosofiskt, ibland pruttig humor. Våldigt spretigt, och även därför fascinerande. Matmos mest fulländade skiva hittills.

Mats Almegård

NITZER EBB

Body of Work
MUTE/EMI

Bon Harris och Douglas McCarthy har dammat av Nitzer Ebbs låtskatt i jakten på en hållbar spellista till sommarens återföreningskonserter. Ena halvan av *Body of Work* innehåller original-låtar, den andra skivan består av remixar. Det finns inget nytt. Så det är en produkt avsedd som introduktion, uppdatering och nostalgi.

Nitzer Ebbs huligansynt har åldrats med värdighet. Nitzer Ebb är definitivt de av D.A.F.-klonerna som bäst klarar att stå på egna ben. En samling är inget annat än en rejäl hitkavalad. Från raka snytingar som *Isn't it Funny How Your Body Works* och *Join in the Chant* till jazzflirtiga *Lightning Man* och poppreferängen i *Ascend* är detta högkvalitativt röj. En nostalgi som varken känns dammig eller unken.

Mats Almegård

SALIM NOURALLAH

Beautiful Noise
TAPETE/BORDER

Salim Nourallah är en singer/songwriter från Dallas och jag gillar honom starkt. Han har blandat det mesta från de bästa – Built To Spill, Vincent Gallo, John Frusciante med flera och sjunger vackert ut tretton moln som stillsamt rör sig över en solig himmel. De byter konstant form och sätter fantasin på prov. Ibland sitter han ensam med en akustisk gitarr och omges snart av stråkar, sedan dyker han upp med pumpande trummor som i den suggestivt smygande *No Guarantee*. Här finns många sidor att utforska och det främjar en lång livslängd.

Mikael Barani

PEEPING TOM

Peeping Tom
IPEAC/BORDER

De första ryktena om Peeping Tom startade direkt efter Faith No Mores splittring. Mike Patton jobbade med alla i branschen och låtar läckte och rykten spreds men ingenting hände och åren gick. Ett tag bestod bandet av halva Melvins och Young Gods, ett tag var det något helt annorlunda. Men när nu skivan till slut släpps så är det givetvis ingenting som stämmer alls.

Peeping Tom är det närmaste man kan komma en Mike Patton-soloplatå, även om varenda låt är ett samarbete med någon. Med tanke på det är skivan förvånansvärt jämn och sammanhållen. Den luktar Patton lång väg, men är helt i avsaknad av den galna metallen från Fantomas eller hårdrocken i Faith No More och Tomahawk. Nej, detta är en helt och hållet sångbaserad och elektronisk skiva. Vilket känns självklart när man tittar på vilka Patton samarbetat med: Dan The Automator, Amon Tobin, Massive Attack, Kid Koala och Dub Trio med flera. Men den som sticker ut mest och bidrar till en av de mest intressanta låtarna är Norah Jones i *Sucker*, en låt som måste höras.

En rakt igenom riktigt bra skiva som än en gång visar att Mike Patton gör precis vad han vill och att han nästan alltid gör rätt. Den där Faith No More-återföreningen känns bara längre och längre bort.

Mathias Skeppstedt

PET SHOP BOYS

Fundamental
EMI

Till skillnad från Erasure – vars nya akustiska album är en total katastrof – levererar Pet Shop Boys år 2006 fortfarande någorlunda intressant musik som inte helt tappat sina rötter. Den hedervärda gubbäldern till trots. Inte så förvånande kanske, med tanke på att de aldrig övergivit sina gamla ideal genom sin 20-åriga karriär.

Det som bidrar till den största utvecklingen stavas modern teknik. *Fundamental* präglas av en fet ljudbild med stora trummor, köttiga syntar och tillrättalagda gitarrer. Melodierna är fortfarande skarpa och träffsäkra, men att djuraffärspojarna har återvänt till soundet från sin "heyday" (vilket hävdas i Q Magazine) är en substanslös överdrift. Ibland, som i *Numb* och *Casanova in Hell*, antar musiken så smöriga, orkestrala proportioner att jag skulle ge ett kungariket för en påse att kräkas i. Neil och Chris omiskännliga drömska sångröster toppar i vanlig ordning de ganska hårda *Psychological*, *I'm with Stupid* och *Twentieth Century*. I övrigt platsar resten av låtarna bättre i schlagerfestivalen eller någon *Idol*-liknande pengamaskin. Sortin *Integral* är direkt pinsam och inger knappast hopp inför framtiden.

Christian Thunarf

TELIA I SAMARBETE MED UGER & EMA TELSTAR PRESENTERAR I FOLKPARKERNA

WHERE THE ACTION IS

BACKYARD BABIES

THE HELLACOPTERS

MILLENCOLIN

THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

* ENDAST STRÖMSTAD, HUSKVARNA, LINKÖPING, ÖREBRO & MALMÖ

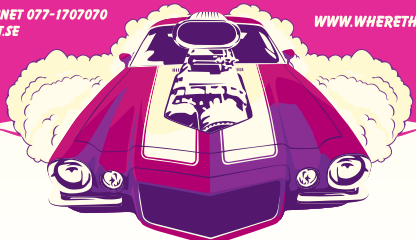
THE HIVES

* ENDAST SÖDERBÄRKE & STOCKHOLM

27 JUL STRÖMSTAD, HAMNFESTIVALEN • 28 JUL HUSKVARNA, FOLKETS PARK • 29 JUL LINKÖPING, FOLKETS PARK • 30 JUL ÖREBRO, BRUNNSPARKEN • 3 AUG MALMÖ, FOLKETS PARK • 5 AUG GÖTEBORG, EM FESTEN • 8 AUG SÖDERBÄRKE, FOLKETS PARK • 9 AUG STOCKHOLM, SKANSEN

BILJETTER: TIGNET 077-1707070
WWW.TIGNET.SE

WWW.WHERETHEACTIONIS.SE

THE PIPETTES

We Are the Pipettes

MEMPHIS INDUSTRIES/BONNIERAMIGO

Alltså, det är alltid besvärligt att ta sig an folk som gör hela sin tillvaro till ett projekt. Eller i varje fall sitt band. Eller koncept, mer eller mindre på allvar. Ska jag tycka att det är bra på riktigt, att konceptet är intressant (och klia mig i skägget som jag snabbt odlar fram) eller att det bara är lite kul? Vad vill de? Ta Cat5 som exempel. Att deras rätt mediokra electro-pop skulle röra upp ett sådant liv, det måste ju ha att göra med att ingen förstått vad de vill. Spelar det i så fall någon roll?

The Pipettes är ju precis som The Ronettes och Spice Girls samtidigt. De är inte så där jättebra egentligen, rätt kul ändå och väldigt catchy. Det finns inte så mycket att säga om det som låter för att konceptet sitter ihop med klänningarna. De skall liksom vara tidigt 60-tal och The Go Team-stök samtidigt. Som techno och swing samtidigt. Fast vad vill de att jag ska göra med deras koncept? Ska jag tycka att det är gulligt med deras prickiga uniformer och Supremes-koreografi, ska det ge en bild av en låtsasvärld av popklicheér – vill de vara sina mormödrar? Vill de överhuvudtaget säga någonting alls med det där eller vill de bara se snygga ut? Estetik är ju också en grej som kan vara rätt bra att tänka igenom. Jag tycker det är lite kul, precis som musiken är lite kul.

Fredrik Eriksson

PLAID & BOB JAROC

Greedy Baby

WARP/BORDER

War Dialer börjar med ett kakofoniskt ringande och röster som talar om att numret som slagits inte fungerar. Nästan precis som i Kraftwerks *Der Telefonanruf*, och därför en rätt trött sampling. I låt två går i stället Plaid över till att göra wagnerianska synt/gitarrkaskader som inte skulle skämmas för sig på Sweden Rock. Elgitarrchockerna gör att Plaid knappt känns igen förrän i *The Launching of Big Face* där de är tillbaka i sin patenterade kindergarten-electronica igen. *Greedy Baby* bjuder på ett mörkare, men relativt lättigenkännligt, Plaid. Som album betraktat är det inte något av duons starkare.

Men den här gången är inte musiken allt. Konceptet är ambitiösare än så. För det första serveras allt i 5.1 Surround-ljud och senare i sommar kommer Plaid att genomföra en del surroundkonserter. Men tack och lov är det inte bara ljudnörderiet som är det ambitiösa på *Greedy Baby*. Den största behållningen är undergrundsfilmaren Bob Jarocs filmer. Animerat blandas med filmat. Det är alltid konstnärligt och vackert. Ibland roligt, andra gånger politiskt och tankeväckande. Det är när Plaids musik får fungera som en fond till dessa varierande filmsnuttar som det verkligen händer något. Då blir det spännande på allvar.

Mats Almegård

PRIMAL SCREAM

Riot City Blues

COLUMBIA/SONYBMG

Bobby Gillespie och hans kumpaner har nästan 20 år efter fullängdsdebuten *Sonic Flower Groove* bestämt sig för att leverera ett IQ-befriat och riffstinnt rockalbum inspelat under tio somardagar i London som man inte kan annat än le åt. Rockklicheerna faller tätt och Bobbys grymtande och kvidande rockposar i sången överträffas nästan bara av Andrew Innes gitarrlicks tagna direkt från första lektionen i Rock'n'roll high school. Om man gillade dieseldoftande singeln *Rocks* från plattan *Give*

Out But Don't Give Up kommer man älska *Riot City Blues*.

Nåja, kanske inte *hela* plattan. All elektronik från de senaste plattorna är dock utbytta mot "vanliga" rockinstrument men countryspåret *Hell's Coming Down* lider av att Rednex verkar hälsat på i studion. Låten skulle kunna vara ett ironiskt statement, en kul grej för att se om folk går på det – men det låter ju för jävligt! Visst, bandmedlemmarna är inga ungdomar längre men detta tjo och tjim får faktiskt inte Primal Scream stå för. Vilken period av bandets utveckling man än älskar så kommer man att få kräkkänslor av *Hell's Coming Down*.

Annars finns lämningar av Johnny Thunders, Bob Dylan, all boogierock i världen och även Doors i orientalisksklingande *Little Death* (introt är nästan en kopia av Doors-låten *The End*) som för övrigt är plattans mest suggestiva och inspirerade spår.

Gary Landström

SAVES THE DAY

Sound the Alarm

VARGRANT/BORDER

Jag är inte så förtjust i light-produkter. Tycker att det smakar skit. Oftast med en väldigt fadd och oäkta känsla.

Saves the Day från Princeton, New Jersey är light-versionen av The Mars Volta. En mycket bra version dessutom som innehåller tillräckligt med socker så att man ibland glömmer bort att det inte är Cedric som sjunger eller Omar som spelar gitarr.

Det här är bandets femte platta sedan starten 1994. Tillsammans med Sepultura- och Dillinger Escape Plan-producenten Steve Evetts har Saves the Day skapat en platta med en aning Blink 182 och en aning The Mars Volta. Slutresultatet blir mycket trevligt.

Per Lundberg GB

SHE WANTS REVENGE

She Wants Revenge

SONYBMG

Ibland blir man nyfiken på hur saker och ting egentligen ligger till, exakt vad kan ha inträffat bakom kulisserna. För i bookleten till She Wants Revenges album står det att plattan spelades in hösten-vintern 2004. Min nyfikenhet ligger i vad som kan fördröjt skivans release så pass länge, vad som sinkat resan från ax till limpa. Skivbolagstrassel, strulande praktikanter i studion eller stulna master-tapes? I brist på insatt förhandsinfo är jag begränsad till spekulationer – men det är av positivt intresse, eftersom skivan är riktigt bra.

Duon, bestående av Adam 12 och Justin Warfield, sätter det mörka och monotona i första rummet – både sångmässigt och musikaliskt. Ett mer digitalt Interpol eller Suicide med mer resurser är referenserna som snabbast dyker upp. Lika snabbt som *These Things* och *I Don't Wanna Fall in Love* visar sig vara kanonlåtar. Basslingen i *Out of Control* luktar Joy Division, vilket också hamnar på pluskontot. Warfields röst blir ibland lite väl enförmigt robotlik, men med de märkbart goda ambitionerna att skapa grym musik överskuggas snabbt småskavankerna.

Niklas Simonsson

SHOOTING AT UNARMED MEN

Yes! Tinnitus!

PLAYGROUND

Bland det mest spännande som hänt mig musikaliskt de senaste åren är McLusky från Wales. Ett larmigt, kaxigt och väldigt intelligent punkband som blandade det bästa av Big Black och Jesus Lizard med Pixies. Men tyvärr splittrades de då basisten Jon Chapple ville satsa helhjärtat på sitt sidoprojekt Shooting at Unarmed Men. Deras debut förra året var

Raconteurs debutalbum "Broken boy soldiers" innehåller bl a singeln "Steady, as she goes". I butik nu!

2 juli Roskildefestivalen, Danmark
3 juli Accelerator the Big One, Malmö
5 juli Quarfestivalen, Norge
6 juli Accelerator the Big One, Stockholm

www.xrecorderings.com www.raconteurs.com www.playgroundmusic.com

SPÅNKA NKPG

"VAD JAG BEHÖVER"
"WHAT I NEED"

Ny release 15 juni, bara på nätet!
spanka.se öppnar 7 juni.

dvd

DIVERSE ARTISTER

Sub Pop Presents *Acquired Taste*
SUB POP/BORDER

Som att stiga in i en tidsmaskin. Det var ungefär vad jag upplevde när jag tittade på den här musikvideosamlingen från det amerikanska bolaget Sub Pop. Och det berodde inte på att musiken eller bilderna kändes gamla utan för att de uppvisade samma slags upptäckarglädje som när musikvideon började etableras i slutet av 70-talet, på den tiden när spontanitet och uppfinningsrikedom fick råda och då en liten film inte gjordes bara för att desperat försöka öka skivförsäljningen.

På *Acquired Taste* finns hela 25 videor – av alternativa artister som The Postal Service, Iron And Wine och Hot Hot Heat, Sleater-Kinney och Love As Laughter. Charmfaktorn är hög, budgeten låg och underhållningsvärdet stort. Alldeles färska bidrag är Rogue Waves *Publish My Love* och Mudhoney's *It Is Us* men det som sticker ut mest är den censurerade versionen av Ugly Casanovas osmakligt underhållande *Thing's I Don't Remember*, som i grälla färger kretsar kring mänsklig avföring. Låt vara att ett par av videorna (som The Helio Sequence och Wolf Parade) är allt för amatörmässiga och inte håller måttet – men det här är en skön motvikt till allt det tillrättlagda, putsade och intetsägande. Med andra ord det som dominerar musikutbudet i tv.

Robert Lagerström

AMON AMARTH

Wrath of the Norsemen
METAL BLADE/BORDER

"Jag har hört att påven är här i Köln. Han stod på vår gästlista, men av någon anledning dök han inte upp. So fuck him!" Med de orden inleder Johan Hegg vs. *The World*. Det är spelningens elfte nummer. Inte förrän dubbelt så lång tid senare är spelningen slut. Då har Amon Amarth svettats, slitit och röjt i över två timmar. Övervåldigande!

Eller med andra ord – det här är en DVD som visar ett av Sveriges bästa metalband från sin bästa sida. Både från scen och i prisvärde när det gäller denna DVD. Bra med kameror och bra med publikbilder.

Bakom scenen-bilderna från Köln-spelningen är också oerhört givande. Intervjun med tour managern berättar rakt upp och ner om yrket och bandet. Lika äkta och oanstängda är de avslappnade intervjuerna med bandmedlemmarna, som mer framstår som dagbokstankar än krystade intervjuer. Som om inte detta var nog – samma bildsvep visar också upp pyroteknikerns mödosamma jobb, statisternas scenövningar och bandets lååånga väntan på att äntligen få ända scenen. Precis så kul och tråkigt som det är bakom scenen. Till detta kommer ytterligare fyra konserter från bland andra Wacken. Det är alltså rejält med material för fansen.

Och nu, för att ta bladet från munnen: jag känner att jag älskar Amon Amarth efter detta. Inte bara för att de gjort en av metallens allra bästa låtar, *Pursuit of the Vikings*, eller en späckad DVD, utan för att *Wrath of the Norsemen* gör mig på förbannat gott humör.

Torbjörn Hallgren

något av en besvikelse och jag har inte alltför höga förhoppningar på denna andra platta.

Men den är mycket bättre, men bleknar tyvärr i jämförelse med Chapples förra band. Shooting at Unarmed Men använder samma ingredienser som McLusky; humoristiska texter, smarta titlar, snabba refränger och skrik där skrik behövs. Det som dock saknas är pondus i gitarrerna. De låter tunna och svaga, medan både bas och trummor fyller sin del av avtalet utan problem. Vilket är synd för låtarna är bra och smarta och svänger emellanåt rejält. Men när man väl accepterat detta så växer plattan och min första besvikelse lägger sig. *Yes! Tinnitus!* är en skiva jag lyssnar på mer och mer. Känns som att Shooting at Unarmed Men trots allt är ett band som troligtvis har framtiden för sig.

Synd bara på gitarrerna.

Mathias Skeppstedt

SONIC YOUTH

Rather Ripped
Geffen/Universal

Jag vet inte hur de gör det, men på något outgrundligt sätt så fortsätter Sonic Youth efter nästan 25 år som rockpionjärer och med 17 plattor i bagaget att göra bra, relevant rockmusik på högsta nivå. Man har nästan slutat att förvänas.

Rather Ripped är nog det närmaste en popplatta som bandet någonsin varit utan att totalt sälja sig. Det är glatt med härliga gitarrslingor från de två gudarna Lee och Thurston, up tempo och riktigt bra utan att för en enda sekund tappa det där extra som gör att det låter Sonic Youth om allting. Men samtidigt har de på den här skivan en väldigt rå och fräsch produktion som passar de poppigare låtarna.

Jag vet inte vad jag ska säga, men jag upptäcker mer och mer att jag nästan aldrig lyssnar på de gamla plattorna längre, det är bara de nya som gäller, och enligt mig så blir Sonic Youth bara bättre och bättre. Död åt de gamla banden! Länge leve de gamla banden!

Mathias Skeppstedt

REGINA SPEKTOR

Begin to Hope
Sire/Warner

En ung judisk flicka skolad i klassisk musik emigrerar med familj från Ryssland till New York. I Bronx börjar Regina Spektor skriva egna låtar. Ensam vid ett piano, med en speciell röst och ett eklektiskt uttryck spelar hon in och säljer sina skivor på egen hand. Sire plockar upp hennes tredje skiva *Soviet Kitsch* och ser till att den får ordentlig distribution.

Begin to Hope är första skivinspelningen med majorbolaget i ryggen. Vilket betyder mer studiotid och – så klart – större kommersiella anspråk. Det hörs. Borta är lo-fi-känslan, produktionen är som gjord för radion. Mindre flum, mer catchy. Fler instrument och promotionnyttiga musiker (Nick Valensi från The Strokes spelar gitarr).

Nu är 26-åriga Regina Spektors röst så närvarande och hennes låtskrivande så intressant att slutresultatet ändå blir lyckat. *On the Radio* och *Hotel Song* är bra exempel. De blir modern form av radiovänlig r'n'b i egen tappning. Piano-balladerna med rösten som byter karaktär och stämning mellan andetagarna finns kvar. Jag vet inte alltid vems perspektiv hon sjunger ur, eller till, men lyssnar så gärna vidare.

Johan Lothsson

SUBTLE

Wishingbone
Lex/Border

Musikkollektivet Anticons mest säregne poet Dose One tycks ha en kreativitet som aldrig

sinar. Deep Puddle Dynamics, Themselves, Greenthink, cLOUDDEAD och 13 & God är bara några av de konstellationer han satt sin säregna prägel på. Tillsammans med Anticon-producenten Jel och fyra kamrater bildade han år 2001 gruppen Subtle.

Wishingbone är deras sjätte skivsläpp. De åtta spåren är en 50/50-blandning av elektronikens alla ljudmöjligheter och friskt andandes akustiska instrument. Avslappningsmusik bakas samman med hiphopens stickspår och popkänsla. Förutom nytt material finns också intressanta remixar och nyversioner såsom den skrapiga *Farewell Ride* (Rmx). Om namnet låter bekant så kan det vara för att Beck är upphovsmannen. Tillsammans med Subtle gör han här en nyversion som finkänsligt obducerar originalet, men behåller de viktiga bitarna och sedan adderar Jels mäktiga insats på trummaskinen. Remixen av *F.K.O.* (utläses "Fuck Kelly Osbourne") lockar lite till paralleller med The Knife. Under sex minuter byggs en programmerad slinga sakta upp. En melodika ansluter. Till slut saktas allt ner och dalar ut. Ljudkonst när den är som bäst.

Dose One har fortfarande en snabbt hamrande och nasal mummelstämma och hans texter kan fortfarande vara minst sagt svåra att begripa. För den som kan bortse från dessa vanliga klagomål finns det däremot mycket att hämta. Dose One är en av branschens mest begåvade och tillika underskattade textskrivare. Min enda invändning mot *Wishingbone* är därför egentligen att han gärna kunde lagt sina verser på fler spår. Poeten som inte ens tycks kunna stava till skrivkramp har i alla fall återigen slutit upp med sina kamrater och gett oss en skiva ljuvlig att vila ut till under semestern.

Erik Hjortek

THURSDAY

A City by the Light Divided
Island/Universal

Tillsammans med Taking Back Sunday och My Chemical Romance tillhör Thursday de grupper som tagit den nya emorocken långt utanför studentkorridorerna. Deras nya skiva

SEED

Next
Warner

"Release the stress/dancehall is the place for happiness" inleder *Waterpumpie*. Seede är alltså ett 15-mannagång som gör reggae och hiphop i en saligt skön röra med influenser från hela världen och på en mängd olika språk. Seede kommer från Tyskland – och tyskar som gör reggae klingar inte helt rätt i mina öron. Gentleman är förvisso tysk och han är grym och Seede håller samma klass. De har funnits ett tag, men även om jag hört och dansat till *Waterpumpie* en massa gånger ute på klubb har jag aldrig reflekterat över vem som gjort den. Det är väl först när jag lyssnar på hela *Next* som deras faktiska ursprung märks, speciellt på *Musik Monks* och *Goosebumps* där språket är just tyska. Och faktiskt funkar hårt kantigt språk lika bra till karibiska rytmer som svenskans skänka – alltså utmärkt.

Albumet är producerat på Jamaica vilket förklarar den sköna karibiska vibben. Hela *Next* känns väldigt lekfull och sprudlande, och musikernas förhållande till musiken känns precis som de deklarerar – nämligen troget. Texterna är mest glada och party utan så många tunga budskap,

A City by the Light Divided gick rakt upp på Billboardlistans topp 20. Där ligger också Taking Back Sundays färska album *Louder Now* och senare i år kommer uppföljaren till My Chemical Romance senaste, platinabelönade platta *Three Cheers for Sweet Revenge*. Det är således goda tider för den amerikanska emorocken.

På *A City by the Light Divided*, deras fjärde album, har Thursday en tydlig idé. Att förena melodier med en stor och kraftfull ljudbild. Det lyckas de ganska bra med. Skivan låter poppig, men samtidigt hård, desperat och nästan episk. Deras problem den här gången är istället själva låtarna. Ibland gripande, men lika ofta intetsägande. Högrävarande och sömngiga.

Till de minnesvärda ögonblicken hör i alla fall *We Will Overcome* med sina coola, gotiska metallkör mot slutet. Andraspåret *Counting 5-4-3-2-1* har snygga gitarrslingor och en oväntat ryckig refräng, medan *Running from the Rain* har ett väldigt tryck trots det lugna tempot. Den sistnämnda låten för tankarna till Get Up Kids och annan fin 90-talsemo.

Men, några få starka låtar gör förstås inte ett helt album. Thursday får godkänt, inte mer.

Daniel Axelsson

TOTALT JÄVLA MÖRKER

Totalt jävla mörker
Regain/Border

Så är då Totalt jävla mörker tillbaka med ytterligare en attack på våra sinnen. Detta norrländska hardcoreband som inte backar för något och som alltid bjuder det där lilla extra har med denna självbetitlade platta nått full cirkel. Albumet bjuder på 15 spår som klockar in på ganska exakt 30 minuter, och det känns som att de nått dit de strävat hela tiden. Hårt, kompromisslöst och snabbt dundrar de fram över skivan, och även om den kanske inte rent musikaliskt är deras vassaste så är det nog den starkaste samling låtar de fått ihop hittills.

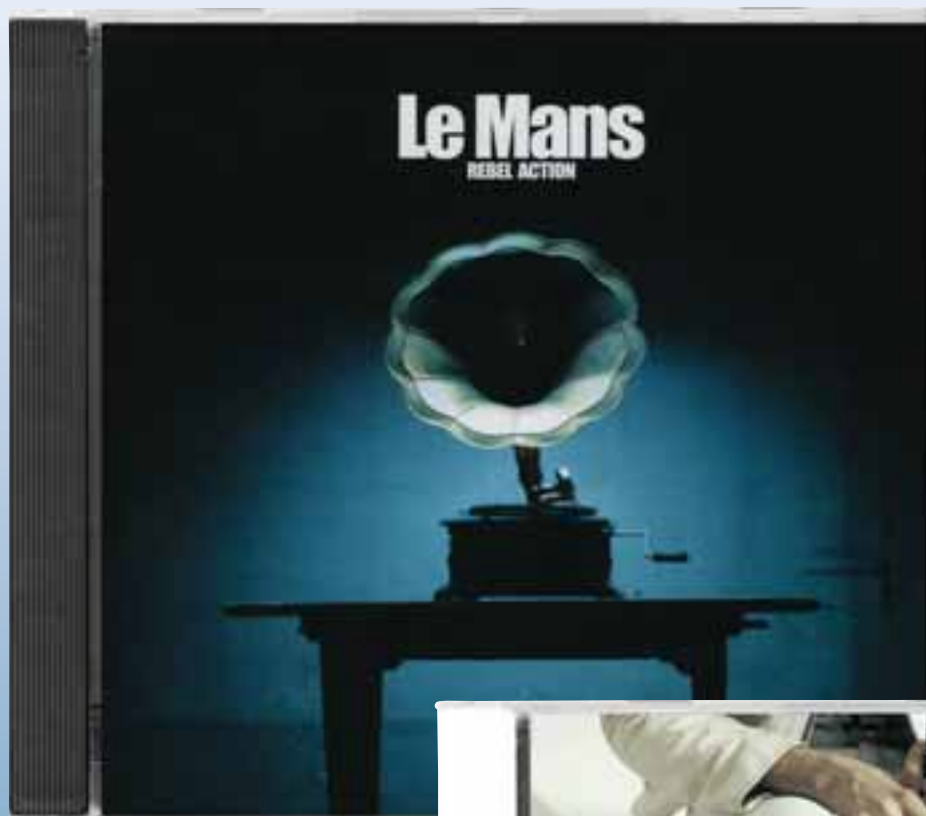
Intressant att åter kunna konstatera att den bästa inhemska rocken oftast kommer

precis vad som behövs ibland. *Next* är en skön blandning av mest reggae, lite ragga och även hiphop med hjälp av Saian Supa Crew på låten *Thing*. Och så härlig up-tempo-dancehall i sin bästa form på *Stand Up*. På de mer avslappnade spåren får blåsorkestern göra sitt. Cee-Lo Green från Atlantas Dungeon Family är med på *Rise and Shine* som är *Next* enda rocknummer.

Säkerligen kommer många tycka som jag, att det här är en fantastisk upptäckt som måste spelas om och om igen, kan bara hoppas att det inte blir på radio. *Next* är förrätten. Den gör mig nyfiken och glad. Huvudrätten kommer när Seede uppträder på Uppsala reggaefestival i sommar. Se eller hör dem då. Det tänker jag göra!

Therese Ahlberg

Le Mans
Rebel Action.
CD **159:-**

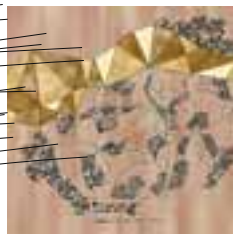
The Doits
Lost, Lonely & Vicious.
CD **159:-**

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Priserna gäller t o m 25/8 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

från våra norra breddgrader. Kanske har det nåt med vädret att göra?

Mathias Skeppstedt

TRESPASSERS WILLIAM

Different Stars
NETTWERK/PLAYGROUND

Ett brustet hjärta och längtan efter kärlek, i låten *Love You More* sammanfattas hela skivan på två rader, "all of my songs are for you/all of my songs are sad..."

Skivan som ursprungligen släpptes 2004 har till sist lyckats hitta till Sverige, för att dela med sig av det kanadensiska vemodet. Tremannakonstellationen bygger sin musik på att återskapa de känslor som lyriken uttrycker genom att sätta enkelheten i fokus. Tre till fyra ackord är grunden, som pyntas med gitarreffekter som får rummet du sitter i att upplevas som en enda stor känslöyttring.

Jämförelserna går lätt till artister som Mazzy Star och Kathleen Edwards och precis som i de fallen pryds mikrofonen av en djup, stark, kvinnlig röst. När Anna-Lynne Williams lugnt och försiktigt öppnar sin mun skapas en atmosfär som får stora starka skogshuggare att våga fälla en tår.

Av *Different Stars* tolv starka, fast ibland lite väl långsamma, spår är det en låt som får tillvaron att kännas extra bra. Med en cover på Rides fantastiska *Vapour Trail* pirrar det extra skönt i kroppen och risken att repeatknappen trycks in är överhängande.

Samuel Olsson

TRUMMOR OCH ORGEL

Trummor och orgel
NITTY GRITTY

Trummor och Orgel. Ibland finns det bandnamn som är sådär klockrent utföriga att man knappt behöver beskriva mer av vad det handlar om. Instrumentalt, småjagigt och både svängigt och avslappnande. Det är lätt att nämna gamla Hansson & Karlsson i samma andetag som bröderna Staffan och Anders Ljunggren från Uppsala – men det är även något man egentligen, i rättvisans namn bör undvika. För det finns ingen orsak att på förhand placera in Trummor och Orgel i ett fack på det sättet. Precis som bra instrumentalmusik (inklusive jazz och folk) ska vara finns hela tiden en variation, en tassande upptäckaranda som en röd tråd genom hela plattan. Allt vad orgelgroove man trodde var på utdö-

ende, eller i alla fall på dekis. All den svängiga monotonin och den versatila esprin, allt finns här. Och finns det en vackrare korsning av svensk skogsnatt och avspänd vardag, av sorg, hopp, längtan och lugn glädje än avslutande *Rest in Peace*?

Magnus Sjöberg

TUNNG

Comments of the Inner Chorus
FULL TIME BOBBY/BORDER

Bra musik handlar om verklighetsflykt. Det vet du och jag, eftersom vi möts i den här tidningen. Lägereldstämning, akustiska gitarrer, landsbygdsmelodier, Simon & Garfunkel-melodier. Låter det som något att fly med idag?

Ja, om man lyssnar på brittiska indiekollektivet Tunng. Deras mjuka harmonier byggs tillsammans med tv-samplingar, dov electronica och stämsång upp till ljuvligt spröda folkvisor. En modern markör är technobeatsen som bubblar upp då och då. När jag går på stan spelar jag för det mesta hård musik i lurarna, då vill jag ha smållarna för att vara på min vakt och stå ut i vårt motbjudande samhälle. Hemma blir det ofta lugnare melodier. *Comments of the Inner Chorus* ger sympatiskt skydd och värn av den senare sorten.

Johan Lothsson

VOIVOD

Katarz
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

När Jason Newstedt lämnade Metallica och efter några turer hamnade i kanadensiska Voivod år 2001 var vi nog många som trodde att Metallica-sagan var över och att Voivods välförtjänta genombrott skulle komma. Med facit i hand ser vi att amerikanerna gjorde sitt bästa album på väldigt många år och kanadensarna fick fortsätta harva i underjorden med en inte helt övertygande *Voivod* (2003).

Förra sommaren ändade magcancer originalgitarristen Dennis "Snake" D'amours liv. Han lämnade efter sig färdiggjorda gitarrpartier som kom att bilda stammen till *Katarz*, Voivods 14:e album. Den dystopiska space thrash som knockade det mesta på exempelvis *Killing Technology* (1987) och *Phobos* (1997) har fått en rock'n'rolligare inramning som fungerar alldeles utmärkt. Det stora genombrottet kommer säkert inte heller denna gång men de gamla hjältarna har definitivt inte rostat

ihop. Årets hittills bästa textrad lyder: "Nazi clean society – long live democracy!" (ur *Mr Clean*).

Roger Bengtsson

THE WEEPIES

Say I Am You
NETTWERK

The Weepies skrev filmmusiken till Jennifer Anistons senaste film och det märks nästan. Musiken är lika charmigt förvirrad som *Vänner*-stjärnan. Det handlar om gullig indiepop, sött och barnsligt, och lite plinkplonkigt mesigt som den typen av musik tenderar att bli. Men, alltsammans räddas från den totala snuttiplutighetens fördärv av de akustiska gitarrerna, även kallade min stora svaghet.

Say I Am You är ingen sensation, den kommer förmodligen inte att hamna överst på någon årsbästa lista eller skriva in sig i musikhistorien. Men, å andra sidan måste väl inte all musik vara storartad för att ge behållning. The Weepies är skön sommarmusik som inte kräver så mycket tanke och handling. Och i min dåsiga trötthet – till följd av första sommarvärmen – är det precis vad jag behöver.

Gabriella Fäldt

THE YEAR ZERO

Oceania, I Will Return
SKIPPING STONES/IMPORT

Konstigt. Det fanns en gång ett band som hette Shallow, de hette Shallow Soundwave också ett ögonblick, här i Göteborg. Min vän David spelade gitarr, en som heter Nico spelade trummor (han trummar 70-tals-rock nu) och Annika sjöng. Ibland var han som spelar cello med Lok-killens band med och spelade bas. De var oavsett väldigt, väldigt bra i början. Högt och drömskt och väldigt mycket MBV och Medicine och all sådan där gitarrsvets som var fruktansvärt ute i mitten av 1990-talet. Trots allt, så fick de lite skrivelser här och där och jag hade en dröm att få ihop en 20 000 kronor och släppa en 12:a, för det skulle det vara, med fyra låtar. Näväl, det blev ändå goth-industriipop av allt samman. Varför skrev jag om dem nu? Kom å tänka på dem bara, blev lite fylld av minnen.

Nu finns det tydligen en duo i Kalifornien som också gör drömpop med svets-tendenser. Cocteau Twins möter ett stillsamt Medicine. Lill de la Mora sjunger som om hon gärna ville vara med i vad som helst från 1989, till och med Lush, kanske till och med Crains? Ja, jag kan tycka att det är lite fint att lyssna på, ja, jag vet att jag visst borde tycka att halvtafflig hemma-shoegaze ska vara det värsta men nu är det inte så. Jag kan tycka det är hemskt trevligt att lyssna på *Oceania, I Will Return*. Det är enkla knep men fruktansvärt mysigt.

Fredrik Eriksson

ZERO 7

The Garden
ATLANTIC/WARNER

The Garden inleds med fina låten *Futures* med José González på Simon & Garfunkel-ekande skönsång. Och man önskar att José fått vara med på alla spår. För utchillade brittiska duon Zero 7:s drömska och släpiga elektroniska pop känns rätt så tråkig utan José. Bossasvägande Jens Lekman-gulliga *Today* är verkligen en pärla men sen tar det rätt så stopp för Sam Hardaker och Henry Binns. Och nyversionen av *Crosses* kan man både ha och mista. Fantastiskt roligt dock att José blivit en sådan världsstjärna. Utan att behöva kompromissa sönder sin särart.

Gary Landström

Fler recensioner på www.groove.se

Bluetones, Ani DiFranco, Cracker, Outlandish, Mötley Crüe, Panic! At The Disco...

vi hjälper er med

CD pressning mm

CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

VETIVER

To Find Me Gone
FAT CAT/BORDER

Vetiver är Andy Cabics skötebarn. Det kräver noggrann skötsel, lyhördhet och en och annan sömnlös natt. Lyckligtvis är Andy en fader av god karaktär som gått en och annan kvällskurs i barnuppföstran. Till hjälp har han nyttjat sina nära vänner och bekanta både på scen och skiva. Joanna Newsom, Devendra Banhart och Hope Sandoval är några som förgyllde den strålande debuten. Då rörde sig Vetiver i gränslandet mellan det sena 60-talets folkpop och psykedelia. I låtar som *Lunar Sea* och *Amor Fou* visade Andy både sin styrka och bredd.

Sedan dess har två år passerat. År fyllda med resor och platser. Resor och platser som ligger till grund för underbara *To Find Me Gone*. Andy har fortfarande med sig Devendra (vars band Andy i sin tur är en del av), som förvisso får för lite utrymme att

sjunga men lyfter musiken till helt andra plan med sin gitarr.

Den här gången har Vetiver ställt in tidsmaskinen på 70-talets amerikanska västkust. Men det handlar om mer än en simpel kopia. Akustiska gitarrer, orglar, pedal steel, piano, stråkar – allt vävs samman till en enhet där tid och rum flyter ihop. Huruvida det är 1972 eller 2006 spelar ingen roll. *To Find Me Gone* är ett tidlöst visalbum som kommer att följa med mig länge i livet.

Christian Thunarf

CD 5 • 2006

Sverige spelar uselt i fotbolls-VM, himlen är blå och livet leker! Nu är festivalsommaren här – hurra! Och med den följer Grooves CD#5. Ja till våra prenumaranter alltså. För att få 10 nummer av Groove inkl skiva hemskickad och chans till härliga vinster: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Ta chansen att få nya favvband!!!

1 The Paper Faces

Disco Boy

Vi inleder denna sprängfyllda platta med Hultsfredsaktuella stockholmarna The Paper Faces som med discorytmer, distad gitarr, handklapp och härlig attityd charmar brallorna av alla med puls. Syntslingor och taktfast stomp gör att *Disco Boy* borde bli sommarens dansgolvsdänga... "and it's friday night"! www.thepaperfaces.com

2 Metric

Monster Hospital

Ettrigt huggande gitarrer, smattrande Blondie-trummor och Emily Haines Polly Styrene-fräsande sångstil gör *Monster Hospital* till en rocklåt utöver det vanliga. Med sitt nästan okontrollerade Clash-drag är det svårt att sitta still när dessa kanadensare drar igång. "I fought the war and the war won". www.ilovemetric.com

3 Quarterhorse

Alina

Groove-bekanta göteborgska sextetten Quarterhorse berättar i *Alina* på ett skört och vackert sätt en lite tragisk historia om ett oväntat möte. Sångens uppdelning mellan Sofia Assarson och Michael Hansson skapar en effektfull kontrast i denna popdoftande countrylåt. Gunget är tryggt. www.quarterhorse.se

4 The Sound o.e

Am I Off Or On?

Denna instrumentala lektion från Eskilstunagruppen The Sound o.e flaxar förbi som en svart kaja. Killarna har utvecklat sin hardcore till att bli excentrisk indie-rock å la Sonic Youth/QotSA. Nya femspårs-EP:n släpps på engelska If God Loves Records, bara en sän sak. www.thesoundoe.se

5 Currents

Goddess' Empty Chair

Med debutalbumet *First New Tomorrow* (se recension på www.groove.se) försöker stockholmarna i Currents ta plats som ett ledande svenskt indie-rockband. Och *Goddess' Empty Chair* har en shoegazeande och malande kvalitet många emorockers kommer att smälta av. Härligt nedmixad sång dessutom. www.airwavesmusic.com

6 Lash

Shakespeare

Dessa drömska poptoner med sina lovande refränger härstammar från Varberg där Jonas, Anders, Andreas, Fredrik och Erik lägger på mascaran och sprayar upp den svarta

snedluggen. Och deras tjeffans har följt dem i bandtävlingen Emergenza länge nu – räcker det ända ut i Europa?

www.lash.nu

7 The Exploding Boy

Cold Things Starts to Burn

Johan Sjöblom och Lars Andersson har ett band ihop. De bygger sin musik av härligt sökande gitarrtoner som studsar mot atmosfären bredvid Johans ekande 80-talssång. Johan och Lars är gamla i gården även om bandet bara funnits några månader, men mitt tips är att The Exploding Boy kommer att höras länge än. www.theexplodingboy.se

8 Universal Poplab

I Could Say I'm Sorry

Charmanta radiopersonligheten Christer Lundbergs band är nu tillbaka med en ny laddning snyggt producerade syntpoplåtar. *I Could Say I'm Sorry* har en schlagerstark refräng som blir svår att skaka av sig. Denna trio lär säkert ta över radiovågorna även med sin musik. www.universalpoplab.com

9 Existensminimum

Changing Lines

Med bräcklig sång och maraccasstyrd rytmsektion har gamle Moneybrother-trummisen Magnus "Existensminimum" Henriksson fått *Changing Lines* att låta knaggligare och mer skruvad än vad till och med Bob Hund någonsin åstadkom. Livet blir finare med vetskapen att det finns musikaliska säringar som Existensminimum. www.existensminimum.com

10 Humble Gathering

Sincero

Fisksättras stoltaste klickar verser på svenska och refränger på spanska i sin softa Redline-inspirerade *Sincero* som visar att den svenska hiphopunderjorden lever och frodas. Humble Gathering är anso, inspirerade och väldigt lite macho. Ansoft laidback hiphop för en bättre framtid. www.humblegathering.com

11 Oplen

Desert

"Oplen gör musik i en studio vid den norra polcirkeln och visionen är att göra en rå elektronisk musik med ett hårt sväng som även är vacker." Mannen bakom Oplen heter Henrik

Sunbring. Hans vision verkar intressant. Från plattan *Sunky Beats vol 1* hämtar vi ett alldeles utmärkt prov på hans suggestiva konst. www.oplen.com

12 The Third Try Club

Looted But Refuted

Väldigt Morrissey-ekande *Looted But Refuted* är en låt som passar bra i dessa festivaltider. Dess spralliga melodi fyllt med diverse roliga detaljer får smilbanden att vända uppåt. Norrköpings-trion kallar själva sin musik hemelektronisk pop, kolla in ypperliga EP:n *Social*. www.adoremusic.se

13 My Aspirin Bird

This Is My Jesus

Influenserna sägs vara Oasis, Big Star och Love men Sundsvallsduon My Aspirin Bird skapar ett alldeles eget akustiskt sound där en försiktig orgel, munspel, tamburin och uppriktigt sång är beståndsdelarna. Den skönt rymliga ljudbilden gör att förväntningarna på Daniel och Esbjörn härmed är skyhöga. "My Jesus loves me more than he loves you". www.myspace.com/myaspirinbird

14 Nina Sofia

Don't You Worry People

20-åriga singer/songwritern Sofia Ek sitter i sin lägenhet i Halmstad och spelar in låtar på sin lilla portastudio, en synt och en akustisk gitarr är allt som behövs. Och en mick som plockar upp hennes sårbara stämma. Fina harmonier och hjärtliga ögonblicksbilder blandas till en spräcklig helhet. www.ninasofia.se

15 Marching Band

Letters

Ett egetutgivet tiospårsalbum finns redan ute där glada och spralliga *Letters* inleder. Här förklarar Linköpingsduon att de skriver brev och gärna tar emot dem också. Söta popklanger och infallsrik instrumentering gör att man blir intresserad av Marching Band. "We write letters/we fell that good friends should be kept". www.marchingband.se

16 New Moscow

C'mon Up

Fan vad skönt det är med snärjande och aviga gitarrslingor, såna som John Frusciante ägnar sig åt när han inte jobbar för Red Hot Chili Peppers. David Fransson är till vardags gitarrist i Division of Laura Lee men i detta soloprojekt är indie-rocken mindre skräpig och mer följsam. Mmmm. www.myspace.com/newmoscow

17 Tender Mercies

Weekend Away

Med EP:n *Stories* lägger skottarna i Tender Mercies upp popribban på en utsökt hög

nivå. Stämsången mellan Ross John Clark och Julie Anne McCambridge riskerar att få dig att tappa andan. Innehåller månadens refräng: "Let's go for a weekend away/time is on our side". www.evergreenterrace.se

18 Kristina Westin

Your Voice

Med skönt släpigt sång leder Kristina Westin sin nerviga och mysigt intima countrypop stadigt vid tömmarna. Bördig från Östersund och med erfarenhet som sångerska i The Valets tar hon nu steget ut i sololand, debut-EP:n är här och fullängdaren landar runt nyår. www.alabama.se

19 The Gray Brigade

Feel Like Crying

The Gray Brigades "ryggmärgspop" innehåller såväl bombastiska trummor, söta klockspel, refränggrader som "I just feel like crying" och rent och klassiskt popkomp. Lite Bowie-vibbar kan inte undvikas men debuten som spelas in i höst lovar att bli storslagen och njutbar. www.graybrigade.se

20 The Doits

Take You Out

Refrängstark och välartad powerpop av bästa märke med harmonier lika naturliga som ett spädbarns behov. The Doits stil är clean, producerad som den är av Brainpools Christoffer Lundquist, och hela plattan *Lost, Lonely & Vicious* levererar vad den lovar: kontrollerad och ledig popmusik. www.thedoits.se

21 Isole

Sonic

Även om Isole inte gärna vill kännas vid kategoriseringen noiserock så får de nog vänja sig. *Sonic* är nämligen en skräpig och intensiv rökare som får mig att plocka fram gamla favoritskivan *Clumba Mar* med brittiska Supermodel. Fuzziga gitarrer, nedmixad sång och ett jävla ös! Wow. www.iisole.com

22 Vienna Heat

Shake Your Shoes

Riffglad men ändå radioanpassad rock är Vienna Heats signum. Växjökvintettens retroinspirerade men väldigt egna och bubblande rock'n'roll utmärks främst av Anders Elowssons smått androgyna och kvidande sång. "I do my best/to stand by you". www.viennaheat.se

NOKIA N91

www.nokia.se/nseries

I am my music

Nokia N91 rymmer upp till 3 000* låtar. Växla enkelt mellan samtal och dina favoritlåtar i Hi-Fi-ljudkvalitet. I hjärtat av Nokia N91 finns musiken. Gör den till din.

Nokia Nseries
See new. Hear new. Feel new.

Copyright© Nokia 2006. Nokia och Nokia Connecting People är registrerade varumärken som tillhör Nokia Corporation. Andra företags- och produktnamn som nämns här kan vara varumärken eller handelsnamn som tillhör respektive ägare.

*Utrymmeskapaciteten baseras på en sånglängd på 3:45 och 48 kbps eAAC+-kryptering. Med 128 kbps AAC-kryptering rymms upp till 1 000 sånger.

NOKIA
Connecting People

Vinyl

Amerikanen **Aaron Hedges** har som mål att göra revolution med anarkistiska idéer och minimal techno. Svårt uppdrag kanske, men faktum är att EP:n *The Best Club in the World* (District of Corruption/Import) borde kunna elda på ett och annat uppror. Precist, elegant och kliniskt – utan att för en sekund förlora den nödvändiga kopplingen till dansgolvet. *Uncomplicate Yourself* och *One More Hour* är två omistliga minimalrökare denna sommar.

En annan tolv som inte får missas är **Zentex Pimiö** (Kickboxer/Import). Fantastiskt funkig techhousebomb som påminner en smula om Åmes fantastiska *Rej* från i höstas. Samma gungande takt, liknande melodislingor. Men absolut nödvändig och inte på något sätt ett plagiat!

En legendarisk D.A.F.-skiva har inspirerat Miss Yetti till namnet på hennes skivbolag: Gold & Liebe. Inte mer än rätt att **Robert Görl** från D.A.F. får ge ut en tolv där. *Seltame Liebe* (Gold & Liebe/Import) är i originalet det dubbigaste som herr Görl någonsin skyfflat ur sin producentugn. Dessutom förvånansvärt bra. Minimalt i The Hackers remix och electrodoftande i Miss Yettis. Starkare än allt D.A.F. gjort sedan *Für Immer* för 24 år sedan, fast det säger egentligen inte så mycket.

Lemon8:s *Model8* släpptes 1993 men har levt vidare som teknoklassiker på mixskivor av bland andra Richie Hawtin. Inte underligt att han nu väljer att släppa den på nytt på sitt bolag Plus8/Import. Triss i åttor alltså och visst håller fast den har tretton år på nacken. Minimal, pumpande och filmisk techno med tydliga tranceinfluenser.

Nyligen Sverigeaktuelle **LocoDice** visar på *Seeing Through Shadows* hur djupt ett sound kan bli med ett begränsat antal ljud. Minimalt och magnifikt (M_nus/Import). Att LocoDice tröttnade på hiphopen och började göra techno är något att vara tacksam för varje dag. I alla fall så länge han gör så krispigt sköra spår som *Backrooms Melody*.

Det högteknologiskt glittrande soundet som bolaget Soma gjort sig bekant för med släpp av **Alex Smoke** och **Vector Lovers** bubblar och fräser fint på legendariska *The Black Dogs Riphead EP* (Soma/Dotshop.se). Tre låtar som är lika luftigt lätta som de är dovt nedtyngda. Skön djup techno som framför allt i *Mental Ward Sleep Machine* perfekt fusionerar klassisk Black Dog-IDM med techno. På samma bolag siktar **The Separatists** in sig på dansgolvet med *Shake You Down* i två olika mixar. Men de missar, även om Mark Broom-remixens pitchade syntar väcker låten till liv lite grann.

Från japanska **The Suffragettes** kommer knasigt snubblande beats på *Early GI EP* (Ryrgular/Import). Musik som nästan framkallar yrselattacker och som känns lite för krånglig för sitt eget bästa. Bättre Ryrgularsläpp står chileneren **Christian Dittman** för. Hans *Bajo El Volcan EP* är djup, skimrande gryningsmusik för efterfesten. Undrar just vad det är med Chile och techno... De knäcker ju hela gänget – som exempelvis: Ricardo Villalobos, Luciano och Nico Purman. Och så nu Christian Dittman.

På Kompakts sidolabel K2 sbevar **Gorgos Gatzigristos** till det på *Skip Tutorial* (K2/Import). Inget att gå i taket över, men stråkarna i slutet av titelspåret är mycket vackra. Av underetiketterna på Kompakt är nog Kompakt Pop tristast. Den här gången är det **Gui Boratto** som ger oss stranddragardången *Like You*. Kommer förmodligen att funka utmärkt i kombination med Miami Vice-stuket i sommar. Men så värst

kul är det inte. Tacka vet jag Kompakt Extra och den senaste tolvan därifrån. På A-sidan **Reinhard Voigt, Michael Mayer** och deras rejsmysigare *Transparenza*. Den bygger och bygger för att till sist låta sirenerna ljuda. Mycket skön. På B-sidan låter **Davidovitch** tandläkarborrarna surra över ett ostigt ackord i *Cellophan*. Plastigt och kul snarare än bra.

Med *Don't Forget That You Were Saved in Dada Land/Happy Birthday Mr. President* (International DeeJay/Import) återvänder en svensk favorit: **Olle "Dibaba" Cornéer**. Som vanligt klockren melodi och poppig känsla. Men hårdare, kantigare och sjukare än någonsin. Fräsande syntar och reverbränkt sång. Mums!

Mer svenskt. Tor Löwkrantz är normalt en av medlemmarna i Hundarna från Söder. Solo kallar han sig **Mighty Thor** och gör Stockholmstechno på Adam Beyers Drumcode. Pt. 2 och *Copies of Clones* låter lite väl enformigt hårdlopat. Men när mäktige åsguden trycker ner sina båda låtar *Sleepmode* och *Unmovable* lite mer på djupet så funkar det mycket bättre! Svävande, samtidigt som hihaten piskar skiten ur allt.

Mats Almegård

Album

36 CRAZYFISTS

Rest Inside the Flames

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Jag hade förhoppningar på att 36 Crazyfists skulle låta som tidigare Cave In. Kanske för att första låten på denna skiva heter *I'll Go Until My Heart Stops*, vilket inte är så långt ifrån Cave Ins albumtitel *Until Your Heart Stops*. Nu blev det inte riktigt som jag ville, även om referenserna finns där i form av progressiva metal-partier blandade med lugna passager. Att de inte avlossas med tillräcklig precision och finess är en annan femma. Här gäller i stället det mer standardiserade och melodiska USA-receptet som i många fall ersatt nu-metallen. Uttjatad emo-sång i stället för uttjatad rap.

Mikael Barani

ACT II

Notes About Freedom

CDA

Grymt snyggt konvolut, med absolut fängelsekänsla, på gränsen till osmakligt och lite överproducerat, eller pretto som det ofta kallas i musikbranschen, men (och det är ett viktigt *men*) balanserat på rätt sida. Detsamma gäller musiken som dels är ruffig och smutsig sydstatsrock i svensk tappning, men som också har inslag av snällare country och folkrock.

Om Act II ger dig en déjà vu-upplevelse är det inte helt konstigt. För tre decennier sedan stod nämligen bandet på den svenska schlagerscenen och försökte konkurrera med ABBA. Därefter försvann de i årtal, men nu visar de sig alltså igen. Och faktum är att varken Pelle Appelin eller Rolf Wendin känns avdankade eller gamla och gråa. *Notes About Freedom* är en välproducerad och relativt intressant skiva, som visserligen hade varit mer nydanande 1975, men som funkar även i dessa bråda dagar.

Gabriella Fäldt

AFI

Decemberunderground

UNIVERSAL

Hade för mig att det lät bättre än så här. Betydligt tyngre, mer motsträvt och lite småindustriellt...

Även om åsikten bygger på sporadiska lyssningar så var förväntningarna betydligt högre än *Decemberunderground*. *Miss Murder* låter mer inställsamt än Good Charlotte eller Taking Back Sunday på

allsångsbesök på Skansen. Synonymt med så många andra amerikanska rockakter verkar inte modet finnas där – att just verkligen vara hårda. En piercing och svartfärgad emo-lugg räcker inte långt. Men deras nya video snurrar ju på MTV, så mina invändningar mot deras post-nu metal light lär väga lätt...

Niklas Simonsson

AGORAPHOBIC NOSEBLEED

PCP Torpedo/Anbrx

HYDRAHEAD/SOUND POLLUTION

PCP Torpedo är en fullängdsplatta från 1999 med tio spår som klockar in på 6,40 minuter, som här presenteras i en återutgivning med en extra CD med remixar på låtarna av storheter som Janky Noise, DJ Speedranch, Merzbow och Justin Broadrick.

Medan originalsivan är ett bpm-race på absolut högsta nivå helt utan bromsar så är remixskivan en mycket mer varierad sak. Både galnare och roligare och i vissa fall både bättre och sämre versioner presenteras men nästan alltid versioner som lägger något extra till originalets hänsynslösa vägg.

Det är en skiva som jag har problem att lyssna på i en sittning, men gruppvisa klumpar av låtar funkar perfekt. Vet inte om det säger något om mig eller om skivan?

Mathias Skeppstedt

ARCHIVE

Lights

ARCHIVE/WARNER

När pompösa London-rockgruppen Archive, nu med nya sångaren Pollard Brier, går fel på nya plattan *Lights* låter de som Coldplay. Den parallellen har jag inte dragit tidigare. Eller är det BWO eller Pink Floyd de påminner om? Hur som helst har något gått snett.

Efter 2001 års starka *You All Look the Same to Me* var jag snarare beredd att bedöma andra band med Archive som måttstock – men de lyckades till min besvikelse undvika strålkastarljuset trots att de på nästa platta *Noise* kastade ur sig 2004 års höjdpunkt *Fuck U*. En storslagen och oblyg låt jag fortfarande återvänder till varje vecka. En platta med stort register.

Och nu låter de avsevärt mer som en gäspning. Deras moderna-människan-för-söker-greppa-sin-civilisationsångest-texter blir lika platta som bookleten de är presenterade i. Och musiken känns bara utdragen trots att de nu mest gått ner till tre- och fyraminuterslåtar. *Systems* monotona beats är det enda som håller måttet. Nej, i det här fallet var det definitivt bättre förr.

Gary Landström

RAY BARRETTO

Acid

JOE BATAAN

Riot

WILLIE COLON & RUBEN BLADES

Siembra

CELIA CRUZ & JOHNNY PACHECO

Celia & Johnny

JOE CUBA

Bang! Bang! Push, Push, Push

FANIA ALL STARS

Live at the Red Garter Vol.2

EDDIE PALMIERI

Vanonos Pa'l Monte

LOUIE RAMIREZ

Ali Baba

PETE RODRIGUEZ

I Like it Like That

MONGUITO SANTAMARIA

Blackout

FANIA/BONNIERAMIGO

Latingrooves och störtöskna salsa står som spön i backen i denna värld av återutgivningar från härliga gamla bolaget Fania. Tio plattor från 60- och 70-talet innehåll-

landes partyskrick, smäckra kärleksbalar, karibiskt eldiga slagverk, ohämmad swingmusik, crooning och massvis av skönt blås. Det är så att man gränsar till att överdosera.

De riktiga höjdpunkterna står att finna i den otroliga värmen i musiken, i det breda leendet man begåvas med, snarare än att vissa artister levererar kanonspår. Bredden och toppen i genren var både glädjefylld och funkig och dessa plattor är ypperliga bevis på att musik är en nödvändig del av den mänskliga kosten.

Gary Landström

BONDAGE FAIRIES

What You Didn't Know When You Hired Me
LOBOTOM RECORDS

På *Cyberpunch* från 1990 försökte Cassandra Complex sno åt sig den titel som William Gibson försett hela post-EBM-scenen från USA/Kanada med. De lyckades inget vidare med sin pompösa men samtidigt flörtunna gothrock, peppad med lite syntljöd. Skivans omslag visade en hjälmförsedd cyberkrigare redo att låta bombmattorna falla över Europa.

Svenska duon Bondage Fairies påminner en del om Cassandra Complex. De kryddar också sina tunna gitarrlåtar med syntljöd och sjunger falskt. Men det finns några viktiga skillnader: det finns ingen pompös, uppblåst känsla hos Bondage Fairies. Elvis Creep och Deus Deceptor verkar också ha mycket mer humor än vad Rodney Orpheus i Cassandra Complex någonsin haft. Deras hemmagjorda masker, gayanspelningar och totala skit-i-allt-attityd är riktigt kul och musikaliskt funkar det rätt bra också. *Äppeltysken* måste vara bästa 8-bitars soundtrack till VM.

Mats Almegård

BULLET

Heading for the Top

BLACK LODGE/SOUND POLLUTION

Bullet försöker inte revolutionera hård-rocksgenren. De spelar den sortens musik de själva gillar att lyssna på. Alla killar i bandet håller Judas Priest som favvoband. Näst populärast är AC/DC. Det senare bandet hörs dock betydligt mer i Bullets musik än vad Judas Priest gör.

Bullets målgrupp är så klart de som gillar att lyssna på det som Bullet gillar att lyssna på. Därmed borde de kunna dra folk till sina spelningar. Jag saknar dock en riktig hit. Varken förstasparet eller videolåten *Heading for the Top* får mig att ropa "Hell yeah".

En annan grej att anmärka på är produktionen. Jag skulle vilja ha den mer rivig och livlig. På *Heading for the Top* är produktionen platt, nästan tam som en gammal trogen hund. Kanske efter ordspråket better safe than sorry?

Torbjörn Hallgren

CATTLE DECAPITATION

Karma.Bloody.Karma

METALBLADE/BORDER

Satan is a DJ. Hade snubben i fråga fått ett eget radioprogram hade Cattle Decapitation agerat husband. Gruppen började som ett sidoprojekt till The Locust vilket ännu ekar även om trådarna banden emellan numer är klippta. Det här är bland det köttigaste jag hört samtidigt som det finns en viss finesse och experimentlusta. Men varning utfärdas. Den mix av death metal och flinka fingrar som kommer ur köttkvarnen kräver mycket av sin lyssnare. För min del blir det bara en stor massa efter ett tag.

Mikael Barani

HENRY CHAPMAN

Futurum

A WEST SIDE FABRICATION/BORDER

Magnus Ericsson befinner sig ganska långt ifrån Dynamo Chapel. Han har blivit en en-

sam sångare med gitarr och det enda som skvallrar om tidigare liv är namnet, Henry Chapman. Musiken är politisk, light-punkig och garage-skramlig. Och så, en dos Ulf Lundell-heshet.

Han är en trubadur, en vispoet med intressanta texter men som inte alltid känns hundraprocentigt genuina. Är han verkligen så upprorisk och kritisk, eller har han bara hittat snygga formuleringar? Svårt att avgöra, eftersom jag inte känner mig så betagen som jag ibland kan göra av den här typen av singer/songwriters med skarp textförmåga. Jag lyssnar och funderar men jag drabbas inte direkt av den. Något fattas, helt enkelt.

Dynamo Chapel var en fantastisk grupp, som en gång genererade både långa och vakna rödvinskällar och väckte upp ett intresse för en ny genre. Henry Chapman solo för inte med sig lika mycket, och därmed uppfylls inte de höga förväntningarna.

Gabriella Fäldt

THE CHARADE

A Real Life Drama

SKIPPING STONES/IMPORT

Trion bakom The Charade var svenska indiepop-pionjärer i andra konstellationer i slutet av 80-talet. Och nu gör de det igen – tweeop.

Deras andra skiva profileras hårt som svenska pop av det amerikanska bolaget. Omslaget går i två färger, eller kanske en: blågult. Sången *Dressed in Yellow & Blue* är en självutnämnd VM-låt och har fångat fotbollsspelarnas intressanta personligheter bra. Christian "Chippen" Wilhelmsson framstår i jämförelse som en fräck kille.

Det här är riktigt mesop, med glittrande gitarrer, 60-talsorgel och inte ett endaste moln i sikte. Lite charmigt ibland får erkännas, men som helhet gud så trist.

Johan Lothsson

CHEAP TRICK

Rockford

SPV/PLAYGROUND

Amerikanska Cheap Trick var ett medelmåttigt band som med försynens förtjänst fick till en pärla med sin *Live at Budokan* från 1979 innan de återgick till medelmåttigheten igen. På *Rockford* bjuds det lite av varje: Beatles-harmonier, rockigare tongångar och tyvärr även en oförsvarlig del Smokie-pop som inte känns helt lyckad. *Come On, Come On, Come On* är skivans främsta låt.

Roger Bengtsson

CRACKER

Greenland

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Från att nyligen släppt en platta med nyinspelningar av deras greatest, kommer genast en ny studioplatta. Vet inte tanken bakom det, men nog känns det lite märkligt. Har alltid tyckt att Cracker sällan lyckas få till det så där klökrent, men att det kan finnas ett par hyggliga låtar och melodier per platta. Och i stort känns det fortfarande så, så Cracker skjuter ju sig lite i foten med greatest-plattan färskt i minne. I stort.

För ändå finns det fler intressanta låtar här än på länge. Det som kunde vara mördande tråkigt och gubbigt känns mer vitalt nu. På något sätt. Men trots den lite sugande *Sidi Ifni* och ett par andra utanför ramen gående spår blir helheten ändå bara rätt okej. Det var länge sedan Cracker på allvar lyste upp ens vardag. Men de har i alla fall skapat ett litet ljus. Låt oss se om det är det i änden av tunneln eller bara en eldflyga.

Magnus Sjöberg

M. CRAFT

Silver and Fire

679 RECORDINGS/WARNER

Londonbaserade australiensaren Martin Craft – tidigare i psykedeliska Sidewinder – är bekant från Acceleratorfestivalen härom året. På en mogen solodebut visar han upp ett brett register; bossanova, folk, soul, funk mjukt och trivsamt sammanfogat. All instrument utom trummor spelas av honom själv.

Efter elva varierade låtar lämnas jag ändå tämligen oberörd. Det är onekigen snyggt och skickligt men alltför andefattigt, och faller därför aningen tomt. Tillsammans med kvinnliga bakgrundstämmor har Martin Craft skapat en ganska mysig stämning. Den fina känslan tar jag med mig. Även om det blänker till emellanåt förmår Craft inte starta någon riktig låga.

Johan Lothsson

CRIME IN STEREO

The Trouble Stateside

NITRO/SOUND POLLUTION

The Trouble Stateside inleds med ett snabbt riff och Kristian Hallberts maniska skrikande. Efter detta är det lätt att tro att Crime In Stereo kommer att bjuda på en statisk uppvisning i hardcore-teknik. Men de visar upp mer än så och upprör säkert många puritaner som anser att det inte är okej att blanda HC med lite softare grejer. Här finns melodier, en känsla för pop och till och med en ballad.

Det är underbart när band vågar röra sig utanför genrebundna ramar, och jag kan inte annat göra än att lyfta på hatten för Crime In Stereo.

Mikael Barani

CURRENTS

First New Tomorrow

AIRWAVES

Currents nämner en hel del referenser som jag kan tycka är helt bra: Blonde Redhead, Unwound och Deerhof. Speciellt Unwound verkar de ha lyssnat mycket på och kanske Sonic Youths poppigaste stunder. Ni vet, lågt mixad sång och kluriga gitarrer, lite emo så där. Trots detta känns det hela väldigt oegt, anonymt och inte alls särskilt upplyftande. Det sista kanske inte är meningen men det är ofta lite väl anonymt. Jag tror dock att de hittar en liten men trogen publik i USA, Danmark och Holland/Belgien. Så vad ska jag skriva för superlativ för att fixa lite bokningar där? Hjälp mig någon, hjälp Current, de vill väl och är duktiga.

Fredrik Eriksson

ANNA DAVID

Anna David

PLAYGROUND

Den unga danskan Anna David stod för förra årets största genombrott i vårt grannland med singeln *Fuck dig* där hon målande ber sitt ex dra: "For al den tid jeg aldrig får tilbage/For alle de gange du har skuffet mig, ja/Og glemt mig, gemt dig, brugt mig, fuck dig". Det är en text som hade varit tveksam på engelska och definitivt inte funkade på svenska.

Jämförelserna med Robyn är oundvikliga men Anna Davids debutplatta är inte alls lika experimentell och betydligt anonymare. Kanske lite jämnare än Robyns senaste, på gott men framför allt på ont. Det här är traditionell radiosoul som i sina bästa stunder har en lätt anstrykning av P-funk, västkusttrap eller dancehall.

Superfly är en ganska pinsam uppvisning i danskarnas fascination för engelska låneord. Uttryck som "fest on the block" är kanske roliga men inger inget större förtroende för Davids låtskrivande. Bal-laden *Når inge andre rør dig* är okej men Davids lugna låtar får mig mest att tänka

på Orups debut. Inget större fel med det men nyskapande är det ju verkligen inte.

Nä, musikaliskt är anrättningen ganska slätstruken. Man måste nog uppskatta det danska språket i samma utsträckning som jag för att finna något större värde i Anna Davids debutplatta.

Isac Nordgren

DEATH SS

The 7th Seal

REGAIN/BORDER

Det finns en skiva i min samling som jag enbart köpt för glada skratts skull. Den heter ... *In Death of Steve Sylvestre* och är signerad italienska Death SS. Bara en titt på bilderna gör mig togglad. Det här är skräckmetalens Spinal Tap. Långt före Lordi klädde de ut sig till mumie, varulv, zombie, vampyr och Döden. Deras version av Alice Coopers *I Love the Dead* är absolut det sämsta jag någonsin hört på vinyl. Hela ... *In Death of Steve Sylvestre* led av dålig engelska, stela trummor, hemsk sång och kasst ljud.

Alla de här ingredienserna är dock perfekta för att bli ett kultband, som alla dunkar i ryggen men fnissar åt när ingen ser på. Death SS själva hävdar dock att första plattan led av brist på pengar.

Nu har kultbandet Death SS utvecklat sin musik till poppig, kommersiell elektronisk hårdrock. Det engelska uttalet har blivit bättre men känns forcerat. Sängen däremot, är betydligt bättre. Men det är fortfarande uselt. Utvecklingen mot sockersöta refränger och inställsam Marilyn Manson-musik har varken gjort Death SS bättre eller sämre. Det naggar däremot på bandets identitet.

Torbjörn Hallgren

ANI DIFRANCO

Carnegie Hall 4.6.02

RIGHTEOUS BABE/BORDER

Musiker med civilkurage och politiska åsikter, men samtidigt utrustade med hyfsad tajmning, är ofta sevärda. Och när Ani DiFranco spelade på klassiska Carnegie Hall i New York endast sju månader efter 9/11 lyckades hon balansera det hela riktigt bra. Innehåll och budskap går inte förlorat, samtidigt som inga egentliga tåramp kan märkas. Nu ges denna spelning ut på skiva.

Även låtmässigt är DiFranco riktigt bra live. Även när hon kör helt solo med akustisk gura – som i detta fall – lyckas hon ändå pricka låtarna och fylla dem med mening och innehåll. *God's Country* och *Subvision* håller riktigt god klass. Så god att man själv vill uppleva henne live, för hon verkar i alla sammanhang vara en riktigt stor karaktär.

Niklas Simonsson

DISCO DIGITALE

Computer Dreams

KILLING MUSIC

Med glimten i ögat går det att komma undan med mycket. Ibland kan det till och med vara en essentiell del av konceptet (läs: The Kristet Utseende). Men oavsett hur mycket glimt göteborgska Disco Digitale har i sina ögon är de så fantastiskt dåliga att jag blir blind för någon eventuell charm.

De roas tydligen av att komponera simpel syntpop inte helt olik kollegorna Thermostatics. Men där Thermostatic börjat gymnasiet och endast bör öka sånglektionerna går Disco Digitale på dagis och behöver hjälp med allt från näringsintag till byte av blöjor. Nä, rikta hellre hörseln mot ställkamraterna 047, där har Göteborgs syntpoppare mycket att lära.

Christian Thunarf

DIVERSE ARTISTER

Africa Plays On...

BECAUSE/WARNER

Stora skotillverkaren, vars logga inte är en panter, har utan betänkligheter satt ihop en skiva med afrikansk svängig musik som de åker snålshjuts på. Mycket är tidigare utgivet material men det låter onekligen så bra som man önskar när artister som Amadou & Mariam, Baaba Maal, Roy Ayers & Fela Kuti och John Legend deltar. Skönast är Wasis Diops omgörning av Talking Heads-klassikern *Once in a Lifetime*. Och som av en slump dimper *Africa Plays On...* ner i samband med Fotbolls-VM... Vilken tur!

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

Silva

MIASMAH/DOTSHOP:SE

Misamah har tidigare släppt MP3:or på nätet. Nu har det blivit dags för labelbossen Erik Skodvin att samla ihop krafterna ytterligare och släppa en samlings-CD. Att Skodvin normalt producerar musik i duon Deaf Center är ingen direkt överraskning med tanke på hur musiken på denna samling låter. Mörkt och filmiskt, där klassisk musik möter modern elektronisk. Ganska exakt som Deaf Center själva, eller som mästaren i genren – Murcof.

Silva är alls ingen dålig samling. Bidrag från rutinerade producenter Julien Neto och Ryan Teague förhindrar naturligtvis det. Det är en perfekt introduktion till den som vill kolla in hur det kan låta när kammarmusik möter elektronik. Har man redan lyssnat in sig är det lite mindre kul. För samtidigt som samlingen är bra så är den också väldigt förutsägbar och lider starkt av en Murcof-stämning som i vissa fall känns plagierad.

Mats Almegård

EAST

Pathfinder

OPUS3/CDA

Bert "East" Östlund går loss på ett antal gitarrer och visar upp vilka olika ljud de kan inneha. Något annat på *Pathfinder* känner jag inte är relevant. Även om många låtar kunnat tjäna som soundtrack till 70-talsbarnprogram – inget ont i det – så känns hela konceptet lite väl 70-talsjazzigt för att passa min 80-talssoffa om kvällarna. Några rätt hyggliga låtar, men det känns mest som ett soundtrack till en intim film-middag med plysch där inte jag är med...

Magnus Sjöberg

EIDOLON

The Parallel Otherworld

ESCAPI MUSIC/SOUND POLLUTION

Kanadensarna i power metal-kvartetten Eidolon presenterar en genremässigt tung skiva med stora atmosfärer och hetsigt gitarrspel. Deras styrka är att de blandar in thrashiga tongångar från tidigare dagar. Ackorden är ibland aviga och dissonanta vilket skapar en snyggare helhet än om de bara skulle köra på det klassiska hjälte-ljudet. Sen kan man alltid undra hur pass originellt det är att fyra intron på raken låter oerhört lika och matigt ifrånande. Men det påverkar inte helheten i övrigt.

Mikael Barani

RADNEY FOSTER

The World We Live in

ROOTS/BORDER

Bakgårdsountry där de stereotypa texterna handlar om hur det är att vara man med gitarr från Texas. Och att hela tiden värja sig mot alla kvinnor som vill komma innan för kalsongerna. Självklart får de vänta snabbt tills ölen är urdrucken och cigaretterna är slut. Hank gjorde det svar-tare och vackrare. I Radneys fall blir det aningen uttjat och plump. Bäst med *The*

World We Live in är gästsångerskorna, eller de som fått rollen att agera barhoppor; Sarah Buxton, Emily West och Kim Richey. De gör plattan värd att lyssna vidare på.

Per Lundberg GB

GENERAL KNAS

Äntligen har rika människor fått det bättre

SWING KIDS/BORDER

Ensam är stark heter det. Och vrålstark är just vad General Knas röst är. Rösten vars karaktéristiskt grova sound många känner igen från Svenska Akademien – och han är stark även utan sitt band. Men dock lite ensam... Ensam fast han har med sig Råven från Svenska Akademien, DonCho, Kapten Röd och Roots Disciples Band som backar honom genom albumet. Det är väl antagligen för att jag är van att höra hans toastande i kontrasterande symbios med Leia, Sture Allén och gänget, som det känns konstigt. Men konstigt betyder inte illa. Det handlar mer om att vänja sig. Texterna är skarpa och Sveriges och Svenska Akademiens kanske fetaste röst har många budskap att dela med sig av.

Äntligen har rika människor fått det bättre innehåller många olika stilar både musik- och textmässigt. Albumet osar samhällskritik och är verkligen rätt i dessa valtider. Beaten är inspirerad av bland annat 80-talets electro, roots och hiphop med ständigt närvarande reggae i grunden så klart.

Efter elva låtar gillar jag fortfarande generalens sjukt sköna toastande, men samma känsla som infunnit sig tidigare har försvunnit. Kvar är en liten besvikelse över att hans råa grova röst kan kännas monoton och nästintill vanlig. Jag hade föredragit om General Knas fortsatt vara så där exotisk och speciell.

Therese Ahlberg

GENEROUS MARIA

Electricism

BUZZVILLE RECORDS

Det är inte särskilt upphetsande att blanda stonerock med Alice In Chains, och det sprakat inte särskilt mycket om *Electricism*. De slöa riffen blir till en enda gegg där den ena låten rinner in i den andra medan jag tycker att det är intressantare att kolla på träden som svajar fram och tillbaka utanför fönstret. Här har man helt enkelt inte lyckats med att låta originella eller intressanta inom genren. Allt jag ser och hör är öken.

Mikael Barani

GEORGE THOROGOOD AND THE DESTROYERS

The Hard Stuff

EAGLE/PLAYGROUND

Jag har tidigare gärna sett George Thorogood ungefär som ett block trä. Profillös och rätt trist. Men har efterhand insett att det egentligen är rätt så ordentligt orättvist. Han skrev ju ändå *Bad to the Bone*. Även om det är just bluesrock gamle George gör, även om jag ofta kan hyperventilera av minsta lilla ton standardiserad, rutiniserad bluesrock. Jag vet inte, men jag tror det är den lilla självdistans han ändå lyckas uppvisa i intervjuer och i framtoning som gör det. Jag tycker ändå att det faktiskt hörs på skivan. Det är inte min grej, det ska mycket till, det måste bortom all likriktning, för att jag ska köpa konceptet. George Thorogood lyckas ändå gjuta liv i lite av min njugghet. Men inte så att jag faller.

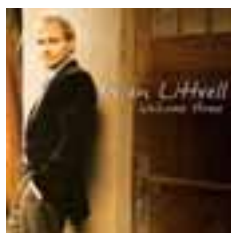
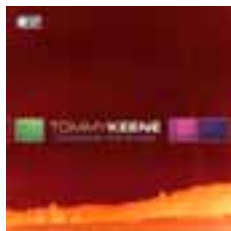
Magnus Sjöberg

OA GUNNARSSON

Tung som bomull – lätt som bly

CMC/UNIVERSAL

Jag vet inte riktigt vad jag tycker om Oa Gunnarsson. För det skulle vara lätt att avfärda honom och hans musik med att

det mest låter som en korsning av Sven-Ingvars och Ola Magnell. Men det är också ett argument till att inte avfärda det hela, för det finns inte alltid en naturlig koppling däremellan, och det Oa Gunnarsson gör är inte den länk man tror, den är mer naturlig än man tror. Tyvärr lider albumet också av den visdom som mogna män med gitarr alltid sprider kring sig. Det är samma reflektioner, samma betraktelser; formulerade på ett annat sätt, men ändå samma, i samma förpackning. I genren är det absolut inte dåligt, det är till och med rätt okej. Traditionell singer/songwriter på det där sättet som för några år sedan kallades visa. Och ett par låtar, som *Brevet till farsan*, som går utanför de alltför vanliga reflektionerna och betraktelserna är faktiskt riktigt bra.

Magnus Sjöberg

ANDERS JOHANSSON

Anders Johansson

MONK/UNIVERSAL

My god, finns det fler? Snällt ansade och blonderade valpiga pojkar med sammetblick. Det är inte bara namnet som är farligt lik schlageraktuella Andreas Johansson. Möjligheten att Anders Johansson är en ren och skär kloning finns. Den ljuva och bedjande rösten har han i alla fall, och de grätmilda texterna. Visst önskar vi kvinnor att män ska ha känslor, och visst får de gärna visa dem, men ibland går det till överdrift. Om det dessutom tonsätts med musik som det går att vrida en hel flaska flytande Milda ur blir det åtminstone för mycket för mig. Jag slår bakut.

Anders Johanssons självbetitlade skiva stjäl säkert flera unga hjärtan och han skulle helt klart få högsta betyg i Berts berömmelseskola. Potential finns även för att bli upptäckt av en talangscout på jakt efter räglönda svenska gossar, eller artister till nästa års upplaga av melodifestivalen. Allt det där har *Andreas Johansson*... och hundratals andra artister. Dessvärre.

Gabriella Fäldt

SETH KAUFFMAN

Ting

ROOTS/BORDER

Med ostämnda instrument, medvetet usel produktion, otighta arrangemang, studiolekstuga och meningslöst flummande kan han väl inte räkna med att bli tagen på allvar?! Det värsta är att han troligen fått mig exakt dit han vill...

Christian Thunarf

KAZAKSTAN

Kazakstan

KATALYST

Debutalbum av ett band med rötterna i Särö söder om Göteborg. Två av medlemmarna i Kazakstans är syskon. Deras pappa Freddie Skantze spelade med Tages, en svensk popexport med ett genuint brittiskt 60-talssound.

Killarna i Kazakstan är framförallt influerade av amerikanskt 90-tal i sitt låtskrivande. Sångaren låter kanske lite väl likt Bright Eyes Connor Oberst. Musiken är en blandning Calexico-postrock och powerpop. Storslagna episka poplåtar med trumpet som påminner mycket om David & The Citizens.

Kazakstan kommer sålunda inte få lika stora framgångar som Tages.

Johan Lothsson

RONAN KEATING

Bring You Home

COLUMBIA/SONYBMG

Nej, Ronan har inte blivit roligare med åren. Ansiktet har inte blivit rynigare (fortfarande sockersött) och rösten har inte mognat. Samma pojkbandspotentiella målbrottsröst, en blandning mellan nasalt och försök till machomanligt, och småkata

framtoning. Ronan känns spontant som en manlig Britney Spears i början av karriären. En ungtjur som vill verka oskyldig och skyldig på samma gång.

Det är ganska uppenbart, misstänker jag. Min allergi mot Ronan Keating är allvarlig. Den uppstod vid första mötet med filmmusiken till den för övrigt charmiga filmen *Notting Hill* och har fortfarande inte kunnat botas. Kära Ronan Keating, you said it best when you say nothing at all.

Gabriella Fäldt

TOMMY KEENE

Crashing the Ether

ELEVEN THIRTY/BORDER

Well, tänker jag. En kille till med akustisk gitarr med ett rockband i ryggen som sjunger om New York. Hur kul är det? Och kanske framförallt: hur många sådana killar finns det?

Tommy Keene skiljer sig inte alls från mängden. Han sitter i samma soffas som Ryan Adams och Jesse Malin och sippar Bud. Tommy Keene är varken sämre eller bättre än nämnda artister. Bara jävligt lika. Hans röst sticker inte ut. Inte låtarna heller. Förutom *Alta Loma* som handlar om en stad i Kalifornien. För den har tvåstämmigt gitarrsolo á la Scott Gorham och Brian Robertson. *Crashing the Ether* är bara ett stort jaha.

Väntar med spänning på nytt från Richard Buckner istället.

Per Lundberg GB

THE KRISTET UTSEENDE

Sieg Hallelujah

SOUND POLLUTION

Jag erkänner direkt att jag aldrig har lyssnat på TKU, någon punksamling undantagen. Övriga punkter är därför stor när *Allelujah geis/Sieg Halleluja* sätter igång med en stenhård spark i mellangärdet. Produktionen är mycket tyngre än väntat och låter mer hårdrock än punk. Pastor Fahlbergs familjära röst mäsar ut budskap om religion, sex och samhällskritik på ett humoristiskt sätt. Det är svårt att inte dra på smilbanden och tycka att TKU är ett gäng roliga snubbar som gränsar till folklighet – texterna och musiken undantagna förstås.

Mikael Barani

LASSE FABEL

Idioten

DESTINATION/BONNIERAMIGO

Enligt spoken word-artisten Lasse Fabel vistas han på löjligt vassa beats. *Idioten* är en samling ofta politisk beatpoesi ackompanjerad av välgjorda produktioner signerade Jimmy Ledrac, Aegiz och Svenska Akademiens Simon Vikokel.

På låten *Klenast tro i hela kommun* har Lasse Fabel en avslappnad framtoning som väl flyter på över reggaevibbarna. Det Promoe-gästade spåret *För feta män har äventyret ingen lockelse* är med sin mörkare framtoning ett lyckat samarbete. Med raden "Jag samlar kraft/opererar med titthål långt ner in i girigbukens bål" visar Lasse Fabels sin förmåga att måla med ord.

Det samlade intrycket efter tio låtar och den avslutande 27 minuter långa sagan är dock att *Idioten* känns alltför skör och stundtals pretentiös. Lasse Fabel är påtagligt teatralisk och därmed förmodligen suverän att se live, men efter skivans två ovannämnda höjdpunkter känns resten torftigt.

Erik Hjortek

LESS THAN JAKE

In With the Out Crowd

WARNER

Det tar tydligen aldrig slut...

Har påpekat det gång efter annan, men det är omöjligt att kringgå faktumet denna

gången. För det är smått obegripligt hur USA kan fortsätta producerande rockband i olika förgreningar som är kopior av varandra. Var görs banden? Var finns dessa fabriker gömda? Borde inte spionsatelliter snappa upp i alla fall små spår och ledtrådar? För Less Than Jake är verkligen en billig bootlegkopia av så mycket annat. Simple Plan, Good Charlotte – förlagorna är flera. Men Florida-snubbarna i Less Than Jake lyckas förvalta arvet genom att leverera ett album helt utan spänning eller nerv.

Leksakspunk med skafflörtar som kom inbakat i omslagspappret har, sina redan uppenbara begränsningar till trots, aldrig varit mer odramatiskt eller oattraktivt.

Niklas Simonsson

BRIAN LITTRELL

Welcome Home

REUNION/SONYBMG

Gamle Backstreet Boys-charmören Brian Littrell försöker kamma ner den blonderade luggen över det retiranderande härfastet och behålla sin solbrända pojkbandsstjärnstatus genom att (surprise, surprise!) sjunga ljuva kärlekssånger för trånande flickors tonårshjärtan. Han underhåller också sin image som hallelukille med sånger om Jesus och tro, familjeljycka och andra medelklassdrömmar. Som du kanske förstätt är *Welcome Home* en erbarmlig platta fylld av klichéer och endimensionella bilder. Jag blir alltid lika besviken på artister som lyckas spela in plattor utan vare sig glöd eller passion. Vad är poängen med att fejka känslor?

Gary Landström

LOW SEASON COMBO

Low Season Combo

LOW SEASON RECORDS

Low Season Combos debut är egenproducerad, och med det i tankarna känns det ändå rätt habilt. Men det finns annat som känns rätt tradigt. För ibland låter de så mycket som de här banden som för några år sedan gjorde ett försök att låta som gitarrbaserad pop, gärna brittisk, från början av 90-talet. De partierna känns ibland lite väl tradiga. Men Low Season Combo är, trots allt, mer än så. För det är inte alltid de låter som en karbonkopia av vilket band du vill från tidiga 90-talets An Emotional Fish till Three Doors Down. Det finns ändå något som tar det bortom det. Men det känns inte som att det räcker, trots att det finns något som ändå sticker ut och gör dem mer än bara något i mängden, det innebär inte att det är så himla skoj alla gånger. För det utmynnar ändå i en rätt trist massa som man på något sätt tycker man hört förr. Lite synd, för här känns ändå som att det fanns något att leka med.

Magnus Sjöberg

LUCA TURILLI'S DREAMQUEST

Lost Horizon

MAGIC CIRCLE/PLAYGROUND

Ytterliggare en ny soloplatå av Rhapsody-gitarristen. Under namnet Dreamquest sitter han vid keyboarden och hämtar inspiration från storheter som Chopin och Scriabin. Resultatet beskrivs av skivbolaget som "Symphonic electro-metal". För er som inte är bekanta med utrikiska kan jag avslöja att på svenska betyder det genomtråkig och överpretentiös operahårdrock.

Roger Bengtsson

LENA MALMBORG

A New Time, a New Life, a New Religion

SONYBMG

Igenkännande, var ordet. Abba-intro, Bo Kaspers-svängigt, Lisa Ekdahl-nasalt och Frank Sinatra-piano. En salig blandning av alla möjliga influenser och känslor med

ett helt godkänt resultat. Svängigt och lätt jazzigt och inte särskilt svårlyssnat.

Lena Malmberg är en smålandstjej, egentligen hemmahörande i Värnamo, men musikaliskt låter hon relativt världsvan. Om det sedan är fördomarna om smålandsskogarna eller inte som gör att jag kan urskilja vissa religiösa influenser, vet jag inte. Men, det spelar mindre roll då de inte stör. Musiken är ett potpurri av små intetsägande beståndsdelar som bildar en mer karaktäristisk helhet, om än inte på något sätt unikt.

Gabriella Fäldt

MARBLE

Bam!

MASSPRODUKTION

Marble spelar glattigt punkpop med direkta låtbyggen; alltså hitbetoning, skippade bryggor och strukna solon. De frontas av Tove och Helene med var sin mikrofon och gitarr. Sångerskorna är av kaxig karaktär och lär få en del second hand-korrekt klubbmanniskor på fötter. Det är avskalat och minimalistiskt – de tio låtarna klockar in på blott 24 minuter. Det sjungs om "rude boys", "designer jeans", Johnny som tappat sin gitarr och Nancy Drew.

Så när *Bam!* äntligen lämnat CD-spe-laren förpassas tonerna per automatik ur minnet för att bereda plats åt musik som utmanar. För det här har gjorts så många gånger förr och så många gånger bättre.

Christian Thunar

MERCY KILLERS

Bloodlove

HELLCAT/BONNIERAMIGO

Frontfiguren i Mercykillers, Craig Fair-baugh, spelar också i Lars Frederiksen & The Bastards och i The Transplants. Alltså måste han vara rätt bra polare med Tim Armstrong, som ju även han spelar i Transplants och som dessutom produ-cerat och släppt Lars Frederiksens band på sitt skivbolag Hellcat. Så måste det vara. Den kompislänken måste vara enda anledningen till att Mercykillers fått släppa en skiva.

Jag har i alla fall extremt svårt att hitta något jag gillar med *Bloodlove*. Tänk er talanglösa Social Distortion-kopior med ett par gamla heavy metal-plattor under armarna. Fy.

Daniel Axelsson

METAL CHURCH

A Light in the Dark

SPV/PLAYGROUND

En hel drös gamla thrashband har kommit tillbaka och släppt riktigt vassa plattor på senare år. Tankard, Overkill och Exodus är några exempel. Metal Church må ha haft visst inflytande för scenens utveckling i mitten av 80-talet men har inte så mycket att komma med längre. *A Light in the Dark* är en märkligt missvisande titel på ett halvfartslunkande och onödigt försök att visa var skåpet ska stå.

Roger Bengtsson

ESSRA MOHAWK

Love is Still the Answer

MUMMY PUMP

Skenet bedrar. Efter att ha inbillat mig att jag kan se på skivomslag hur de låter konstaterade jag att Essra Mohawk levererar spännande och färgstark reggae med rastafålor och sydländsk hetta. En kvinnlig Bob Marley. Men, icke. *Love is Still the Answer* har visserligen hippiereferenser men bara i texterna som svämmas över av kärleksbudskap och kvalificerat flumflum. Musiken låter som vilken kommersiell tuggummipop som helst. Ganska långt från Marley med andra ord.

Förmodligen röker Essra Mohawk mindre gräs än ovannämnda reggaeung, men i sammanhanget är det inte till

hennes fördel. Omslaget ser visserligen ut som en hallucination (hur nu en sådan ser ut?) men sångerskan är en välfriserad amerikansk skolflicka som på sin höjd gör ett försiktigt uppror mot föräldrarna. Pas-sande på Hem och skolas nästa årsmöte kanske, men inte potentiell pallplats i min ruffiga skivsamling.

Gabriella Fäldt

MOI DIX MOIS

Beyond the Gates

GAN-SHIN/SOUND POLLUTION

Jag vet inte vad jag ska säga, för detta är helt otroligt. Moi Dix Mois är ett projekt från den japanska kläddesignern och multiinstrumentalisten Mana. Han och hans mannar ser ut som japanska versioner av Siouxsie i kläder från franska revolutionen. Musiken är ett totalt hopkok av svulstiga orgelmattor, symfoniska metalstycken, gitarsolon och hårda beats. Det finns nästan en röd tråd, men den är så totalt överproducerad och gömd bakom alla musikaliska infall och poppiga refränger och orgelsolon att den är omöjlig att hitta. Det känns svårt att ha en fast åsikt om det här, jag pendlar konstant mellan total avsky och gudadyrkan, och ändå känner jag att jag inte kommer att spela skivan speciellt mycket. Och inte för att den är dålig utan för att det bara är för mycket. Men definitivt det mest originella i år. Utan konkurrens.

Mathias Skeppstedt

MÖTLEY CRÜE

Carnival of Sins – Live

SPV/PLAYGROUND

Mötley Crüe anno 2005 lyckades fortfarande uppröra. Onekligen en bedrift – men sådan var delar av responsen efter bandets spelning på Sweden Rock Festival ifjol. En fyra i en tidning för ett bra levererat gig gav istället en etta i en annan dagstidning, den senares största anmärkning var den förlegade kvinnoosynen. Upprörande – för att de har bibehållit en av de tre grundstenarna i rockens absoluta fundament. Intressant...

Som gammalt fan är det skoj att se bandets inställning, att det gamla materialet tillhör det starkare de gjort. Bland de tio första låtarna på denna livedubbel härrör nästan alla från tiden 1981-1983. Sam-manlagt hittar jag tre spår med mindre än tio år på nacken. Det luktar lite "tack-och-farväl" i låtvalet alltså, och dessvärre i framträdandet också. Flera låtar slarvar man bort, Vince Neil sjunger inte direkt som en gud och Mick Mars ålderskrämpor tar tydliga tributer på gitarrspelandet. Så det är blandade känslor som framträder under lyssningarna av *Carnival of Sins – Live*. Att de kör låtar som *On with the Show* från debuten *Too Fast for Love* är skitkul, men åldern tar som sagt ut sin rätt. Med råge – så frågan är hur många fler plattor bandet kommer att släppa.

Niklas Simonsson

NILE

In the Beginning

MEGA FORCE/PLAYGROUND

In the Beginning innehåller Niles tidiga, svåråtkomliga inspelningar *Festival of Atonement* och *Ramesses Bringer of War* från 1995 respektive 1997. Låtarna från den senare finns redan på Niles första släpp *Amongst the Catacombs of Nephren-Ka* från 1998, men kommer här i originalversioner.

Men det är mer komplicerat än så, för Relapse Records gav ut precis den här samlingen redan för sex år sedan. Numer har Nile dock inget kontrakt med Relapse, och har precis gjort klart med Nuclear Blast. Så till musiken:

Vad Nile är mästare på är att skapa stämning. Låten *Wrought* är som en dröm-

färd genom ett överraskande landskap. *The Black Hand of Set* har riff som får håret att resa sig, särskilt introriffet. Min favorit för dagen och sinnesstämningen är *Die Rache Krieg Lied Der Assyriche*, med en lika hypnotiserande kör som i The Doors klas-siker *Five to One*.

In the Beginning är fröet till den fan-tastiska death metal som Nile spelar idag. Senaste plattan *Annihilation of the Wicked* var utan tvekan förra årets bästa platta alla kategorier. Är du ny i gamet – lägg pengarna på den istället. Köp sedan den här samlingsplattan.

Torbjörn Hallgren

NOVEMBRE

Materia

SNAPPER MUSIC/SOUND POLLUTION

Novembre kommer från Italien och *Materia* är deras femte fullängdare. När jag först fick den här skivan så fastnade jag direkt. Omslaget är ett blekt och ljus fotografi på en liten pojke som står och tittar på en stad av fabriker täckt av dimma. Väckande vackert och väldigt stilrent. Tyvärr stannade min glädje där då Novembre visade sig spela en smörig sörja till hårdrock som borde dött ut för länge, länge sedan. Det finns inte mycket positivt att säga om det här, det är urbota tråkigt, dött och själlöst.

Mathias Skeppstedt

INGEMAR OHLSSON

Blue Topaz

BLUE TOPAZ

Ingemar Ohlsson är cellist, dirigent och kompositör, och dessutom grundare av skivbolaget Blue Topaz. Och med hjälp av Björn Elmgren på sång är här debutverket. Och så grått seriöst det känns, seriöst utan någon som helst form av glädje eller espi, trots att ambitionen ändå finns där och märks. Ungefär som en Åsa-Nisse-film. Olika musikaliska stilar trängs utan att ges ett sammanhang, och utan att ges liv och gnista. Bitvis så tråkigt och trött att man somnar. Bertil Boo, vart tog du vägen?

Magnus Sjöberg

OUTLANDISH

Closer Than Veins

RCA/SONYBMG

Dessa tre framgångsrika nydanskar fortsätter att producera lättsmält poppig r'n'b med latinorötter på ett flertal språk där deras gråtilda melodier och refränger (inklusive barnkör!) blandas med visst mått av social reflektion. Att jag låter nedvärderande kan du ta med en nypa salt, trion sjunger om att MTV suger och att alla är jämlika vilket ju trots allt tyder på verklighetsnärvaro och fingertopps-känsla. Så *Closer Than Veins* budskap när ändå fram. Och beatsen är ju tajta och slicka. Vad är då problemet? Framförallt kanske att närvaron vid micken är slätstruken som radioanpassad r'n'b alltför ofta tenderar att bli. De ställer helt enkelt bara in skorna. Den musikaliska delen av Outlandish känns istället mer spännande än den vokala. Som burleska *Beyond Words* med sina melodiosa blåsararrangemang och mjuka Emir Kusturica-känsla. Eller orienta-liska Reggada. Men sammantaget är detta en popplatta som ändå bara kommer att hamna högt på försäljningslistorna.

Gary Landström

PANIC! AT THE DISCO

A Fever You Can't Sweat Out

WARNER

Återkommande medverkan i NME är inte längre en garanti för vare sig kvalitet eller framgång. Så att britererna blåst i stora hypetrumpeten sista tiden för Las Vegas-sönerna Panic! at the Disco kan snarare vara till nackdel än till fördel. Och att bandet jämförts med stadsgrannarna The

Killers är inte heller rättvist, eftersom de sistnämndas debut är betydligt starkare än *A Fever You Can't Sweat Out*.

Visst är det lite bättre än de flesta halv-alternativa amerikanska rockband, men deras debut saknar ändå klara idéer och riktigt bra låtar. Att i dagsläget efterlysa en unik stil är ganska svårt, men alltför många har nu hakat på taget med smålån från 80-talet. Bara för att Bloc Party lyckades innebär inte det att det är fritt fram för länsning. Dessutom hamnar tilltaget med långa lättilltar direkt på minuskontot – *There's a Good Reason These Tables are Numbered Honey, You Just Haven't Thought of it Yet* är det längsta. Bakläxa!

Niklas Simonsson

PAPERBACK FREUD

Roller

PLUG OR DIE

"I ain't the last in line/cause Ronnie James is standing right behind" sjunger Paperback Freud och skjuter sig i foten. Såna där tokiga texter, i det här fallet en flört med Ronnie James Dio och hans låt *Last in Line*, gagnar aldrig någon. Inte heller Paperback Freud, vars texter annars är spännande och oförutsägbara.

Musikaliskt finns det också referenser till Dio, i form av hans gamla band Rainbow. Svenska Paperback Freud spelar nämligen skinnväst-rock'n'roll med rötterna i hårdrocken från 70-talet.

Det här är en platta som inte tar Paperback Freud till stjärnstatus. Men det blir många bokningar på sådana där hak där skruvkorken till Jägermeister aldrig kladdar igen.

Torbjörn Hallgren

PAUL LAMB & THE KING SNAKES

I'm on a Roll

BLUE LABEL/PLAYGROUND

Gubbig, gubbigare, gubbigast? Paul Lamb skulle sopa mattan med vilken äldre herre som helst. Hur någon orkar och vill lägga tid, pengar och kraft på att spela och distribuera denna totalt intetsägande dansbandsblues övergår mitt förstånd. Det är Paul Lamb och hans likar som får barn att skratta åt sina föräldrars musiksmak.

Christian Thunar

PRIVATE ANGUS

The Tragical Misery Tour

PLUGGED

Kompletterandevariation är en bra nyckel när du ska sätta ihop ett bra blandband. *The Tragical Misery Tour* är ett debutalbum som komponerats ihop med detta i åtanke. Kvartetten med rötter i Göteborg har tydligt visat sin saknad till den musik som de växte upp med. Influenserna lyser tydligt igenom från första Sting-doftande spåret *Western Civilisation* till sista Beatlesglada *The Tragical Misery Tour*, däremellan bjuds du på allt från Pearl Jam till Maroon 5 och Red Hot Chili Peppers.

När jag låter albumet tränga in i mina öron förs jag snabbt tillbaka till klassresan i nian och den långa bussresa som krävdes för att nå slutmålet. Öronsnäckorna delades med närmaste granne och skiva valdes efter vem som satt bredvid. Private Angus har dock varit förutseende och satt ihop skivan för att den ska passa likaså den vackra flörten Anna som sportfånen Matte eller grunge-Markus.

Albumet visar igenkänning och har stor bredd, det går inte att ta miste på att det lagts ner mycket tid för att resultatet ska vara precis som bandet önskat. Tyvärr känns det dock i slutändan lite överproducerat och resultatet glättigt och sötsliktigt.

Samuel Olsson

PSYCH ONATION

Symphony of Death

THE MUSIC COMPANY/BONNIERAMIGO

Ta Garbage, blanda det med Skunk Anan-sie och lägg sedan till en hel drös tunga gitarrer som får pulsera genom blodet så att det snabbt koagulerar. Psych Onation är det som Lambretta inte lyckades med, så istället valde två av medlemmarna från det sistnämnda bandet att slå sina påsar ihop och skrapa ihop en konstellation som kan leverera hårt, starkt och tungt.

Det finns stora likheter till senare ut-givet Lambretta-material, förutom att det finns ett större fokus på hela sammansättningen. Sångerskan Vilaivon Hagmans roll är inte att ta all uppmärksamhet och själv charma konsumenterna, utan lagkänslan är tydlig och markant.

Uppmärksamhet för bandet har redan spridits till ett helt gäng stora metalför-tärande länder och det förvånar mig inte om de ska kunna nå sin målgrupp, utan att falla in i kapitalismens fällor. Om de lämnar Max Martin utanför och ser till att inte släppa Vilaivon till marknadsförande gamar har Psych Onation mycket att se fram emot.

Samuel Olsson

REAMONN

Wish

UNIVERSAL

Jag vet inte vad det är som gör det, men det tar bara ett par sekunder innan jag fattar att Reamonn är tyskar. Det är något som inte går att sätta fingret på, en viss stämning som svävar över melodierna. Näväl, *Wish* är en mjukt poprockig skiva som fluffar upp kudder och bäddar rent för influenser som The Cult, U2 och Primal Scream. Bandet låter i övrigt som om det bestod av snubbar i begynnande medelåldern – vilket de även visar sig vara – men de kör stenhårt på att man är så ung som man känner sig. Detta är inte direkt spännande, men det fyller sin funktion.

Mikael Barani

RISE AND SHINE

Ghosts of the Past

PLUGGED RECORDS

Efter en sjuårig albumpaus sedan *Roadflower* är det dags för lite 70-tals-hårdrocks-flum igen. Efter ett flertal rekorderliga riff som tilltalar fans av Black Sabbath, Led Zeppelin och Trouble återstår bara att hitta den ansvarige för Josabeth Leidis otäcka vibrato. Det finns både fyllighet och djup i rösten men darret som ideligen avslutar varje mening är både skratthfrakallande och ytterst irriterande.

Hur var nu det där ordspråket om svar, länkar och kedjor nu igen...?

Roger Bengtsson

THE RUSSIAN FUTURISTS

Me, Myself and Rye

MEMPHIS INDUSTRIES/BONNIERAMIGO

Jag tyckte nog om *Our Thickness* när den dök upp förra året. *Paul Simon* och *2 Dots on a Map* gillade jag. De är med på den här samlingen. Här finns också lite andra låtar, som är sådär. Varför de gett ut en samlingsskiva med en kille som bara gjort två skivor vet jag inte och det är fortfarande rätt småkul hemmagjord mastodontpop, som så mycket annat nu för tiden. Han har skägg också, tycker det är sådär faktiskt.

Fredrik Eriksson

SAGA

Remember When - The Very Best of Saga

SPV/PLAYGROUND

Saga har passerat 20 plattor så visst finns det anledning att sammanfatta karriären. Sträet vassare hade det varit om de 26 låtarna bantas ned till en enkel-CD. Möjligen

med en exklusiv bonus-CD innehållande B-sidor, utgivet eller annat kul för fansen.

Att blanda in livespår bland studioinspelningar är onödigt, tillika *Chapters*-bitarna som man klarar sig utan då fjolårets *Chapters* fortfarande är färsk i minnet.

Är du nyfiken på kanadensisk prog-rock är *Remember When*, trots mina synpunkter en bra introduktion.

Roger Bengtsson

SAY ANYTHING

... is a Real Boy

J/SONYBMG

Uppmärksamhet kan skapas på många olika sätt, har du en önskan att synas och skapa rubriker kan det vara så att du själv får dikta ihop en berättelse. Det är precis vad Max Bemis gjorde då han satte sig ner och skrev en rockopera med sig själv i huvudrollen.

Verket berättar om Max Bemis och hans band som håller medelmåttig klass i det de gör tills en dag då Max blir översköld av en övernaturlig kraft, som förvandlar honom till en snabb och slug låtskrivare. Till en början skrämmar han omgivningen, men efter ett tag så höjs han upp till skyarna bland dem som spottar på kommersialismen. Med sluga, ironiska, fantasifulla, träffsäkra texter tar han sakta över Amerika och visar hur sned underhållningsbranschen är.

Det är en underhållande skiva som levereras med mycket smak av den amerikanska emoscenen, likheter kan dras till Weezer, The Posies och en hel drös med collegeband. Det är ett intressant och spännande sätt att nå ut till en publik och att de sedan även skickar med en fullängdare, som tyvärr inte drar till sig uppmärksamhet är ett intressant marknadsföringsknep. Skivan ger till en början ett lockande intryck, men det krävs inte så många låtar innan de börjar snubbla över sina egna ben och resultatet känns matt.

Samuel Olsson

BOB SINCLAIR

Western Dream

YELLOW PRODUCTIONS/WARNER

Gary Pine från The Wailers bidrar med sången på inledande *Love Generation*. Bob Sinclair försökte nog få till lite djup på det sättet. Möjligen kan den bli en mindre sommarhit för de mest inbitna Ibiza-skallarna. Men egentligen borde det inte det. För musiken som Sinclair langar är riktigt fulltjack. Monotont stampande housebeats, countryinfluerade slide guitar-riff och lagom intetsägande körer. Hela albumet är som att flytta sig tillbaka tio år i tiden och göra bigbeats fast country och mer kommersiellt. Det har redan Rednex gjort.

Mats Almegård

THE SMACKDOWN

Someone Has to Kill the Headwriter

GOODFELLOW/BORDER

The Blood Brothers satte en standard för hur hardcore skulle blandas med Monty Pythons genialiska galenskap. De skapade något eget, och per automatik skapade de också en mall för andra att fylla i. Göteborgarna i The Smackdown gillar antagligen The Blood Brothers. Skivans titel skvallrar om att låtitlarna är minst lika intrikata som idolernas. Men här saknas finess och glimten i ögat. *Someone Has to Kill the Headwriter* blir alldeles för kompakt för att riktigt fungera. De roliga skämten blir tagna för allvar och skrattpauserna undanröjs.

Mikael Barani

SUFJAN STEVENS

The Avalanche

ROUGH TRADE/BORDER

Ja, *Illinois* kanske var en bra skiva. Och visst är det roligt att höra överblivet material därifrån? Nja. Jag fattar inte alls

tjusningen. Han är jättebegåvad och har spelat med en hel del roliga typer. Fast jag tycker inte det är så kul att lyssna på bara. Tacka vet jag lite afrofunk från 1970-talet.

Fredrik Eriksson

LUKE TEMPLE

Hold a Match for a Gasoline World

FARGO/BORDER

Ojoj, detta måste vara årets genomtrevligaste och mest tråkiga skiva. Den puttrar på så sakta som lite för svagt pulverkaffe på ett lördagsstängt kafé i Eslöv. Det är totalt ofarlig, snäll och fantasilös akustisk gitarrpop spelad av ensam gitarrplockande ung man med trevlig frisyra och ett ordentligt jobb – som emellanåt hottar upp en tunn refräng med lite falsettsång. Ibland flyger en flöjt förbi eller ett par puffiga trumpetor och alltför tillbakahållen stäbas och Luke, han höjer aldrig rösten eller tar i han bara står där snällt och gungar i takt med sin gitarr i armhålan och en kopp kaffe på scengolvet. Jösses, vad har hänt med vår rockvärld?

Mathias Skeppstedt

THEATRE OF TRAGEDY

Storm

AFM/SOUND POLLUTION

“Can you see the storm getting closer now?” Ja, tyvärr kan jag det och jag gillar verkligen inte vad den bär med sig. Ytterligare en så kallad goth metal-platta med en manlig och en kvinnlig röst, lagom poppiga rocklåtar med en liten metaltouch och bilder på hårda män och kvinnor i läder. Usch!

Visst, kanske är senaste plattan från Theatre of Tragedy lite mer fantasifull än andra lika tråkiga plattor i genren, men det kvittar på något sätt. Men säger någon ”hör du inte den snygga pianoslingan eller hur perfekt de båda rösterna låter ihop ovanpå gitarrväggen?” – jo, visst gör jag det, men jag gillar det inte i alla fall.

Mathias Skeppstedt

THIS SONG IS A MESS BUT SO AM I

Marble Mouth

ACUARELA DISCOS/DOTSHOP.SE

Freddy Ruppert är allergisk mot beskrivningar som “skitiga kaskader av distad elektronik” men han är noga med att tala om att det handlar om just det. Att det är rå, distad elektronik som erbjuds. Onödigt konsumentinformation. Det finns nog ingen som kan missta sig på att This Song Is A Mess But So Am I handlar om elektronik, förvidna röster och sprakande rundgång. Freddy Ruppert följer i fotspåren till Whitehouse och Kid 606. Precis som föregångarna kan det vara fascinerande hårt och statistiskt långtråkigt. Bäst är uppgörelsen med rockskribenten Sean Ford i *Is This Childish Enough for You Sean Ford?*

Mats Almegård

TRAKTOR

Lights

MY FAVOURITE TOY/SOUND POLLUTION

Eskilstuna-trion låter som ett intressant hopkok av flera andra svenska akter. Som ett C.Aarmé som träffat gamla Refused och bjudit in Alarma Man att tillsammans spela in ett album. Intressant som sagt, fast efter att plattan snurrat ett tag tröttnar man tyvärr ganska fort. För det blir ingen riktig finess eller variation. Att bara brassa på till synes utan större eftertanke funkar inte felfritt i detta fall. I valda delar kan *Lights* lyssnas på, fast till nästa gång efterlyser i alla fall jag lite mer djup bland ingredienserna och variation från kryddhyllan...

Niklas Simonsson

THE TRIFFIDS

Born Sandy Devotional

DOMINO/PLAYGROUND

Kan man förbättra något som är perfekt? Nej, jag tänkte väl det. Och varför då försöka? I det här fallet tycker jag ändå att det är extremt befogat att rereleasa detta Perth-bands fantastiska platta från 1986. Om inte annat så för att få lyssna på dem redan på 80-talet trots att musiken är hjärtskärande och intim poprock av allra högsta karat. De förtjänar faktiskt att många fler blir kära i deras ödsliga popmusik. Men trots digitala trollkonster låter musiken fortfarande inte så kraftfull och musklig som vi annars blivit vana vid år 2006. The Triffids satte alltid låtarna i centrum och så är det fortfarande. Dessutom har man här bifogat singel-B-sidor och diverse enkelt inspelade demos som i och för sig inte tillför så hemskt mycket.

Sångaren David McComb låg bakom det mesta under bandets korta karriär. Med svengalisk röst och dramatiska tongångar bakom sig svängde han här ihop mästerverk som *Lonely Stretch*, *Wide Open Road* och *Personal Things*. Och lilla *Tarrilup Bridge* som Jill Birt stapplade sig igenom vid mikrofonen – en underbar liten populärkulturell höjdpunkt där hon med besvärjande röst sjunger ”I packed my bag/left a note on the fridge/and I drove off the end of the Tarrilup Bridge”. Så att huden knotttrar sig.

Fler återutgivningar ska komma är det sagt, ser mest fram emot likaledes sagolika *In the Pines* (fast jag går nog hem och lyssnar på vinylen först).

Gary Landström

WEST END GIRLS

Goes Petshopping

SONYBMG

Haningeffickor tolkar glamrockpojkar. Eller, för att tydliggöra: Duon West End Girls tolkar Pet Shop Boys. Elva Pet Shop Boys-covers fyller tjejernas debutalbum. Det handlar om en ren och skär hyllning till de brittiska idolerna. I intervjuer förklarar West End Girls att de är de enda i sin ålder (16) som gillar bandet, vilket de vill ändra på. De vill helt enkelt skapa en Pet Shop Boys-revolution bland de yngre. De som inte kan älska bandet av nostalgiska skäl.

Fint tänkt, men förmodligen är det West End Girls som kommer hamna i de jämnårigas skivhyllor, och hindra dem från att upptäcka originalet. Och dessutom finns risken att kopiorna kommer att spelas mer frekvent än originalen – trots att dessa till och med turnerar i sommar.

Personligen tycker jag att detta gränsar till skändning av ett stycke musikhistoria. Att göra sig kända på andras bekostnad (läs A-Teens) är en smärre synd i min inskränkta (?) värld.

Gabriella Fäldt

WILD WAX COMBO

Rumble in the Jungle

Jungle Fever

ENVIKEN RECORDS

Det här kan ha varit bandet som spelade på skoldansen i filmerna *Grease* eller *Porkys*. Danska Wild Wax Combo släpper sin fjärde platta fylld med rockabilly date-rad sent 50-tal med få krusiduller. Klassisk sättning med stäbas, trumma och gitarr. Lilla bolaget Enviken passar samtidigt på att återutge bandets debutplatta från 1999.

Den här genren känns i mina öron verkligen underground eller indie om man nu ska beskriva hur stor den är i Sverige. Man tror inte riktigt att det finns såna här band. Men scenen lever och frodas. Tror till och med att det finns en återväxt.

Artister som Buckshots och Screamin' Eric är några som är värda att kolla upp. Att lyssna igenom en hel platta blir väl mastigt. Wild Wax Combo gör sig bäst i baksätet på en ljusblå Cadillac Eldorado.

Per Lundberg GB

WILL YOUNG

Keep on

SONYBMG

Den nye Robbie Williams? Will Young klättrar på listorna, snor åt sig statyetter på galorna och säljer slut på en halvtimme. Första singeln, *Evergreen*, visade sig bli den snabbast säljande debutsingeln av en manlig artist någonsin. Men, frågan är om det säger mer om britternas hysteri och förmåga att lyfta artister till skyarna (jag menar, hur många gånger har man inte utsett tidernas bästa skiva?) än om musiken i sig.

Keep on får inte mig att springa benen av mig till skivbutik. Möjligen höjer jag volymen på radion men det är mest för att det är så igenkännande. Anledningen, att texterna och melodierna skulle platsa i vilket av 90-talets pojkbänd som helst. Five, Backstreet Boys eller Take That. Lite jazzigt, aningen charmigt men mest smörpoppigt. Och, absolut inte i närheten av eget, annorlunda eller unikt.

Gabriella Fäldt

ZEBRAHEAD

Broadcast to the Universe

SPV/PLAYGROUND

Poppig punk med strandpartyvibbar och några ska-flirtar. Släng in en dos Beastie Boys och den välkända producenten Cameron Webb (Social Distortion, Motörhead) och *Broadcast to the Universe* är ett faktum.

Att det verkligen finns någon som fortfarande ägnar sånt här trams i bakhasorna efter Blink 182 något intresse har jag svårt att förstå. Skulle så vara fallet, hör av dig till undertecknad så är plattan din.

Roger Bengtsson

ZERO 7

The Garden

ATLANTIC/WARNER

The Garden inleds med fina låten *Futures* med José González på Simon & Garfunkel-ekande skönsång. Och man önskar att José fått vara med på alla spår. För utchillade brittiska duon Zero 7:s drömska och släpiga elektroniska pop känns rätt så tråkig utan José. Bossasvägande Jens Lekman-gulliga *Today* är verkligen en pärla men sen tar det rätt så stopp för Sam Hardaker och Henry Binns. Och nyversionen av *Croses* kan man både ha och mista. Fantastiskt roligt dock att José blivit en sådan världsstjärna. Utan att behöva kompromissa sönder sin särart.

Gary Landström